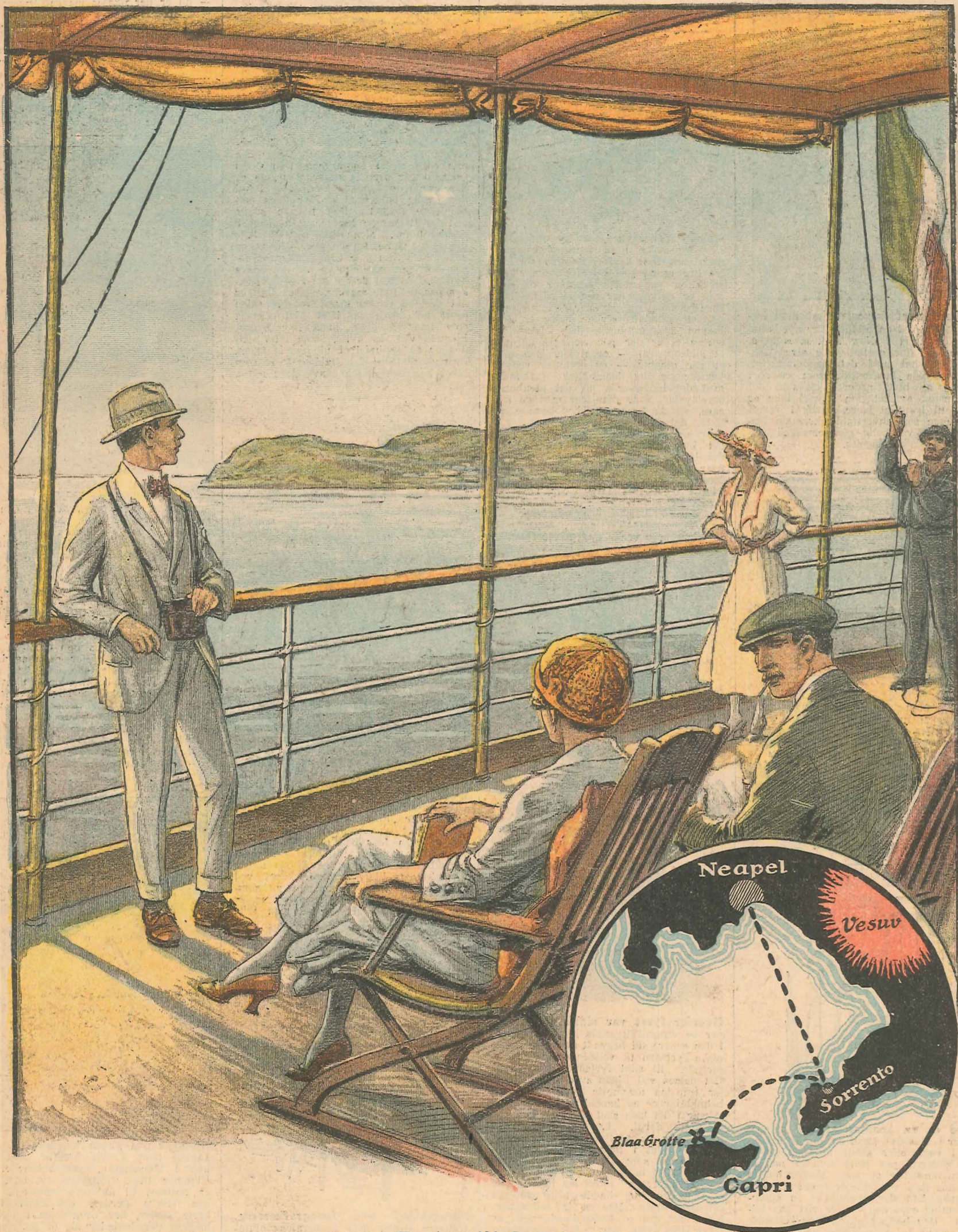

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

En tur til Capri.

Med den italienske turistdamper gaar man ut fra Neapel om morgenen. Golfens vand skinner i blaat og sølv, og hele kysten rundt ser man de kridhvite smaabyer. Det er et av de vakreste rundskuer i hele verden, naturen her byr paa. Og naar man har været ute ved Sorrento, dreier skibet fra kysten og sætter kursen direkte mot Capris steile klippeø, som man naar paa to timers reise, i gnistrende solskin, i mild bris og med sindet næsten overvældet av hvad man allerede har set av skjønhed. — Inde i bladet bringes en paa selvsyn bygget skildring av en reise til Capri. For de faa lykkelige som selv engang kommer til at ta denne tur, vil artiklen indeholde mange nyttige oplysninger, men for alle dem som blir hjemme, vil læsningen være nok til at sætte fantasien i bevægelse, saa de tror at være med paa den herlige reise til Capris vidunderskjønne „blaa grotte“.

KURIOSITETER

Turbanformet damestrahaat med haremsslør. Ved en utstilling av nye hatte-modeller nylig i New York saas bl. a. denne av fineste italienske straa forarbejdede hat med det eiendommelige, tætmønstrerede haremsslør som er sort oventil og hvitt nederst, og som det paa grund av tætheten sikkert ikke er „blot til lyst“ at bære, særlig i varmt veir, men som ihvertfald sikrer sin bærerinde et vanskelig gjennemskuelig incognito.

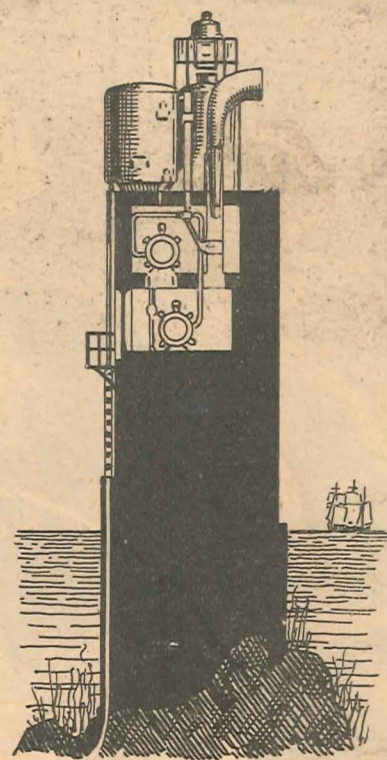
Skibshunden ringer avgangssignal. Mens man nu paa de fleste jernbanelinjer i Europa og Amerika bruker lydøst avgangssignal, er det endnu skik for passagerbaaters avgang at la skibsklokken lyde tre ganger — sidste gang like før landgangen tas. Paa et dampskib som er hjemmehørende i Amerika, besørger denne ringning med største nøiagtighet og pligttrokap av skibshunden, som dog naturligvis faar et tegn, hver gang den skal skride til sit ansvarsfulde hverv.

Vand er en kostbar artikkel mange steder i Rusland, fordi det ofte maa hentes i vogn eller slæde milevidt borte, ved vintertid paa veier som er næsten ufremkommelige av sne. Derfor holdes der hus med vandet i de russiske hjem, og man kan der overalt se en spareindretning som den der er vist paa billedet. Den bestaar av en liten beholder med vand i. Beholderen har nedentil et rør, og i det sitter der en ventil, som trykkes op naar man ønsker vand. Dette flyter da ganske sparsomt, næsten bare draapevis. Disse spareapparater finder særlig anvendelse ved haandvaskning som mangfoldige steder i Rusland betragtes som en luksus.

Knæk-aarer er ikke nogen ny opfindelse. Der eksisterer flere forskjellige systemer, men disse avviker bare ganske litet fra hverandre. Den sidst fremkomne konstruktion paa dette omraade er den, som er antydnet her paa billedet. Hver aare bestaar av to stykker, et indenbords og et utenbordsstykke, som er forbundet ved et hængselled. Istedetfor aaregaffel er der paa rælingen anbragt et glideapparat — et stykke jern med et rør utenom — og dette er ved to jernstænger og hængselled forbundet med det indenbords og det utenbords aarestykke. Naar man ror med en slik aare, vil de to aarestykker bevæge sig likt: det utenbords stykke gaar fremover ovenpaa vandet, naar man fører det indenbords stykke fremad, mens det bevægersig bakover nede i vandet, naar man trykker haandtakene tilbake. Med andre ord: Baaten bevæger sig i den retning som roeren vender sit ansigt. Og det er netop derved knækaarene udmerker sig fremfor almindelige aarer, hvor man jo ellers maa vende ryggen mot maalet.

Hvorfor fyret var slukket. Paa øde øer og ensomt liggende klipper er man i den senere tid begyndt at bygge mekaniske fyrtaarn til veiledning for de sjøfarende. Et slikt fyrtaarn er ubebodd. Det passes ved hjælp av elektriske kabler fra den nærmeste kyst. Bare naar beholdningene av karbid skal fornyes og sakene i det hele skal eftersees, kommer det folk derut. Lyset i fyret frembringes av en acetylenlampe og taakehornet sættes i funktion av en centrifugalblaaser som drives av en elektromotor. Nylig indtraf en kurios hændelse med et slikt fyr. Fyret laa paa en øde ø i tropene og hadde hittil fungert tilfredsstillende. Men en dag indrapportertes det fra et forbiiseilende skib, at fyret ikke lyste mer. Et inspektionsfartøi blev sendt ut for at undersøke forholdene. Man fandt da fyrtaarnet fuldstændig skjult av en yppig, tropisk vegetation, som var grodd op om det. Da slyngplantene blev fjernet, var der intet iveren mer, — fyret lyste nu klart og skarpt som det skulde.

Paa utkik efter kjørene. Ved Rhone-elvens utløp i Sydfrankrig ligger den merkelige ø La Camargue. Den var i gamle dager skogrik og fruglbar, nu er den sandet og ganske uten skog. Hvad der særlig udmerker den er dens ualmindelige flathet. Den høieste bakke paa La Camargue hæver sig til bare 3 meters høide. Mennesker bor der ikke mange av paa dette det mest isolerte og ensomme sted i hele Frankrike. Men rogen bor der, og disse er for det meste hyrder. Kvæget driver om i store flokker paa de flate marker, og saa flatt er det der at vil en mand se efter sine kjø, maa han op i et klafrestillads som han til dette bruk har bygget hjemme ved sin hytte, som ikke sjelden er av en høist eiendommelig fason. Bemerk saaledes den kuriøse form som taket har paa den her avbildede hytte.

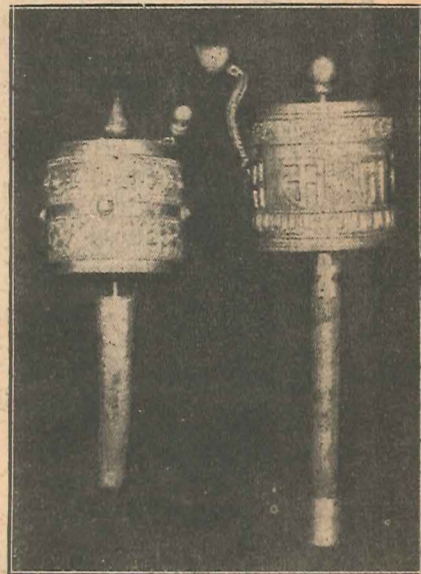

En undervandscykel med propel er en av de nyeste attraktioner ved de store mondæne amerikanske badesteder. Konstruktionen fremgaar av billedet. Den lille propel drives rundt naar pedalene trædes, og roret, som til en forandring sitter foran, dirigeres ved hjælp av cyklens styre. Cyklen og dens passager holdes opret flytende i vandet av to lette metalbeholdere, hvori der bare er luft. Under „kjørslen“ har vedkommende bare hodet og skuldrene over vandet, saa at man faar bad samtidig med at man faar motion. „Undervandscyklens ubrukarhet i høi og haard sjø stiller i utsigt at bjergningsmandskapet ved badestedene ofte kommer i virksomhet“ skriver „Popular Mechanics“ under sin omtale av det kuriøse, men ikke helt ufarlige apparat.

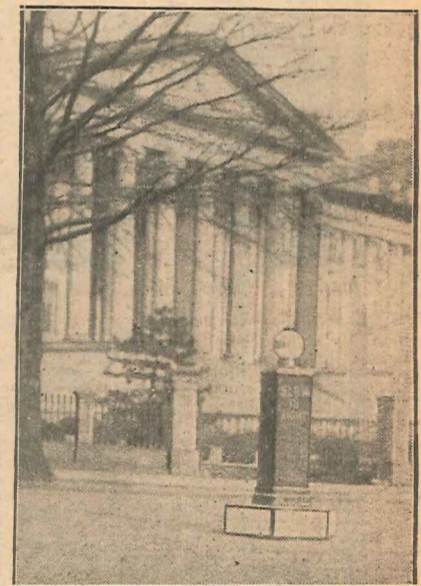

Sprogskolen med fonografslærerne. Omtrent straks efter fonografens opfindelse blev den tat i sprogundervisningens tjeneste. Dels fik elevene paa den maate kundskapene ind fortrinnsvis gjennem øret, hvilket spiller en stor rolle her, og dels kunde man faa gjentat lektionene saa ofte det skulde være paa nøiagtig samme maate, hvorved kund-

skapene kom til at sitte bedre fast. Helt nyl er imidlertid det at hver elev i klassen har sin særskilte fonograf at arbeide med, slik som det er tilfældet paa marineskolen i Quantico i Amerika. Tidligere hadde hele klassen bare en fonograf med lydhorn som „lærer“, — nu er der likesaa mange „lærere“, d. v. s. likesaa mange fonografer i bruk som der er elever, og disse faar lyden direkte gjennem to øretelefoner, saa at hver elev kan arbeide uavhengig av de andre. Samtidig med at stykket gjennemgaes „mundtlig“ av fonografen, følger eleven med i de korresponderende tekstbøker, saa kundskapene faar indpas ad dobbelt vei, saavel gjennem øret som øiet.

De berømte tibetanske bedemøller er et merkelig eksempel paa teknikkens anvendelse. Hos tibetanerne er den tro almindelig at det ikke er inderligheten, men de gudelige bønners mængde, det kommer an paa. Deres bønner er samlet til et kort utrop: „Om mani padme hum!“ som betyr: „O, du lotusblomstens juvel, amen!“ At gjenta disse ord saa ofte som mulig er enhver rettroende tibetaners maal. Til dette bruk er det man har konstruert bedemøllene. Her er den nævnte bøn skrevet op paa en tromle som kan dreies. Hver omdreining betyr at en bøn er bedt. Og mens tibetaneren dreier paa haandsveiven paa sin bedemølle, kan han godt ha sine tanker beskæftiget andelsteds, ved læsning f. eks. Særlig praktisk anlagte tibetanere skal efter sigende ha indrettet bedemøller som drives av vinden. Haandbedemøllene er ofte vakker forarbejdet og rikt utstyrt saa de fremtrær som rene pragtstykker av kunstindustriell frembringelse.

Blinkfyrt paa gaten kan sees i amerikanske byer, f. eks. utenfor „Det hvite hus“ i Washington, hvorfra billedet her stammer. Disse diminutive fyrtaarn som er bestemt til at være veiledende for den sterke færdsel paa særlig trafikkerte steder, har oventil en kuppel, i hvilken der befinner sig et acetylenlys, som blinker med bestemte mellemrum likesom et ordentlig fyrtaarn, og hvorved navnlig automobilisters oppmerksomhet henledes paa at her er et vanskelig sted at passere, — her maa man passe paa, og kjøre med forsigtighet og lempe.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 25

Torsdag 23 juni 1921.

45 aarg.

Kongen av Unjoro mottar den indviede melk.

Bak ham holder en mand vakt. Under løveskindet gjemmer han en lang, skarp kniv, og hvis den unge pike kaster et eneste blik paa kongen straffes hun øieblikkelig med døden.

En merkelig negerskik.

(Se ovenstaaende billede.)

Blandt de mange besynderlige ceremonier som indtil ganske nylig opretholdtes hos negerkongene i Afrika, fandtes ogsaa den som gjengis her paa vort billede, og som stammer nede fra den centralafrikanske stat Unjoro ved Albert Njansa. Den bestaar i hans majestæts mottagelse av „den hellige melk“, og den finder sted en gang om aaret under de høitideligste former. Midt i tronsalen sitter kongen paa sin trone, en ung pike knæler foran ham og rækker ham kalebasen med den indviede drik. Tilhøire for hende staar kurven foret med græs, hvori krukken har været anbragt, for at melken kan beholde sin naturlige varme, og paa kurven er der tillike anbragt en skaal og en svamp, hvormed kongen tørker munden før og efter drikkingen. Den unge pike er klædt i bløtt skind og er sminket melkehvit i ansigtet og paa armene, skuldrene og brystet. Bak kongen staar en skildvakt iført kostbare løve- og leopardskind; under et av skindene skjuler han en lang, skarp kniv, som han altid har parat til at række sin herre, hvis denne skulde ønske at straffe den ulykkelige unge kvinde med en øieblikkelig død for en ubetydelig overtrædelse av en av ceremoniens mange etiketteregler. En av de vigtigste av disse er den at piken ikke et sekund maa la sine øine hvile paa majestæten, likesom kongen forøvrig ikke maa se

paa den som rækker ham melken. Ved hyttens aapning staar en av vokterne og kikker ind for at kunne meddele hoffet, som er forsamlet i en av kongens andre hytter, naar herskeren drikker. Ved meddelelsen herom falder alle hoffolkene paa knæ og skjuler sine øine til vaktens stemme igjen lyder: „Kongen er færdig med at drikke.“ Utenfor sees de hellige kjør, og langs hyttens vægger staar kongens trommer som spiller saa stor rolle blandt disse halvville folkeslag. Trommene er negerkongens telegraf, og ved et eneste signal paa dem kan han i løpet av faa timer samle hele sit folk omkring sin hytte. — Efter en originaltegning av A. Forestier. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

Den mægtige fiende.

Av
Guy Thorne.
(Sluttet.)

„Nuvel,“ svarte Ogilvey. „Gjør det saa hurtig som mulig.“
Denne ufølsomme likegyldighet irriterte Douglas.

„Overfor mig vilde De ikke gjøre det ‚saa hurtig som mulig‘, vilde De vel? De ønsket at høre mig klage og trygle om barmhjertighet. Har nu ikke Deres anmodning om at gjøre det ‚saa hurtig som mulig‘ den samme mening?“

„Jeg maa indrømme at De har ret,“ sa Ogilvey. „Undskyld en øieblikkelig svakhet. Gjør hvad De vil, og det vil forbause mig selv meget om De hører en eneste bøn om barmhjertighet fra mine læber.“

Harrison og Douglas trak sig tilbake til et hjørne av kjelderens og hvisket sammen.

Dr. Ogilvey lukket øinene og syntes likegyldig for utfaldet av deres forhandling.

Endelig kom de bort til ham igjen. „De kan selv vælge, Sir,“ sa Harrison med en dommers strenge stemme. „Enten bringer vi Dem foran Deres egen djævelske opfindelse for at De der kan avvende den død som De hadde bestemt for min ven —“

„Jeg skal ikke være ræd,“ sa Ogilvey rolig. „Men hvad er Deres andet alternativ?“

„At vi fører Dem op trappen til biblio-

teket. Vi vil gi Dem anledning til at skrive et eller to avskedsbrever om De vil — men vi forlanger bare at faa læse dem naar De har skrevet dem — og saa begaar De selvmord i vort nærvær.”

„Jeg tror,” sa doktoren like-saa rolig som om det gjaldt at vælge hvilket par støvler han vilde ta paa sig, „at jeg vælger Deres andet alternativ. Men hvilken garanti har jeg for at de brever jeg skriver virkelig naar sit bestemmelsessted?”

Douglas for op.

„Sir,” sa han, „jeg vet ikke hvad De er — men min ven og jeg er gentlemen.”

„Nu ja,” svarte Ogilvey „jeg blir nødt til at tro det. De har kjæmpet denne kamp med renere vaaben end jeg, og jeg har tapt spillet.”

„De brever De skriver,” sa Harrison, „vil bli tat i forvaring av os. De vil bli efterlatt paa skrivebordet i det værelse hvor Deres avsjælede legeme blir fundet og de skal forklare aarsaken til Deres selvmord. Hvad De end vælger at skrive mellom linjene saa skal disse brever indeholde en grund til Deres død.”

„Mr. Harrison,” svarte Ogilvey, „De er allikevel den overlegne aand! At tænke sig at jeg aften efter aften har spilt billard med Dem og lyttet til Deres underholdende konversation og beundret Deres uforlignelige mimiske talent uten at ha hat den fjerneste mistanke om hvorfor De opholdt Dem paa Morston Hall! Det er en fornøielse at se Dem igjen og jeg mottar gjerne Deres forslag.”

„Da synes jeg vi ikke skulde spille mer tid,” sa Harrison.

„Jeg er ganske av Deres mening,” svarte Ogilvey.

Mens Douglas holdt doktoren løste Harrison hans hender og bandt dem paa ryggen av ham. Baandene rundt ankene blev skaaret over og han blev hjulpet paa benene, og med Harrisons revolver trykket mot nakken hjalp Douglas ham opover trappen.

Processjonen vandret ind i biblioteket, hvor lemmene var sat for vinduene og gardinene trukket for. — En lampe spredte et klart lys i værelset. I kaminen brændte en hyggelig ild og hele værelset hadde et hjemlig og koselig utseende.

De satte Ogilvey i lænestolen ved skrivebordet. De bandt ham forsvarlig og lot ham bare ha høire haand fri.

Douglas la papir og konvolut foran ham.

I næsten en halv time skrev doktoren. Han skrev tre brever — et langt til sin hustru, et til sin sakfører i London med besked angaaende sin sidste vilje, og et tredie til sin søn Herbert.

Tilslidst la han pennen fra sig

„Jeg er færdig, mine herrer,” sa han. „Der ligger brevene til gjennemsyn.”

Harrison gjorde en bevægelse bort til bordet for at ta dem og læse dem, men Douglas stanset ham.

„Læs ikke, Walter,” sa han, „før du har set hvem de er adressert til.”

Ogilvey sendte den unge mand et hastig blik. Et øieblik syntes der at komme noget bløtt i hans store ansigt, men det forsvandt straks.

„Jeg har skrevet utenpaa konvoluttene,” sa han, „og De kan se hvem de er adressert til. Det ene er til min kone med mit farvel til hende, det andre er til min søn og det

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Keiserinde Theodora forhindrer sin mands tronfrasisigelse.

Efter maleri av C. Brünig.

Det østromerske rikets hovedstad Byzans, som var det nuværende Konstantinopel, var næsten bestandig skuepladsen for voldsomme partikamper, og befolkningen delte sig i „grønne” og „blaa”. Det var oftest et eller andet religiøst dogmespørsmål som skilte partiene, og kampene førtes ofte i sirkus, hvor vognstyrerne i vædekjørselene da hadde grønne og blaa dragter. Under keiser Justinian i det 6. aarhundre etter Kristus rottet imidlertid „blaa” og „grønne” sig sammen mot keiseren, og denne blev saa ræd at han vilde frasi sig tronen og flygte. Men da traadte hans hustru keiserinde Theodora op mot ham. Hun var av ringe stand, men var vakker, energisk og av en stolt og ubøielig karakter. „Skal vi dø, saa dør vi!” ropte hun, „men tronen skal være vor gravsten, og vil du flygte, saa skynd dig til dine skiber, skjul dig under bundstokkene i dem og la din skam bli tilbake, men jeg blir her.” Hendes mandige tale hjalp, keiser Justinian nedla ikke tronen, og allerede samme dag hadde Theodora en hemmelig samtale med feltherren Belisar, som fik det resultat at over 30,000 „grønne” samme aften, den 19. januar 532, blev hugget ned i sirkus av Belisars tropper. Dermed var ogsaa oprøret kvalt.

tredie til min juridiske raadgiver. I hvert av disse brever har jeg i et eget avsnit skrevet mine grunde til det som dagspressen pleier at betegne som „en overilet handling.”

„Læs sidste avsnit, Walter,” sa Douglas, „og se om han har talt sandhet. Vi kan ikke være saa taktløse at læse en mands farvel til sin hustru og søn.”

Med høiet hode læste Harrison de nævnte avsnit. De var tydelig og klart avfattet i enhver henseende.

Med stor omhu la Harrison brevene sammen og stak dem efter adressen ind i konvolutten. Der laa lak og segl paa bordet.

„Jeg vil forsegle dem,” sa han og gjorde saa.

„Han kunde være blit en glimrende teaterdirektør,” sa doktoren spottende; „han tar hver bagatel i betraktning! Der vil ikke være nogen tvil om at jeg har begaaet selvmord. Lykkelige unge mand! Naar jeg ligger avsjælet i stolen her vil De løse mine baand, arrangere revolveren omhyggelig og dra avsted til Sarnak! Sarnak! Denne eventyrø i det sølvglinsende hav som jeg hadde haabet skulde bli min!”

Hverken Douglas eller Walter sa et ord. De var begge bleke og fandt det umulig at tale.

Dr. Ogilvey rev dem ut av tausheten.

„Dette begynder virkelig at bli litt kjedelig for mig,” sa han. „Skulde vi ikke heller se at faa det overstaatt?”

Harrison trak Douglas ut i hallen. Han tok revolveren op av lommen og tok fem patroner ut av den.

„En vil være nok,” sa han hviskende idet han spændte hanen med et litet smeld.

„Jeg kan ikke gaa derind,” sa Douglas;

„jeg kan ikke se paa at han gjør det, hvor stor skurk han end er.”

„Det behøver du heller ikke, gamle ven,” svarte Harrison. „Tror du kanskje at det er behagelig for mig? Men jeg er her for at føre din sak tilende, og der er ingen anden utvei.”

Han lot Douglas bli igjen i hallen og vendte tilbake til biblioteket med revolveren i haanden.

Dr. Ogilvey bukket.

„Endelig,” sa han. „Men hvor er Mr. Ward?”

„Han vil ikke være herinde,” svarte Harrison.

„Men det maa han!” sa dr. Ogilvey. „Ellers maa jeg overlate til Dem at gjøre ende paa mit liv. Jeg vil at han skal se mig dø. Det skal være en slags erstatning for

det onde jeg har tilføiet ham og hans far. Han skal kunne si til Sir Charles Ward at han har set mig dø!”

Gjennem den aapne dør hørte Douglas disse faste, bestemte ord uttalt av en mand som skulde til at dø.

Han vaklet ind i værelset, kridhvit i ansigtet.

„Nu, Sir,” sa Harrison med en stemme som lød fremmed i hans egne ører.

„Som De vil,” sa doktoren.

Walter Harrison rakte ham revolveren over bordet.

Ogilvey tok den med sin store, hvite haand og løftet den op mot tindingen.

De to andre ventet et sekund i sterk spænding.

Da strakte doktoren hastig som et lyn armen ut og sigtet paa Douglas med revolveren — der lød et knald og et høit triumferende utrop fra den bundne fiende.

Douglas styrtet om paa gulvet.

Med øine som lyste av triumf sigtet Ogilvey nu paa Harrison og trykket paa avtrekkeren.

Men der lød bare et klik.

Revolveren faldt fra Ogilveys haand ned paa bordet.

Harrison grep den med en hastig bevægelse.

„Der var bare en patron i den,” mumlet han næsten uten at vite hvad han sa.

Saa stak han haanden i lommen, tok op en patron og ladde revolveren igjen. Saa vendte han sig rundt, holdt revolveren en tomme fra Ogilveys tinding og fyrte av.

Uten at kaste et blik paa det verk han hadde fuldbyrdet kastet han vaabnet fra sig, knælte ved siden av Douglas og lot haanden gli over hans bryst idet han stønnet høit og hulket som et barn.

Da slog Douglas øinene op. „Skuddet streifet bare skulderen min,” sa han; „kulen gik gjennom jakken min og saaret mig bare ganske let.”

Harrison hjalp ham op.

„Gud være lovet! Gud være lovet!” utbrøt han mens taarene trillet nedover kindene paa ham.

„Se, saa, ta det med ro,” sa Douglas. — „Alt er bare godt, gamle ven!”

Saa faldt hans blik paa det som laa i stolen.

„Død?” spurte han rolig.

Harrison nikket.

„Ja, jeg gjorde det,” sa han. „Der var ingen anden utvei.”

„La os løse hans baand og forlate ham,” sa Douglas med fast og rolig stemme. „En mand som i det sidste høitidelige øieblik kan gjøre det han gjorde fortjener hverken

skaansel eller medlidenhet. Han er død, han har bøtet for sine skjændige gjerninger, og dine og mine hænder er ubesmittet."

De gjorde saa hvad der endnu skulde gjøres og en time efter gik de bortover den lange landevei som førte til Ventnor. Da dagen grydde ankom de til det venlige, lille fiskerleie og gik til stationen.

Om ti minutter gik der tog til Ryde.

Der var intet paafaldende i deres utseende. Den høje unge mand i den litt krøllete og flekkete seilerdress var ledsaget av en av yachtsens mandskap, klædt i sjømandsdress — man kan hver dag se slike mennesker paa øen Wight — folk som seiler i sine egne baater fra Southampton til Bournemouth eller fra Southampton.

Tre dager efter saa yachten „Sarnak” de hvite fæstningsverker i Brest forsvinde i horisonten.

Yachten gled for fuld fart ind i den biskaiske bugt og derpaa fra Lissabon til Gibraltar, gjennom Middelhavet og Suezkanalen.

Om en maaned vilde den naa den vakre tropiske ø efter hvilken den hadde faat sit navn.

Det var aften med en vidunderlig solnedgang og en svak luftning av vind. I røkesalonen sat Sir Charles Ward som nu hadde faat sin sedvanlige hudfarve og var klædt som en engelsk gentleman, og røkte cigarer, mens han spilte schak med prins Pertab Rao Buondha.

Mr. Walter Harrison moret sig i musiksalongen med at spille kjendte folkemelodier.

Men oppe paa dækket stod to skikkelser — Douglas og Beatrice — haand i haand og stirret utover det store, purpurfarvede hav.

Hun vendte sig imot ham og taarene glinset som diamanter i hendes vakre øine.

„Endelig!” hvisket hun. „Endelig er al angst og alle sorger slukket — og du og jeg er sammen og drar mot Sarnak!”

„Sarnak!” gjentok Douglas. „Aa, min elskede, Gud give jeg maatte vise mig værdig til den høje stilling som venter mig. Nu da alle rædsler og alt mørke er spredt som skyer for vinden haaber og ber jeg om at jeg maa bli dig og dit folk værdig. Fortæl mig om Sarnak, Beatrice! Beskriv det for mig med dine egne ord — fortæl mig om det fortryllende land hvor vi skal regjere og elske!”

„Jeg skal fortælle dig alt, min egen elskede,” svarte hun og klynget sig tæt ind til ham, „men ikke nu. Nu er vi endelig sammen, nu er jeg endelig alene med dig, du den mest trofaste, tapreste ridder, den ridderligste av alle mænd! Vi er alene — la os staa her sammen og se mot øst — haand i haand, hjerte mot hjerte — sammen!”

Ende.

Arabiske lerhus.

I landet omkring Kairo, mellem Nilen og Det røde hav, ser man tusenvis av disse huser, graa og enstonige i det ydre, raat og enkelt klint op av den vaate, naturlige lerjord, men trods alt av en særegen stil og ynde, som gjør at øiet med velbehag hviler paa dem. Man pleier at mene at ler bare egner sig til de mest primitive bygningsformer. Araberne i Afrika har bevist det motsatte, og deres „byer i ler”, som enhver reisende kan betrakte fra kupéinduene i toget nedgjennem Egypten, vidner om den arkitektoniske fantasi og frihet hvormed de forstaar at behandle dette materiale. Se bare et billede som ovenstaaende! Hvilke morsomme fasonger paa menneskeboliger! Firkantede, massive som middelalderborger! Eller runde, pagodeagtige med tempelporter — og et storkerede øverst paa takanlægget! Eller er det familiens sovekammer som er saa omhyggelig foret med græs og straa? Primitivt? Ja, men deilig og naturlig! Og herlig at skue naar solen skinner varmt paa det lysende ler og palmene vifter sagte mot den dyppblaa himmel.

Hvad han søkte og hvad han fandt.

Av

B. M. Croker.

I.

En kraftig brænding slog imot kysten, indover gruset med samme regelmæssige og ensformige lyd som smeldet fra maskingeværer, og en sterk, fugtig bris kom susende fra havet, hvor Massulahbaater og andre fartøier laa og gynget op og ned. — Inde paa land sendte vinden hvirvlende skyer av rødagtig støv ind over Madras by og strøk feiende nedover den lange fjeldsti for tilsidst at dø bort ute paa de fjerne rismarker.

Det var en høist ubehagelig morgen, og ved titiden var derfor ogsaa alle vendt tilbake til barakkene; golfspillerne hadde forlatt øen, og rideveien laa øde; men indunder punkaherne og de utrættelige elektriske vifter arbeidedes der — baade av militære og av den civile handelsstand.

Til den sidste hørte det mægtige firma Brown, Brown & Co., et av Indiens største handelshus.

Firmaet var startet paa et tidlig tidspunkt og under beskedne forhold; men det hadde vundet sig navn og berømmelse og var nu en blomstrende forretning. Uforstyrrt av krig og oprør laa det der like ute ved kysten med sine skumle, triste kontorbygninger.

For øieblikket var der en gjest i det uhyggelige, graamalte venteværelse, hvis vinduer var lukket med skodder. Det var en ung, velklædt englænder, som vandret saa rastløs op og ned paa gulvets slitte flokosmatte som hadde han til hensigt at slite den op. Hans panamahat og tynde

cashmirdress var kommet like fra Londonerskrædderen, det saa man straks, men den var tillempet efter et varmere klima. Ogsaa hans hvite solskjerm var ganske ny, for dens Eiermand var den foregaaende aften ankommet til landet.

For øieblikket ventet den fremmede med utaalmodighet paa at faa tale med en av Brown & Co.s chefer, men disse syntes ikke at ha hastverk med at ta imot ham.

Inde paa det inderste kontor sat nemlig Mr. Fleming, en fet, glinsende, skaldet herre med et visitkort i haanden som hans kompanion — Mr. Parr, en visse liten fyr med økenavnet „Monkey Parr” eller „Gamle Nick” — hadde overrakt ham.

„Kaptein Mallender, hærens og flaatens klub —” læste han høit, hvorefter han plystret betydningsfuldt.

„Javel,” svarte Mr. Parr idet han lukket sin pencenez sammen med et smeld. „Det er samme navn og samme klub. — Jeg skal ikke negte at jeg blev forskrækket, men selvfølgelig er det arvingen, som nu da hans far er død er kommet hit for at snuse op og spørre ut.”

„Han kan spørre fra nu til jul, men han kommer ikke til andet resultat end — at han er rendt imot væggen. Hvorfor kan ikke den unge tosken holde sig undav?” spurte Mr. Fleming ærgerlig.

„Sikkert fordi han mener at der er noget galt et eller andet sted,” svarte hans kompanion skarpt.

„Og saa vil han prøve paa at gjøre det bedre? Hvis han ikke tar sig litt iagt kunde det let hænde at han mistet sin part av arven. Men hvad han saa gjør, saa er det en forbandet kjedelig historie at han er kommet hit, for nu skal vi vel ha ham rendende her hver eneste dag for at søke opplysninger.”

„Naa ja, dem skal vi la være at gi ham,” erklærte Mr. Fleming tilsidst. „La os nu bare faa ham herind og se hvorledes han ser ut. Hør, Parson,” ropte han til en bleknebbet kontorist, „vil De vise herren ind!”

Et øieblik efter stod omtalte herre velpleiet og selvbevisst foran de herrer Brown & Co.

„Det glæder os at se Dem, kaptein Mallender,” løi Mr. Parr, den fornemste av chefene. „De er netop kommet hit, saa De finder det vel temmelig lummert her?”

„Ja,” indrømmet gjesten med en behagelig mandig stemme, — „det er jo unegtelig en sterk overgang fra den engelske vinter; jeg vil ikke paastaa at Deres klima tiltaler mig.”

„Vil De ikke ta plads?” indskjøt Mr. Fleming hurtig. „De har vel et helt arsenal av børser med Dem? De skal vel gaa paa jagt?”

„Gaa paa jagt?” gjentok Mallender idet han satte sig ned og omhyggelig anbragte hatten sin ved siden av sig paa den støvete matte. „Nei,” tilføiet han i en bestemt tone. „Saken er den at jeg er kommet hit for at søke opplysning om min onkel som hadde samme navn som jeg og som var officer i de blaa husarer. Han forsvandt paa en hemmelighetsfuld maate for omtrent tredive aar siden mens han laa i leiren i Coorg.”

Mr. Parr nikket alvorlig og betraktet den talende med sit skarpe rotteblik. Hans kompanion iagttok en misbilligende taus-

het mens han snudde gjestens visitkort mellem sine blekfete fingrer.

„Man antok at han var druknet i Cauvery-elven eller slæpt bort av en tiger,” fortsatte den unge mand, — „men efterat familien hadde gaat i sorg for ham, og hans plads i regimentet var blit besat, mottok min far pludselig et brev fra ham hvori han meddelte at han — skjønt død for verden — stadig var blandt de levendes tal. Det brevet er i min besiddelse.”

Her holdt han inde og saa forventningsfuldt paa sine tilhørere; men da repræsentantene for Brown & Co. vedlikeholdt sin usympatiske taushet som bare blev avbrutt av skrivemaskinens klapping og punkaens knirking, fortsatte han:

„Brevet meddelte endvidere at min onkel vilde trække sin halve indtægt paa Deres firma, mens den andre halvdel skulde utbetales min far som prisen for hans taushet paa den betingelse at han aldrig søkte at efterspore sin bror eller lot nogen vite at han fremdeles var ilive. Efter nogen betænkning samtykket min far i dette. Forstaar De mig?”

„Ja, vi forstaar Dem udmerket,” sa Mr. Fleming kattevenlig.

„Min far døde for to maaneder siden. Før sin død fortalte han mig om sin brors eksistens og kilden til sin store indtægt, likesom han fortalte om sit løfte som han nu dypt beklaget at han hadde git. — Imidlertid kan et løfte som blev git før jeg blev født, umulig gjælde mig, og jeg har derfor til hensigt at finde min onkel, hvis han da fremdeles er ilive — jeg vil tale med ham — staa ansigt til ansigt med ham.”

Efter at ha avgit denne forklaring holdt kaptein Mallender indé og betragtet de to herrer mens han støttet haken mot haandtakket av sin solskjerm.

„Naa — saa det er altsaa Deres plan!” utbrøt Mr. Fleming, idet han tørket panden med et silkelommetørklæ — han led sterkt av varmen.

„Har De set min onkel efterat han skrev det brevet?” spurte Mallender.

„Nei, vi har aldrig set ham, og vi kan intet si om ham,” lød det litet opmuntrende svar.

„Men De maa da vel vite hvor han er at finde. De maa da ha hans adresse?”

„Som vi er forpligtet til aldrig at aabenbare. Og hvad Dem selv angaar, kjære kaptein, er det ikke saa litet uforsiktig av Dem at risikere at tape fire tusen pund om aaret — eller størsteparten av Deres indtægt!”

Mr. Parr gjorde en virkningsfuld pause for rigtig at indprente denne vakre, men taapelige unge mand denne vigtige kjendsgjerning.

„Det kan være at De faar lov til at beholde huset eller parken, men størsteparten av pengene kommer fra — gode papirer. Renten var rigtignok noget høiere før, men kursen paa værdipapirer er vekslende og vi han altid gjort vort bedste.”

Her foldet Mr. Fleming hændene over sin omfangsrige mave med et uttryk av tilfredshet.

„Ja, De har utvilsomt gjort Deres bedste,” skyndte Mallender sig at bekræfte. „Men det er ikke for at faa flere penger at jeg er kommet hit. Jeg er kommet til Indien for at finde min onkel.” Ved disse ord satte han dopskoen paa sin solskjerm saa haardt i gulvet at der reiste sig en liten støvsky. „Jeg har nu engang mine egne ideer, og denne saken har jeg overveiet nøie. Jeg kan gjerne si Dem hvad jeg mener om den. Jeg tror fuldt og fast at min onkel er død, og at der er en eller anden skurk som spiller hans rolle og lever paa hans halve formue. At han har git os den

andre halvdel er bare for at lukke munden paa os og forhindre forespørslér.” Her vendte han sig pludselig til Mr. Parr. „Naa, hvad mener De?”

„Ja, kaptein Mallender,” svarte denne med en litt ironisk latter, „naar jeg skal si Dem min oprigtige mening, saa vilde Deres ide være en udmerket to-kroners romen, men ellers hører den ingensteds hjemme.”

„Jo, det gjør den netop,” svarte den unge mand med eftertryk; „min onkel var ifølge alle beretninger bekjendt for sin intelligens og energi og for at være en tapper soldat, men — han likte ikke østen. Han glemte aldrig Europa, og han glædet sig altid til engang at komme hjem igjen; det fremgik av alle hans brever som jeg selv har læst. Hvorfor skulde han saa — hvis han var ilive — frivillig holde sig borte fra alt som han var glad i, og begrave sig i et land som han avskydde?”

„Ja, ja, ja, jeg indrømmer at der er noget i det De sier,” indskjøtt Mr. Parr. „Han var en vakker og halsstarrig ung officer. Jeg har selv set ham engang her paa kontoret, da jeg var ung kontorist; men — men —” fortsatte han idet han tvang sine sammenknepte læber fra hverandre — „der sker saa meget; folks karakter kan forandre sig saavel som deres ydre. Vi maa alle regne med skjæbnen. Forøvrig har vi kaptein Mallenders instrukskrrevet med hans egen haand.”

„Aa, det kan jo være falskneri. Det er som bekjendt en kunst de indfødte dyrker med stort held.”

„Der er ikke tale om bedrageri,” indskjøtt Mr. Parr bestemt.

„Det gjør mig ondt at jeg ikke kan dele Deres mening, men jeg tror nu at der ligger en skurkestrek bak dette, og det er min hensigt at bli i Indien til jeg er kommet tilbunds i denne sak.”

Ved disse ord syntes Mr. Parrs ansigtstryk at forandre sig, hans rynkede ansigt strammedes, men et øieblik efter slappedes det igjen.

„Er De istand til at gi mig nogen opplysningen om min onkel?” gjentok Mallender.

„Aa ja, det kan jeg naturligvis nok,” indrømmet Parr nu, idet han rømmet sig og la sine forfærdelig tykke ben overkors.

„Kjendsgjeringene lyder slik: kaptein Mallender drog avsted fra Bangalore sammen med to officerskammerater paa en utflugt i begyndelsen av tørketiden i 1881. De drog gjennem Mysore til Coorg. En morgen, kort før deres permission var utløpet fandtes kaptein Mallenders telt tomt. Sengen var urørt, hans eiendeler laa strødd omkring, en roman og et halvfærdig brev laa aapent ved siden av hans cigarettui. Det saa ut som om han var gaat ut en tur før han skulde tilro. Han var som bekjendt en rastløs person der alltid fandt paa noget nyt. Snart var det allslags sport, badning, naturstudier, snart opdagelsesreiser, og han var dobbelt saa aktiv som sine kammerater. Det kunde derfor se ut som om han var drat ut paa et av sine streiftog og hadde faat en pludselig død. Nogen mente at han var druknet i Cauvery, men hans lik blev aldrig fundet — man har aldrig set ham siden, hverken død eller levende.”

„Nei, naturligvis!” sa hans nevø med eftertryk.

(Fortsættes.)

—o—o—o—

Sankt Hansaften-stemning.

S vakt suser aftenvinden
i de høie, slanke pile —
nu gik den lyse junidag
med solen ind til hvile,
dens sidste smil forsvinder
i vest bak himmelranden,
hvor hav og himmel higer
i favntak mot hinanden.

Og stjerneskaren tændes
paa himlens hvælv det høie —
dit op, hvor ei vi skuer
for tidt med støvets øie.
Nu tier dagens fugle
og ei en lyd man fanger —
kun en har endnu stemme —
og det er kveldens sanger.

Hvormed skal jeg vel ligne
saa klare, klingre toner,
saa dyp og saa betagende
en sang fra skogens kroner?
Mon paradiset fugle
er flagret ut fra eden
og synger livets høisang
for støvets barn heneden?

Ja, Norden i skjærsommer
kan vel med Eden lignede,
naar den med alt det bedste
av Herrens haand velsignes.
Mon hine guldregnklaser,
— lys, som av solen tændes,
mon de i paradiset
i større skjønhet kjendes?

Og busken som i hegnet
nu ved Sankt Hansdagstide
staar smykket med blomsterklynger,
duftfyldte, gullighvide.
Jasminer, kaprifolder,
syrener, hvite, røde —
mon de i paradiset
var mere sarte, søde?

Og er der mon i landet,
hvor livet har sin kilde,
saa lune, lyse nætter,
saa duftberuste, milde?
Mon der er mere skjønhet,
end vi i Norden kjender,
naar langs med sjø og vike
i nat Sankt Hans baal brænder?

Dog, saadan maa det være,
at her er kun det svage,
det skyggefulde omrids
av paradisetts dage!
At her er kun en stemning,
som vil en dag fortåpes,
naar vinterstundens stormtid
av sorg og motgang skapes!

Men trods det byrdetunge,
er dog vort løsen givet:
En deilig pilgrimsreise
mot Guder selvelivet!
Ti deilig er vel jorden,
men „prægtig er Guds himmel”,
saa underskjøn, saa herlig
at tanken blot gjør svimmel.

Og nu — i sommernatten,
hvor alle farver blegne —
nu takker vi for glimtet
fra paradisetts egne:
for landet som vi elsker,
for skog og sjø og vike
og alle gode tanker
fra Guds, vor Faders rike!

G. J. P.

Papirløgter tændtes, ølfat rullede frem og man danset tversover gaten.

Bryggeren som blev general.

Det er den 14. juli 1789 om aftenen og i den østre del av Paris, særlig i kvarteret omkring Faubourg St. Antoine er der jubel og fest. Størst er munterheten i Santerres bryggeri „Hortensia“.

Om eftermiddagen hadde pariserne og deres borgergarde stormet Bastillen, tændt ild paa dens

Det lyktes Santerre at redde regimentskassen og springe saa fort at forfølgerne ikke kunde indhente ham.

broer, hugget hodet av kommandanten og befridd de to sidste fanger som sat i taarnet.

I stor triumf drog man med de befriddede fanger og nogen lænker og nøkler fra Bastillen gjennom byen, og da man kom til Santerres bryggeri og brændevinsutsalg og man var blitt tør i halsen av skraalet og jublen drog man ind til Santerre og indtok forfriskninger. Fangene blev betrodd til hans varetægt, lænkene blev hængt op i skjænkestuen, papirløgter tændtes, ølfat rullede frem, sækkepiperne musicerte, man danset tversover gaten og i den almindelige jubel blev Santerre revet med og erklærte at han i anledning av de nye tider som nu var kommet vilde by fædrelandsvennene, som hadde stormet Bastillen, paa alt sit bryg. Fra dette øieblik begyndte bryggeren Santerres popularitet,

som skulde komme til at hæve ham til de høieste æresposter.

Brygger Santerre var allerede da velkjendt i hele den østre del av Paris. Da han var tyve aar hadde han kjøpt det lille bryggeri i St. Antoine som det snart lyktes ham at drive op til det største i Paris, han var rik, godmodig, godhjertet, han hadde de bedste bryggerihestene i byen og han og hertugen av Orléans blev anset for at være de bedste ryttere i Paris. Desuten hadde han endnu en fortjeneste. Hans hustru var den yngste av 26 søstre, som alle levde, og Santerre blev derfor ofte kaldt „bryggeren med de 25 svigerinder“. Han indsa nu at med den nye tid som var brutt ind var der gode utsigter for en raadsnar mand til at komme sig frem i samfundet, hvis han bare hadde folkegunst. Santerre visste hvilke midler som skulde til for at vinde denne gunst. Hans ølstue blev den fornemste samlingsplads for alle kvarterets politiserende og han lot ofte gratis servere nogen fat øl; naar vinteren var streng kokte han faareragout i sine bryggepander og delte ut til kvarterets fattige, og resultatet blev at man valgte ham til kaptein for S. Antoinens borgergarde. Hans militære karriere blev enestaaende. Han blev oberst og general og han fik tilslut overbefalingen over hele militærstyrken i Paris. Det var han som fulgte Ludvig XVI til fængslet i Temple og det var han som førte kongen til skaffottet den 21. januar 1793. Man har bebreidet ham at han viste brutalitet den dagen. Da den dødsdømte konge vilde tale til folket fra skaffottet, svingte Santerre sin sabel for at tilkjendegi for trommeslagerne at de skulde slaa trommehvirvler for at overdøve kongen. Det var ikke av ondskap, der fandtes ikke godmodigere menneske i hele Paris end brygger Santerre, men hans militære værdighet hadde steget ham til hodet, og naar kongen gjorde tegn til trommeslagerne at de skulde være stille, vilde Santerre vise at det var han som kommanderte.

Det var ikke bare takket være sin gavmildhet, sit gode øl og sin popularitet at Santerre var blitt general for republikkens hære. Han likte ogsaa at utkaste store strategiske planer og det gjorde han med en slik veltalenhet at man i de politiske klubber virkelig trodde paa ham. Hans strategi var like ny som overraskende og man ventet sig store ting av den.

Den skulde snart komme til at bli stillet paa prøve. I det vestlige Frankrike, særlig i Bretagne og provinsen Vendée hadde bønderne og adelen gjort oprør mot den republikanske regjering i Paris, og det hadde lyktes adelsmændene Charette og Rochejaquelein at samle en hær av 15.000 bønder, som marsjerte mot hovedstaden. Santerre fik i oppdrag at redde Paris og republikken. Han sam-

let borgergarden, utskrev en tyve tusen mand og holdt revy over dem paa Marsmarken. Naar han selv i lysende uniform med vaiende fjærer i hjelmen og ridende paa sin store, grove bryggerihest „Makeløs“ toget gjennom Paris, var han gjenstand for hele folkets beundring, og han saa ogsaa meget krigersk ut. Men hæren var det daarlig bevendt med. Mændene var klædt i alle mulige fillete og lappede uniformer, de hadde træsko og kasketter, de hadde lanser istedenfor geværer, økser istedenfor sabler og mat skulde de selv ha med sig for de første dagene. Desuten hadde flere tusen av dem sin hustru med. Man kan derfor forstaa at marsjen ikke gik meget fort. Den eneste trøst man hadde var at bondehæren fra Vendée var endnu daarligere utrustet og at Santerres militærgeni sikkert skulde raade bot paa alle mangler. Men det gik galt allikevel. For da man kom til Saumur blev man uten at ane uraad overrasket av bondehæren netop mens man holdt paa at spise frokost i græsset. Det var et frygtelig nederlag. Vistnok var de faldnes antal ringe, da bønderne hadde faa vaaben og disse ovenikjøpet var daarlige, men over 8.000 mand av Santerres hær blev tatt tilfange av bønderne, som dog nøide sig med at rake alt haaret av hodet paa dem og la dem sverge aldrig mer at bære vaaben mot „kongen og den katolske tro“. Hvad Santerre selv angaar, saa lyktes det ham at redde regimentskassen og springe saa fort at La Rochejaquelein, som forfulgte ham, ikke fik tak i ham. Men „Makeløs“ faldt i fiendens hænder.

For hans militære ry var dette naturligvis et laardt slag, men hans beundrere undskyldte ham med at selv ikke den største general kan vinde alle slag og de berettet at hans blotte navn hadde sat en slik skræk i fienden at denne hadde latt smie et stort jernbur som Santerre skulde ha blitt indesperret i om han var blitt tatt tilfange. I St. Antoinekvarteret var hans popularitet stort set urokket, men regjeringen syntes at nære mistro baade til hans strategiske geni og hans politiske farve. Inden jakobinerkredse likte man ikke at en enkelt mand nød altfor stor folkegunst, og det sluttet med en katastrofe. Da Santerre i spidsen for 10.000 parisiske frivillige hadde lidt et nyt nederlag blev han anklaget for „forstaaelse med fienden“, han blev arrestert, ført til Paris og kastet i fængsel. Her sat han i seks maaneder og ventet paa at komme under guillotinen. Men det ser ut som om man av hensyn til hans popularitet ikke vaaget at hugge hodet av ham. Efter seks maaneders forløp blev han frigit, men til sin store sorg og græmmelse fandt han at bryggeriet i St. Antoine var blitt stengt, hæren kommandertes av andre generaler som Santerre ikke kunde nære tillid til, hans formue var blitt reducert til næsten ingenting, hans hustru var flyttet hjem til sine 25 ugifte søstre og av hans ære og ry var der ingenting igjen. Det var saavidt man endnu vilde kjendes ved ham ute i hans kvarter. Bryggeren fik sandelig lære hvor kortvarig og upaalidelig folkegunsten er.

I de aar som nu fulgte gik det op og ned for bryggergeneralen. Dygtig forretningsmand som han er tjener han millioner

Skildvakten saa en liten, tyk mand pludselig slaa op med armene, føre haanden til hjertet og falde omkuld.

som arméleverandør og han indlater sig paa spekulationer som berøver ham alt hvad han har tjent. Naar han har penger blir han beleiret av smigrere som kalder ham general og feltmarskalk og lever høit paa hans bekostning, og har han ingen penger utgjøres beleirernes skare av kreditorer som kalder ham svindler og kongemorder og til og med for en tid setter ham i gjælds-fængslet. Tilslut bor han sammen med sin yngste søn i et tarvelig møblert rum. Det eneste han ikke har villet skille sig av med er nøkknene og lankene fra Bastillen. De henger fremdeles paa hans væg. Men hvorledes det gaar for ham, og eller ned, beherskes han stadig av en eneste tanke: at faa igjen sin generalværdighet. Er han ikke trods alt et stort miskjendt militærgeni? Han indleverer den ene ansøknings efter den andre til regjeringen, han faar aldrig noget svar, men mister ikke modet. Da Napoleon blir førstekonsul synes Santerre det begynner at lysne for ham. Bonaparte er jo selv militær og han bør vel kunne forstaa en kollegas idéer. Dag og nat utarbeider Santerre store militære planer som bør anvendes i krigen mot England og Østerrike, og sender dem til førstekonsulen. Da Bonaparte en dag holder revy paa Marsmarken indfinder Santerre sig i sin tidligere uniform, med fjærer og sporer, for at tale med ham. Han blir avvist og han blir grepet av en grænseløs bitterhet. Napoleons motiv er naturligvis misundelse. Napoleon misunder ham hans ry. Han har hørt tale om jernburet i hvilket fienden engang vilde sette bryggeren fra St. Antoine. Ikke desto mindre fortsatte Santerre at sende ind sine planer og ansøknings, og hvor klapper ikke hans hjerte av glæde og forventning, da han en dag i aaret 1809 blir tilsagt at indfinde sig i landforsvarsdepartementet! Endelig gryr retfærdighetens og opreisnings dag! Hvad mon tænker man at gi ham? Guvernørembedet i Lille? Kommandoen i Metz? Kanske det i Marseille eller det i Paris? Kanske et hertugdømme? Han banker og børster sin gamle uniform, han setter sig i en drosche og kjører til Bac-gaten hvor krigsministeren bor. Han maa kjøre gjennom hele Paris, det er sneslaps, det gaar langsomt for vognen at komme frem og Santerre holder paa at dø av utaalmodighet. Naar han kommer til Seinekaiene styrter hesten og kan ikke mer. Og nu sitter krigsministeren og venter paa ham, hvem vet, kanskje keiseren selv vil tale med ham. Han ser i aanden keiseren gaa utaalmodig frem og tilbake paa gulvet — og Santerre greier ikke at holde ut lenger. Han hopper ut av vognen, løper langs kaiene, bøier av ind paa Bac-gaten og setter kursen mot krigsministerens hus — —

Skildvaktene saa en liten, tyk mand komme springende i sneslapset, pludselig slaa op med armene, føre haanden til hjertet, falde omkuld og bli liggende. Nogen personer som kom forbi forsøkte at reise ham op, man hentet en vogn og kjørte bort med ham. En pramfører ved elven kjendte igjen Santerre og fortalte hvem manden i den gamle uniform og med de avbrukne fjærer var.

Tre dager senere, den 6. februar 1890, døde bryggeren og generalen Antoine Joseph Santerre, og han som hadde kommandert den franske republiks første hær hadde bare sine tre sønner og forøvrig ikke et eneste menneske bak sin likvogn.

Melkeveien.

Et litet eventyr.

Jeg sat ved vinduet med min lille søster paa fanget; det var mørkt i værelset, og utenfor kikket aftenen ned til os med tusen klare stjernegjæser.

„Fortæl en liten historie!” tigget den lille indsmigrende.

„Ikke nu; lampen skal tændes først, og jeg maa ha færdig mit arbeide.”

„En liten, kort en!”

„Hvad skal jeg fortælle om?”

Den lille løftet blikket mot stjernehimlen.

„Om stjernene!” sa hun.

Saa fortalte jeg en ganske liten historie om stjernene.

„For lang, lang tid siden — verden var netop blitt skapt dengang, ja, den var ikke helt færdig endnu — saa Vorherre ned over det skapte for at se hvor meget der igrunnen manglet. Nattehimlen var sort som en nypløiet mark; der var ikke en

creste stjerne. Det var som om alle furene ventet paa gyldne sædekorn.

Da tok Herren en stor sæk med gyldne sædekorn og strødde den lyse skat ut over den mørke himmelmark. Straks spiret det baade her og der; overalt tittet lysende stjerner frem og funklet og blinket, saa det var en glæde at se. Endnu idag eller rettere i aftnen kan man se den vei, den himmelske Sædemand har tat og følge hans fotspor — se derop! Kan du se den lyse stripen, den som synes sammensat av lutter stjerner? Menneskene kalder den „Melkeveien”.

Og hvorfor tror du at stjernene staar saa tæt der? Det var fordi de smaa engler hadde lekt med sækken med sædekornene, saa der var gaat et litet hul i bunden paa den, og derfor var der glidd ut en hel del stjerner paa en gang; de betegnet Sædemandens vei som en lys, gylden strøm.

Saaledes gik det til at den vei Herrens fot hadde traadt staar indpræntet paa nattehimlen indtil tidens ende.

Skal vi saa tænde lampen, lille søster?”

—o—o—o—

Prestens datter.

Kapellanen stod ved prestegaardsporten og halvfrøs i den raakolde vaarmorgen. Veiene var bare søle, og selv spurvene som hang og blev gynget isøvn av de duvende, melankolsk tonende telefontraader, syntes nedstemte av de gjennemvante markers grumsete ensformighet. — Egentlig hadde kapellanen mest lyst til at gaa ind igjen, — men nei — den gamle derinde var næsten værre! — Han rystet paa hodet ved den blotte tanke paa at skulle døie den samme ramse omigjen om tidene og sognebarnas smaaanliggende og kreaturene, og vaarsæden som skulde i jorden, og — kort sagt: kapellan Bang paa tok sig en resignert mine omtrent som en fuldblodshest som uforstand og kortsyn har sat i spand med en okse.

Slik omtrent oppfattet han sin stilling. Det var ham ufattelig at faren, den gamle fornemme provst med det gode navn saavel blandt menighetene som blandt kaldsfæller, hadde sendt ham i landflygtighet like efter en glimrende eksamen, som burde rumme store muligheter, — her til denne avkrok av landet, hvortil brever var en og aviser to dager underveis. Og omgivelsene og omgangen —! Selvfølgelig: presten selv var flink, bra og hjelpsom, men skrækkelig „fra landet”, fruen ganske vist venligheten og omhyggeligheten selv — men strikketøi og mat (selv om en stor del derav var til de fattige og syke i bygden, hvilket — det maa jo indrømmes — rent principmæssig set var udmerket), det var allikevel ikke egentlig aandelig berikende. — Bang smakte paa ordet „aandelig” og fandt det velvalgt, saare godt. Og med styrket overlegenhet tok han derpaa i sit stille sind det tredje medlem av familien op til en nærmere kritisk undersøkelse. — Prestens datter Inger var — bevares — en søt pike — ja, netop søt, ja, — og der laa likesom i navnet — han nød sin ironi — noget av personen: en liten, lyslokke pike, som i væsen og interesser (og — hm — intelligens!) hadde stor likhet med faarene og hønsene og husets katteunge som i rundmavet og indsmigrende enfold streifet om og var iveien overalt. — Til at hente farens tøfler, stoppe piper og lægge i kakkelovnen og hjelpe til paa kjøkkenet var hun jo udmerket — ja, man kunde endog gaa saa vidt som at indrømme hende hun var fortreffelig — men (og dette „men” kunde derefter falde med saa meget større vegt), — men: aandelige interesser — og det var nu engang en ufeilbarlig

maalestok — nei, dem hadde hun det unegtelig smaat med! Selv til at være en ung pike. — Ta musik for eksempel — og musikken er jo ogsaa en slags aandelig livsform: hun spilte med en finger og — bare en eneste melodi saa nogenlunde godt. Det var: „Forgangen nat —”

Kapellanen fik omsider sin aandelige overlegenhet og sit lutrete livssyn reddet ut av dette vankundighetens mørke.

Det er mulig at ogsaa hovslag ute fra veien bidrog noget til dette. En rytterske nærmet sig paa den lerete, opkjørte vei. Hun stanset brat ut for ham og hilste smilende.

„Men du godeste! Det er jo dig, Thor! Og dig træffer jeg her i det yderste Thule?”

Bang var traadt ut i veien og hilste glædelig overrasket. Det var hans vakre og elskverdige halvkusine Ida Brun. Hun vilde lægge sin haand under stighøilen og hjelpe hende ned; men hun saa forfærdet paa ham.

„Her i sølen! Vil du drukne mig? Tænk slik søle! Nei —” hun samlet tømme og slog med piskene over sine elegante ridestøvler, — „ser du, jeg bor hos onkels paa ‚Bjerkholm’; min kusine Helga og jeg skal til Paris sammen næste somner og vil derfor lære hverandre litt bedre at kjende, og jeg skal skynde mig hjem; onkel er saa præcis med middagen; slike godseiere er akkurat som okser: de skal ha for paa klokkeslettet, ellers brøler de!”

Hun saa paa sit armbåndsur og klappet den stampende fuks paa halsen. — „Og er det mulig: er det her du er kapellan? Til lykke! Gud, hvor jeg glæder mig til at se dig om etpar aar — som en rigtig landsbyprest, altsaa: mave, langpipe, løftet pekefinger, værdighet osv.! Men bli nu ikke helt mosegrodd her i din landlege ensomhet! — Se op til os borte paa ‚Bjerkholm’; jeg skal præsentere dig for onkel! Vil du?”

Hun rakte haanden ut til avsked. „Det er et ord, ikke sandt? — Farvel da!”

Hun forsvandt i kort galop bortover den drivvante chaussee.

Bang blev staaende litt og se efter hende. Hun tok sig glimrende ut; hun sat tilhest som en amazone. — De hadde kjendt hverandre fra de var smaa og fulgtes op gjennom skolen. — Hun var ingen dyp karakter — kvinder er ikke dype, docerte Bang for sig selv —, men i besiddelse av en viss intelligent kvikhet som altid hadde tiltalt ham.

„Gaar man og drømmer?” lød en dyp, godmodig basstemme bak ham.

Kapellanen snudde sig, parat til at sette sig i forsvarsstilling om presten skulde ha bemerket samtalen. Men det lot det dog ikke til.

„Jeg spekulerer nemlig ogsaa,” fortsatte pastor Dahl, dampende paa sin halvlange pipe, „paa vaarsæden.”

„Ja, det kan man se paa dig,” tænkte Bang, og mønstret fra siden sin foresattes jakke, som bar tydelige merker av et umiddelbart forutgaende besøk paa treskelaaven. Men han betvang sin opposisjonsiver og nøiet sig med et nøitralt: „Ja saa!”

Den gamle kikket paa ham gjennom brilleglassene.

„Jo,” fortsatte han med sit langsomme, litt dialektfarvede tonefald, „det er sandelig vanskelig nok med denslags ting — at ordne det slik med forskjellige arter jord at de kan bære sæden op og gi den grøde de skal —”

„Ja, den slags har jeg ikke meget for-

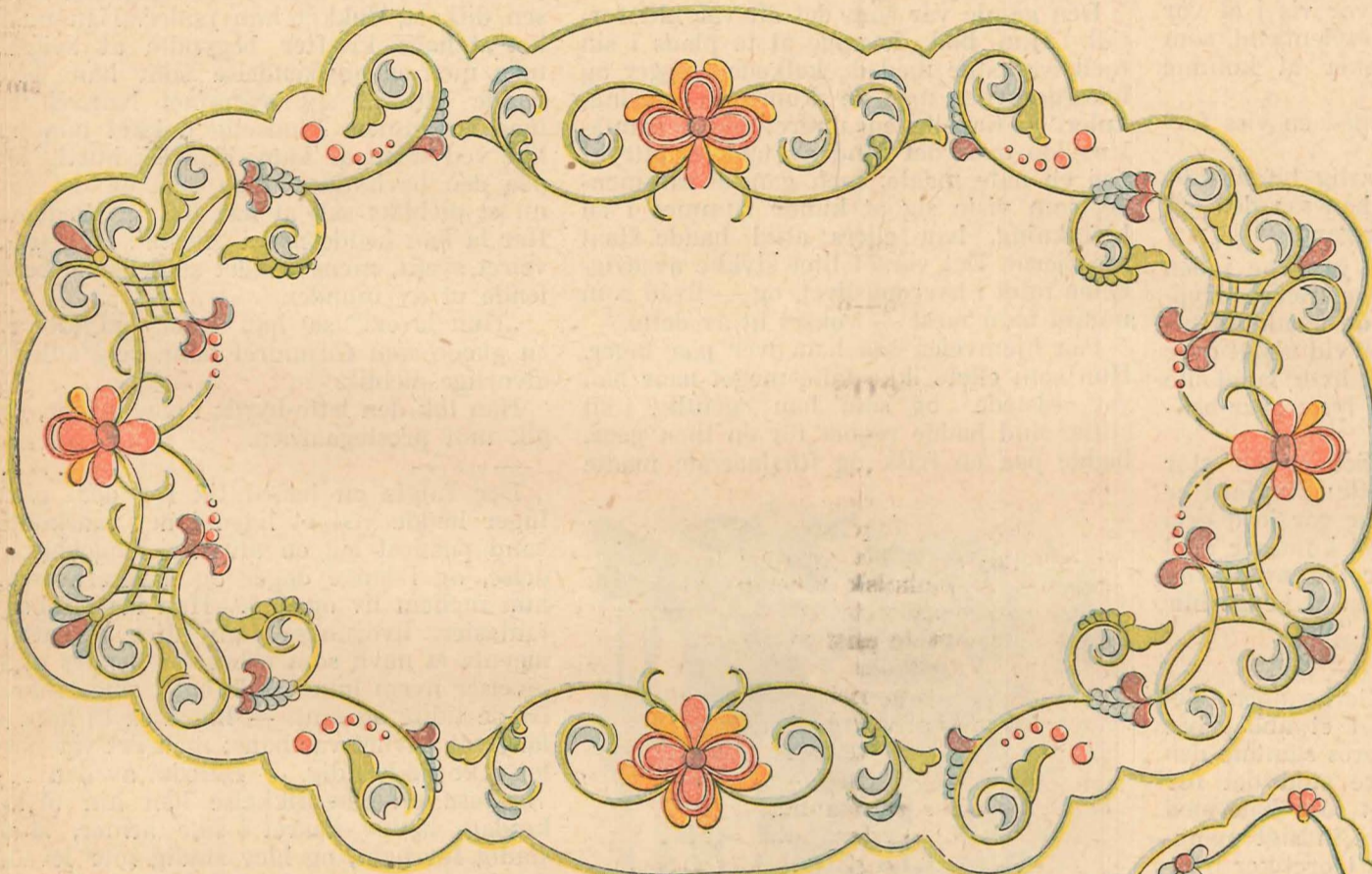
(Fortsættes paa side 10.)

Spisestuesæt i bondesøm.

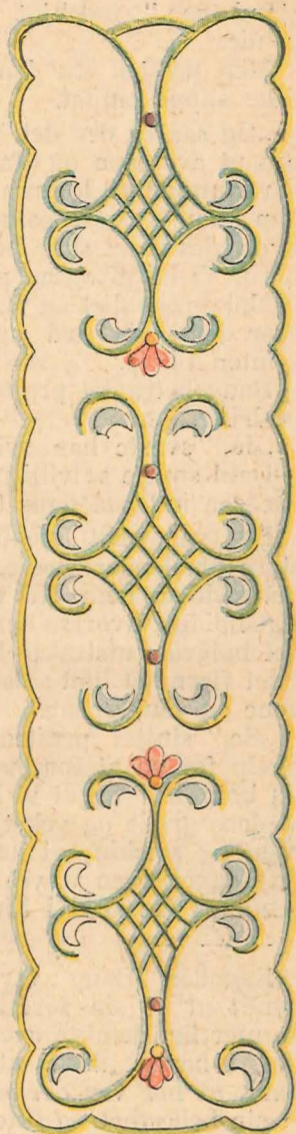
Det spisestuesæt vi bringer her egner sig særlig godt til sommerarbeide. Den pene sammensætning av farvene gjør at arbeidet er morsomt at sy. Det gaar hurtig fra haanden, da det blir sydd med perlegarn nr. 5. Det færdigsydd sæt gir spisestuen et lunt og hyggelig præg og man blir heller ikke træt

av at se paa det, da bondesøm altid virker like moderne.

Vi haaber at dette sæt vil falde i vore læserinders smag, og at mange maa benytte sig av at faa sig tilsendt disse pene sommerarbeider.

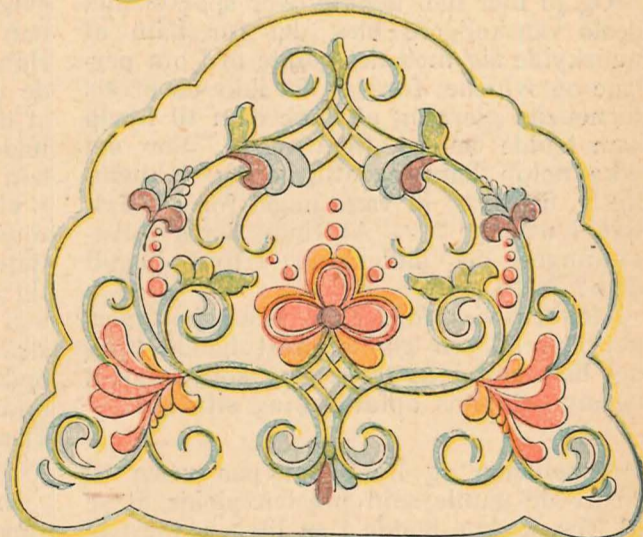
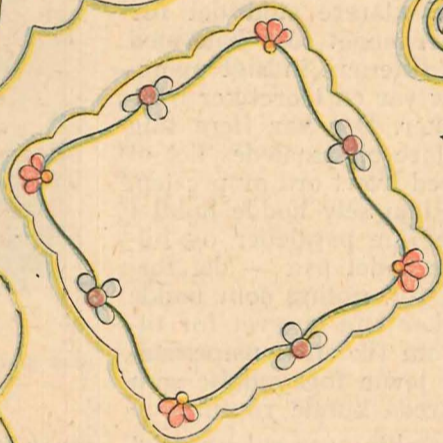
Løper i bondesøm.
Materiale hertil pris kr. 12.50 + porto.

Ostebaand og brikke
i bondesøm.
Materiale hertil
pris kr. 4.50
+ porto.

Serviet i bondesøm.
Materiale hertil pris kr. 12.50 + porto.

Kaffevarmer i bondesøm. Materiale hertil pris
kr. 7.00 + porto.

Paa hvitt linstof med vakre, friske farver syes dette ualmindelig pene spisestuesæt.

Broderiet som bestaar av plattsøm og kontursting utføres med vaskeegte D. M. C. perlegarn i rødt, gult, grønt, blaåt, lila og sort. Farvenes fordeling fremgaar tydelig av billedene.

Sættet bestaar av serviet 60 cm. i kvadrat, løper 75 cm. lang, 50 cm. bred, ostebaand 20 cm. bredt og brikke 20 cm. i kvadrat.

Bestillingseddelen findes paa side 21.

(Fortsat fra side 8.)

stand paa," indskjøtt kapellanen avvergende.

Men presten var haard idag. Han vilde ikke slippe emnet.

„Og saa er der det," — han heldte sausen ut av pipen og stoppet den paanyt av sin rummelige lomme — „at slikt noget kan man — ogsaa som prest — lære av — hvorledes man skal behandle sine sognebarn. Vi er jo ogsaa paa vor vis i al vor ufuldkommenhet en slags sædemænd, som saar den gode sæd og søker at komme klinten tillivs."

Bang betragtet presten med en viss forundring.

„Ja," svarte han uvilkaarlig bifaldende.

Dahl smilte velvillig da han saa den andre gaa ind paa hans tankegang.

De var gaat gjennom gangene i den store prestegaardshave, hvor træerne dryppet nedover dem. Nu var de naadd til utsigtshøiden, hvorfra der var vid utsigt over det bølgede, utstrakte land, hvor langt ute i det fjerne et litet solstreif lyste over bakken og vandløpene.

„Se," sluttet presten, „det er en stor hjælp for en at forstaa dette: „Av jord er du kommet!" og at vi ligner vor jord deri at dens grøde og vekst først kommer med regn og solskin; vi kalder det mørke og lyse dager, men vi vet ogsaa at begge blir sendt os fra Gud i himlen."

— — —

Kapellan Bang var efterhaanden begyndt at se sin foresatte i et andet lys. Jo mer han tænkte over deres samtale den dag i haven, desto klarere stod det for ham, at her var der noget som han med al sin belæsthet og litterære indsigt manglet, at han bare selv var en teoretiker hvor presten var praktiker. Der var flere ting han nu kunde folklare sig, saaledes det at menigheten hang ved hvert ord av presten, mens de prækener han selv hadde holdt i annekset trods alle fine paralleller og billeder var gaat over hodet paa — det forstod han nu — en forsamling som hadde langt til andre tanker end strævet for utkommet, — folk som fik en kunstpræstation istedetfor den jevne forkyndelse som deres forestillingskreds kunde rumme.

Og jo mer han tænkte over spørsmålet desto vanskeligere blev det for ham at undskylde sig med det gamle ord om perlene og svinene; for var det ikke en prests fornemste gjerning at være dem til hjælp som hadde længst til maålet? Var det ikke netop hans egentligste og taknemligste, dette: — at være noget for „de fattige i aanden"? — At finde deres forutsetninger og indleve sig i livet blandt dem?

Med en viss følelse av ydmyghet merket han at den gamle prest hadde hjulpet ham ind i en tankegang som modnet og styrket hans opfatning av sit kald.

— — —

Kapellanen og Inger var paa veien til en av de gamle som presten pleide at se til. Gamle Ane bodde i en liten rønne paa den andre siden av elven. Hun var enke og levde ganske alene i meget smaa kaar. Men humøret hadde ingen skade tat. Hun hørte til det slegtled som nu holder paa at dø ut, mennesker som lever i ett med sin jord, som i mange aar har holdt dem bundne og næret dem ved sin grøde, og hvis utseende aarstidene igjennem har ledsaget deres glæder og sorger og derigjennem faat en viss skjult hemmelighetsfuld betydning utover dagene. Ane var et levende arkiv for egnens historie og sagnkrøniker, og man kjedet sig aldrig

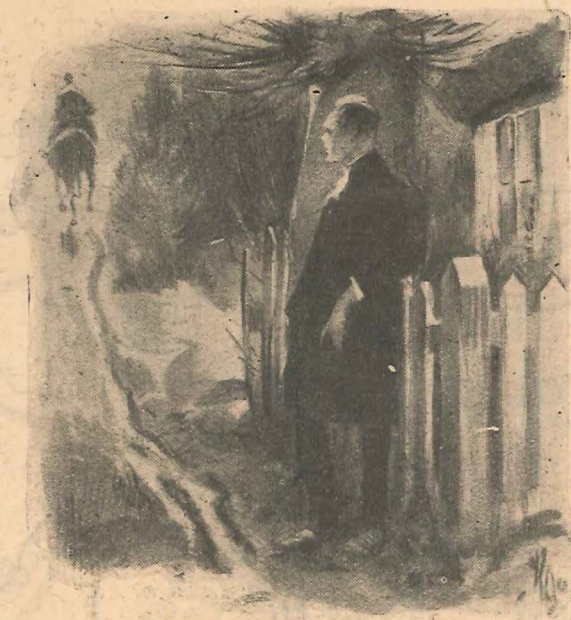
i hendes selskap. — Kapellanen hadde faat dette at vite, og derfor med glæde git efter for prestens anmodning om at følge Inger derned.

„De liker jo ikke at rende paa dørene til sognebarna," hadde denne sagt, „men De kan ogsaa komme til at bli lettere lokal-kjent — gamle Ane er egnen selv." —

Nu drev de i prestens baat nedover elven til det lille hus under skrænten paa den andre siden.

Den gamle var som det alt var blitt fortalt. Hun bød de unge at ta plads i sin bjelkeverkstue med de kalkede vægger og bilæggerovnen med de skinnende messingkuler. — Kapellanen undret sig i samtalsens løp over det fond av tanker, uttrykt paa en naiv maate, men ganske rammen- de, som viste sig at kunde rummes i en befolkning, han ellers alltid hadde staat saa fjernt. Det var et litet stykke av evigheten midt i hverdagslivet, og — hvad som undret ham mest — vokset ut av dette.

Paa hjemveien saa han over paa Inger. Hun som ellers ikke talte meget naar han var tilstede, og som han egentlig i sit stille sind hadde regnet for en liten gaas, hadde paa en frisk og forstaaende maate

Bang blev staaende litt og saa efter hende. Hun tok sig gilmrende ut naar hun sat tilhest.

evnet at gjøre den gamle meddelsom, hvor han selv hadde været ute av stand til det. Han, som syntes han maatte kjende hende ut og ind, merket nu med forbauselse at der hos hende var noget han aldrig før hadde truffet, at dette ungpikesind som han forestillet sig som en liten andedam, i virkeligheten var friskt og uberegnelig som et væld, hvis kilder løper under overflaten, og som man ikke kjender. Og for sig selv trak han en sammenligning mellem hende og Ida Brun, der var som et straalende fyrverkeri, men — og denne opdagelse noterte han likesaa, noget forundret over sig selv — hvis numre man kjendte saa udmerket godt i forveien, bare ikke deres rækkefølge!

Inger sat og lot sin haand gli bortover vandspeilet. Hun var nu blitt taus igjen. Han maatte atter se paa hende.

I virkeligheten var hun ganske pen med de enkle, rolige træk som var indrammet av det lyse haars smaa, ustyrlige lokker som alltid vilde gaa ned i øinene paa hende, og som hun alltid hadde en egen maate at stryke væk paa med et resolut litet kast. Hun mindet om en liten lysalf uten vinger i sin hvite vaskekjole med de halvlange ærmer, — kaapen hadde hun latt ligge „for at holde paa solen", sa hun.

„Har De noget imot," spurte hun pludselig, „at ro over til den andre siden; der

er etpar vandliljer, de første jeg har set iaar, som jeg gjerne vil ha?"

Han rodde ditbort, og hun bøiet sig ut efter blomstene. Baaten duvet ved bevægelsen, og gled ut; hun strakte sig, fast besluttet paa at vilde ha dem, litt for langt, og pludselig kantret baaten.

Bang var en nogenlunde god svømmer, og han søkte straks at faa øie paa hende. Litt nede paa elven opfanget han et glimt av hendes hvite kjole. Idet han satte kursen ditbort, dukket hun under. Han merket at hans kræfter begyndte at svigte; men med en anspændelse som han ikke hadde tiltrodd sig, svømmet han videre med strømmen. Pludselig dukket hun op like ved siden av ham. Han fik hurtig fat paa den bevisstløse unge pike og det var nu et øiebliks sak at naa ind til bredden. Her la han hende ned i græsset. Hun trak veiret svakt, mens vandet stod hende boblende ut av munden.

„Hun lever!" sa han høit, opfyldt av en glæde som forundret ham, selv i dette alvorlige øieblik.

Han tok den lette byrde i sine armer, og gik mot prestegaarden.

Der fulgte en haard tid for dem alle. Inger hadde ved at ligge i det vaarkolde vand paadrat sig en alvorlig lungebetændelse, og i lange dager og nætter svævet hun mellem liv og død. Hun laa i feberfantasier, hvorunder hun atter og atter nævnte et navn som røbet for hendes omgivelser hvem hun hadde hat i sine tanker baade tidlig og sent. — Ingen sa til kapellanen at navnet var hans; men det var heller ikke nødvendig. — Billedet av den bevisstløse ungpikeskikkelse han hin ulykkesdag hadde baaret i sine armer, stod stadig for ham, og blev stadig mer levende, jo sterkere sygdommen truet med at berøve dem hende. — Lys og rørende som et sovende barn, smilende som selve den egn og den himmel som hadde indrammet hendes unge aar, og som han husket hende fra før, — dette billede stod bestandig for ham, og sa ham med en inderlighet han ikke før hadde kjendt, at hun alene kunde bli det baand av glæde og sommer for ham, som kunde føre ham ind i livets og dets gjerning.

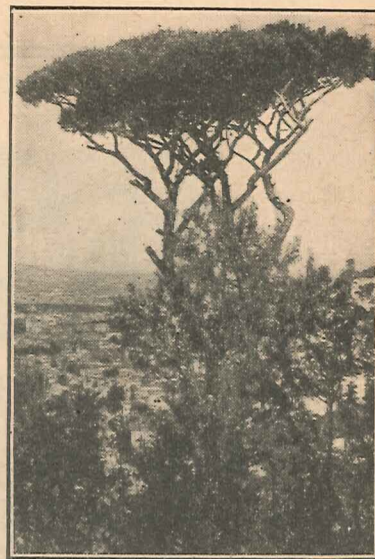
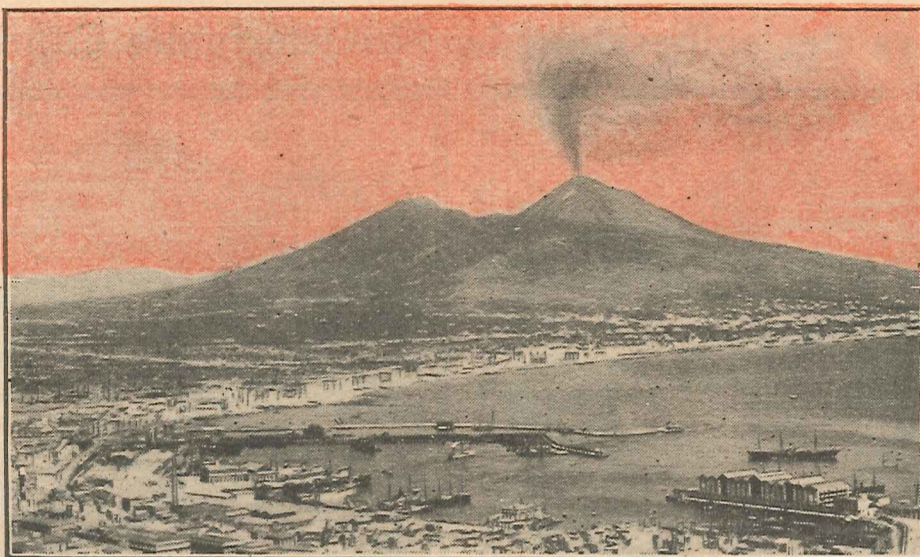
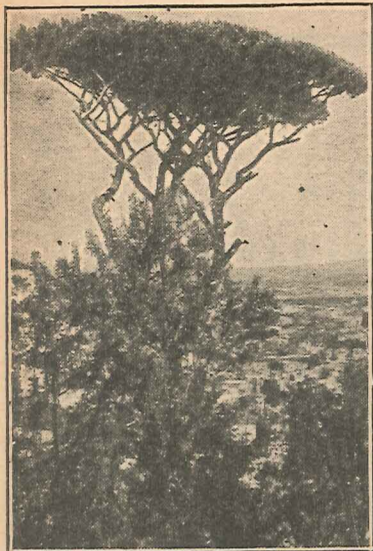
Saa endelig seiret hendes ungdom og sundhet. Det var hans lykkeligste timer, naar han under hendes rekonvalescens kunde sitte hos hende i haven, hvor hun, endnu blek og svak efter sygdommen, men lykkelig og smilende over gjensynet med solen og det grønne, sat i sin flugstol. Og presten og hans frue, som saa og forstod situationen, lot ham beholde pladsen.

En dag, da solen bakte det travie, arbeidende land og de spirende marker, mottok de da de to unge haand i haand, glade og forlegne som to barn, — kapellanen hadde vundet seier over sig selv, og mens bier og fugler svirret om sit bo, og fiolene ved prestegaardshavens nøttehæk blaa og undrende aapnet sig mot en ny sommer, hadde han bedt hende, som for ham var blitt vaaren selv, om at hjelpe ham at finde livet, at lede ham ind i de enkle melodier som faar alt levende til at lytte, at bli en riktig prestekone.

„Ja, lykke med det!" sa gamle Dahl og la deres hænder sammen. „Men en ting maa dere love mor og mig: — aldrig at plukke vandliljer mer!"

„Aldrig!" lo Bang med sin forlovede i haanden. „For nu vil vi plukke roser!"

C. K.

Som et kjendetegn og merke paa hele Neapels golf staar røksøilen over Vesuv. Om natten blir roken ofte rød av de underjordiske flammer. Krateret tilvenstre er utbrændt. Det var fra dette at katastrofen kom over Pompeii og Herkulanum i aaret 79 efter Kristus.

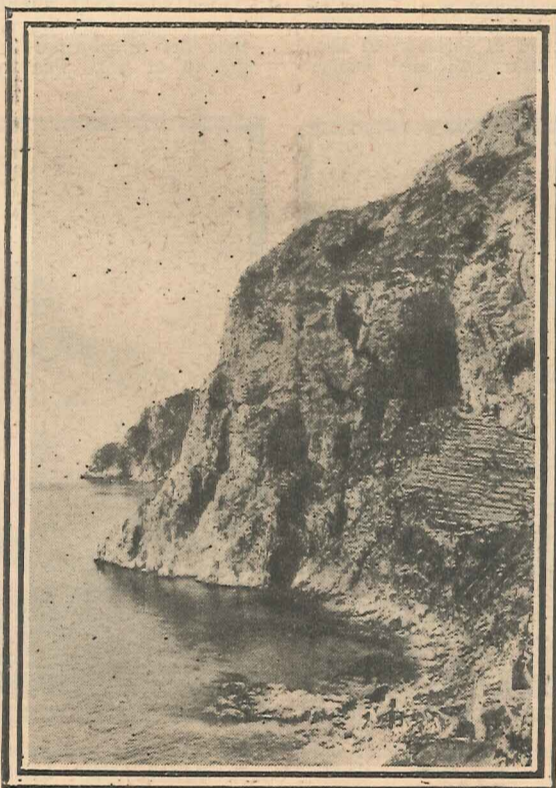
En utflugt til Capri i Neapels golf.

—oo—

Ved Santa Lucias kai i Neapel møtes det gamle og det nye Italien. Her gaar en elektrisk sporgvogn, og faa skridt fra skinnene gaar fiskere og haler iland sine net; her ligger de elegante hoteller, og her begynner ogsaa trappesmugene hvor barn løper omkring i naturens kostyme, og hvor der hænger tøj til tørk i snorer tvers over gaten. Det er et av turiststrømmens mest søkte steder i hele „la bella Napoli“, og det er ogsaa herfra vi idag med den italienske „salondamper“, som den stolt kalder sig, seiler over til Capri, til Tiberius' og blomstenes ø, til øen med den evige vaar, de kulørte grotter, ruinene, de skrikke æsler og de syngende fiskere, — til dette klippestykke, som er slynget ut i Neapels blaa golf og er blit som en krystallisering av hele Italiens liv, natur og uendelige skjønnhet.

Naar man fra Neapel ser over mot de to øer Capri og Ischia, synes de at ligge ganske, ganske nær, og avstanden til Capri er ogsaa bare nogen faa kilometer, men allikevel tar det etpar timer at komme ditover. For det første er det ikke nogen hurtigdamp, for det andet første er det ind til det hvite Sorrento og rundt halve golten. Det gjør ikke noget, for veiret er vakker, og vi faar se alle golfens herligheter, og Vesuvus kegle med den uldne graa røksøile har vi hele tiden for øie. Om dagen ser den meget fredelig ut, men er det mørk nat kan man se flammene staa op av krateret som fra en uhyre smelteovn. Man fortæller at der for øieblikket er en videnskabelig ekspedition nede i krateret. Maatte den slippe godt fra det. I oldtiden var der en filosof som sprang ned i krateret for at faa vite hvad som var dernede. Det berettes at vulkanen spydde hans tøjler ut i et anfald av ironi.

Vi lægger bi ved Capri, kommer i baater og roes ind til den lille by Grande Marina. Allerede der ser vi hvor blaat, hvor næsten utænkkelig blaat vandet er, og samtidig faar vi et litet overblik over øen, og ser at den bestaar av to vældige kalkstensklipper: Capo mot nordøst, og Monte Solaro mot sydvest. Mellom de to klippers høieste punkter gaar der et pas som en talveis, Anacapri med sit høieste punkt, paradiset. I Granda Marina blir turistene i regelen bare en dags tid — de som er kjendt med øens merkelige forhold ofte væsentligst for at vænne sig til at ga paa den merkelige glatte kalksten — og derefter søker man høiere op i klippene, særlig til byen Capri. Man kan nok komme ditop med en liten taughane, men det er saa herlig at spasere opover den slyngede vei som i siksak snor sig opover fjeldet, at man altid foretrukker at ga, og bare sender kræfteren med taughanen. Mens man gaar her faar man øiet op for hvilket jordisk paradiset denne ø er. Den gamle keiser Tiberius som levde paa den tid da Kristus blev korsfæstet, hadde øie for øens skjønnhet. Han flyttet det romerske verdensrikkes residens dit, han bygget tolv slotter der, hvert viet til en av hovedgudene, han omga sig med troldmænd og stjernetydere og han foretok sine rædselsfulde menneskeofringer der. Man viser endnu det sted hvor han fra en klippe kastet sine slaver i havet, flere hundre meter ned. „En lerklump eltet i blod,“ kaldte hans samtid ham. Av hans slotter finder man endnu ruiner, og i klippen sees endnu trin av den trap han lot hugge i stenen for at komme ned til kysten. Da han var død, faldt øen

Klippene ved indseilingen til „Den blaa grotte“ paa Capris nordvestlige pynt. Grotten blev først fundet og undersøkt i 1826. Man ser hvorledes kystlandet gaar ned i terrasser. Hver av disse terrasser er en vinmark. Det gir bedst et begrep om stedets vældige naturdimensioner.

Turister besøker „Den blaa grotte“ og morer sig over det merkelige farvespil som fremkommer naar de italienske guttene springer i vandet. Ultramarinblaa kaskader staar tilveirs, og vandet er saa tindrende blaat, at man uvilkaarlig øser en haandfuld av det for at se om det ikke i virkeligheten er blaat. — Originaltegning av Cyrus Cuneo.

atter tilbake til sin ensomhet og sin forlatthet. Endnu er der hundreder av steder paa den som minder om ham, hvis forbrydelser ikke kan tælles.

Vi vandrer videre paa den skjøne utsigt, ser blomstene vælde utover alle skrænter, hilser paa de barbente og sortøide barn, gaar en benvei ved at klatre op en steil trap, og faar, mens vi balanserer paa trappens kalkstenstrin, et litet indblik i de indfødtes liv. De skraanende jorder er slaat ut i terrasse over terrasse for at holde paa fugtigheten; paa terrassene vokser den søte Caprivan, som allerede i oldtiden var kjendt under navnet „Tiberius' taarer“, de sølvgraa oliven og orangene. Hele Capri dufter av den eiendommelige lugt som der er ved mandarinens rødgule skal, Eucalyptus og rhododendron, blaaregn og mimoser fuldender billedet av Capris flora. Et sted ser man en madonnastatue stillet op mot klippen. Her skedde i tidligere tid store skred, der hændte ulykker, og saa stillet de fromme beboere denne madonna, som paven selv hadde velsignet, paa dette sted. Siden har der ikke været noget skred. Og naar man er kommet forbi her, kommer man under en gammel muret port-hvælvning ind i Capri by, og man synes man er kommet hundre, to hundre aar bort fra sin egen tid. Der gaar buer over de smale gater hvor man ofte kan være paa nippet til at snuble over en forvildet, sort gris, æsler hviner og skraker, en sækkepiper og en skalmieblaaser musicerer paa et hjørne, paa et andet hjørne er der et dukketeater, og i en krok sitter en mand og fortæller eventyr for en soldo pro persona. Ja, dette er det gamle Italien, som Dickens og de andre Italia-farere for trekvart aarhundrede siden fortalte om, og som man trodde var forsvundet. Selv de senere aars sterke turiststrøm til Capri har ikke forandret stort andet i billedet, end at de før meget italienske „osterier“ er blit moderne hoteller, men dette er bare godt — for turistene. Ogsaa en enboer kan man finde et sted paa skrænten av Monte Solaro. Men det maa bemerkes at han undertiden om vinteren tar damperen over til Neapel og blir der den koldeste tid.

Fra Capri gaar man videre op til Anacapri og ser ruinerne av det kastel som 500 franskmænd engang i 1808 stormet og tok fra englænderne. Den engelske guvernør senere maatte overgi sig het Sir Hudson Love. Han blev som mere Napoleons fangevogter paa St. Helena. Slike omskiftelser byr historien paa. Fra Capri by gaar en av kanonkongen Krupp anlagt herlig vei ned til fiskerbyen Piccola Marina paa øens sydside. Herfra eller fra Grande Marina kan man komme pr. baat til „Den blaa grotte“. Den hadde været kjendt i aarhundreder av øens folk, men ingen vaaget sig ind i den, da man trodde den var besat av onde aander. Først i 1826 seilte maleren August Kopisch ind i den, og siden har den været besøkt av hver turist som kom til øen. Man seiler ind gjennem en lav aapning i klippen og er paa et øieblik inde i det vidunderligste eventyr: i et hav av bare blaat, — vand og lys, klipper og sandbred, alt er saa blaat, saa fantastisk blaat, at man uvilkaarlig holder sig for øinene et øieblik og spør sig selv om det er mulig eller om det ikke bare er et sansebedrag. Det er et av de eventyr man kan opleve i livet og virkeligheten, og billedet av det forfølger en længe efter at man er seilt ut av den forheksede grotte og staar ute i det hvite sollys mellem Capris blomster og hvite hus.

Saa gaar vi rundt øen, og hvad vi ser paa vor rundtur, finder man omtalt paa de næste sider.

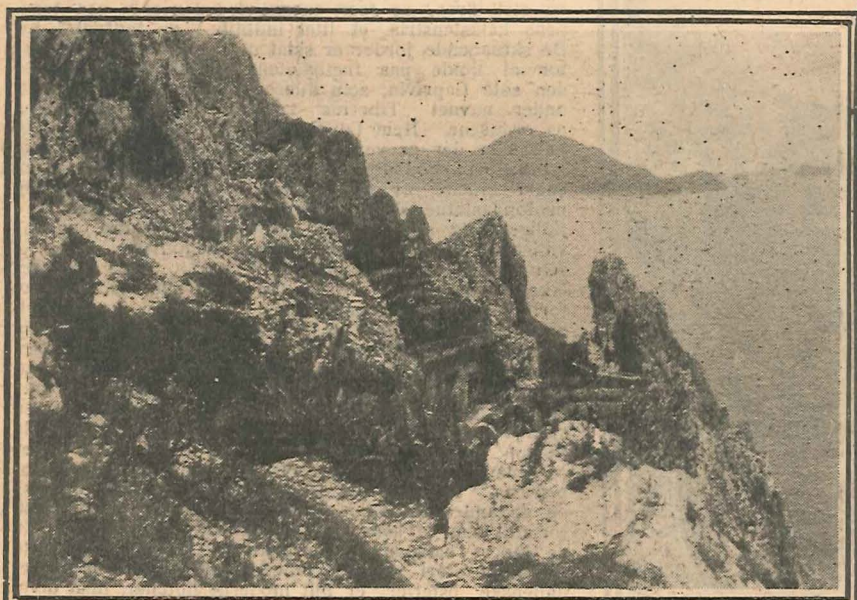
Fra det solbeskinnede, blomsterfyldte Capri.

Piazza Umberto i byen Capri, i bakgrunden kalkstensklippen Capo. Her er samlingspunktet for turistene, og her ligger de fleste hoteller. I smaa lette vogner kan man kjøre rundt øen. Kusken begynder med at forlange 40 lire, men efter ti minutters parlamentering i fingersproget slaar han med mange dybe suk av til fem lire.

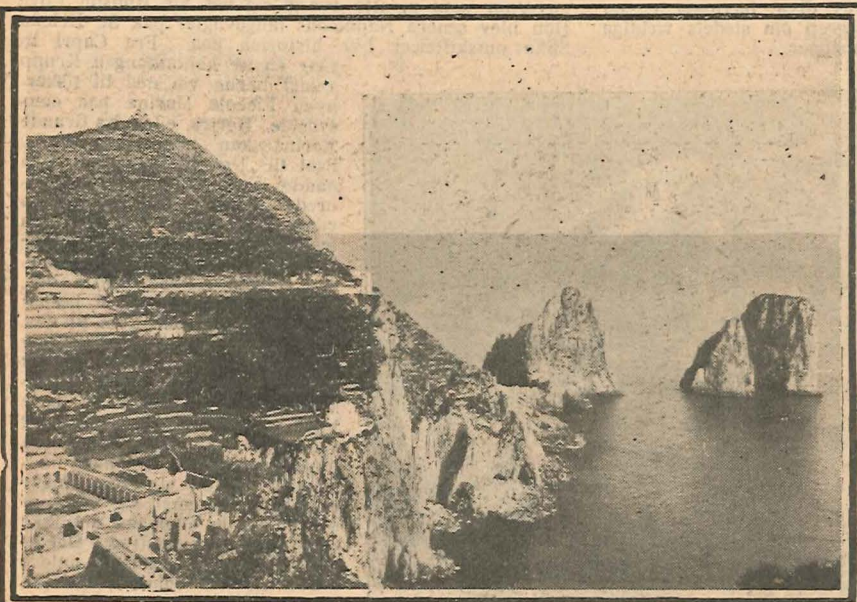
Veien som gaar rundt en del av byen Capri. Under den ligger i terrasser orangegarder og vinhaver. Jorden paa Capri er vidunderlig frugtbar, og man sier at man bare behøver at rote litt med en pinde i jorden for at faa det til at gro. Paa toppen av Capo-klippen i bakgrunden ligger ruinene av keiser Tiberius' slot.

Vilde klippeformationer paa øens nordside. Selv her gror og spretter det overalt, og hver klipperevne er fuldt med kaktus og vilde, farvestraalende blomster. I de senere aar er der i disse klipper nede ved havspeilet fundet flere nye grotter, bl. a. en drypstenshule, hvor belysningen er hvit. Den blev fundet i 1903, men den meste tid staar vandet over indseilingsaapningen, saa man vil forsøke at grave en tunnel fra landsiden ind til den.

En ruin paa sydkysten. Omkring paa øen findes en mængde ruiner, dels av de slotter keiser Tiberius lot bygge i oldtiden, dels av de taarn og smaa-borger saracenerne opførte i middelalderen, og hvorfra de drev sjørøveri. Der er ogsaa ruiner hvis ælde og egthet er yderst tvilsom, og som det paa-staaes at øens beboere selv har opført for at tjene penger ved at vise dem frem og ved at la turistene grave i dem.

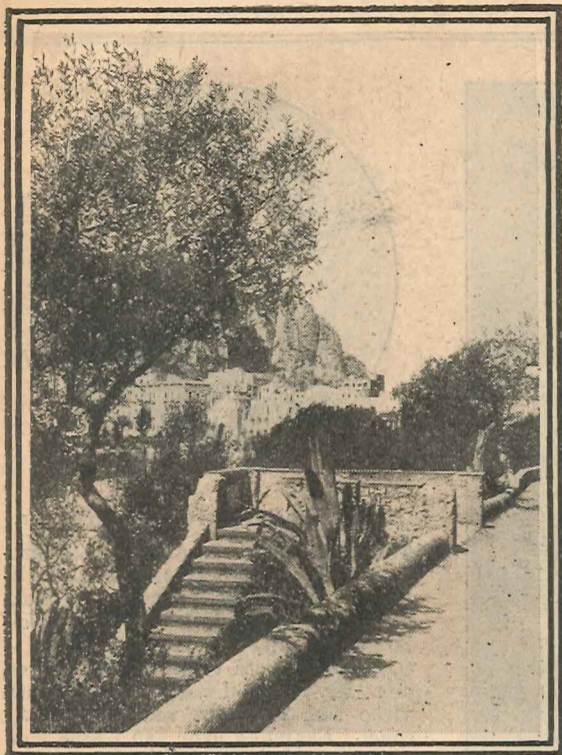

De tre Faraglione-klipper som raker steilt op av vandet paa Capris sydøstlige kyst. En sti fører nedover fjeldet til kysten. Høidene i bakgrunden er ofte dækket av lavthængende skyer.

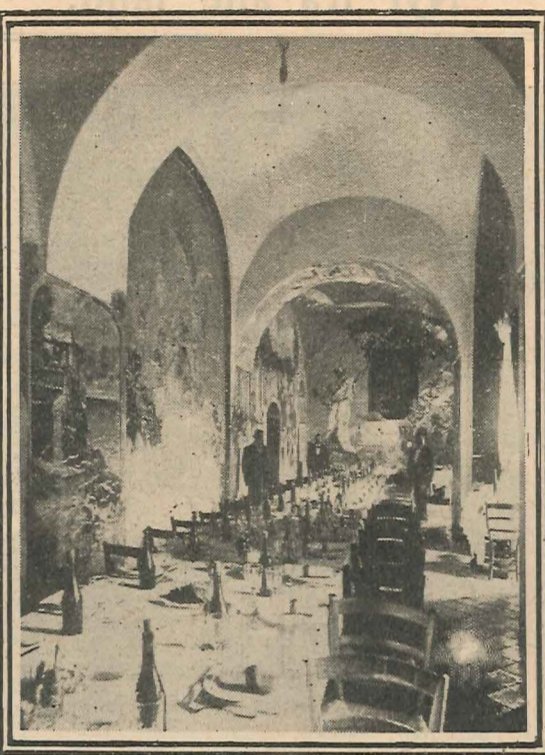

Kaktus og oliven, de to mest fremtrædende planter paa øen. Der er oliventrær paa Capri som paa-staaes at være fire, fem hundre aar gamle, og som er solvgraa og knudrete av ælde og værdighet.

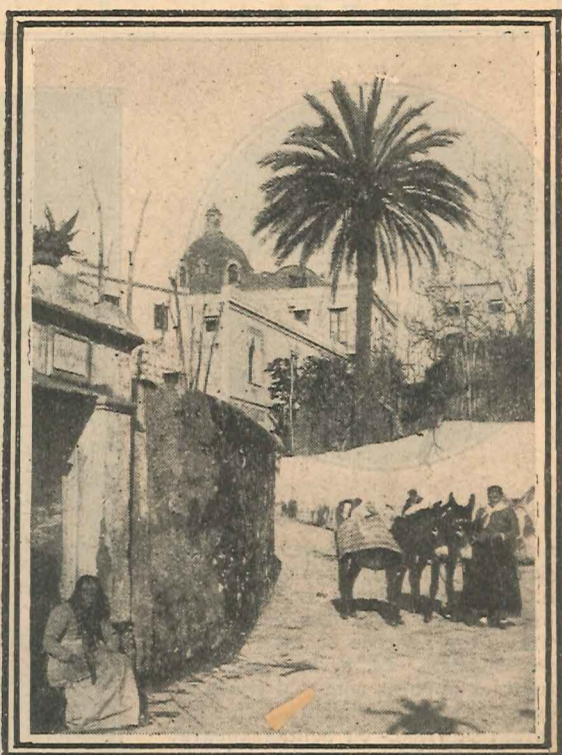
Hvert billede som viser sig for os paa Capri er som et vakkert og farvefunklende maleri. Her ligger en liten by med sine hvite og graa hus opover kalkklippens væg som et fuglerede, her bøier oliventræet sig sølvgraa over en mark fuld av vilde røde blomster, her reiser de rustrøde og forvitrede klipper sig op av det fuldstændig indigoblaa hav! Og hvor man ser etpar indfødte slaa sig ned med sine æsler og gjeter eller med sine kurver fulde av frugt, barbente brune og med broget lappede klær, har man et litet genrebillede for sig. Capri — det er Italien slik som det var i gamle dager, men som man nu bare ser langt fra de store byer og turistenes alfarvei, — Capri det er en lang række skjønheitsfyldte billeder der er som brogede perler paa en snor. Og her er nogen av disse billeder.

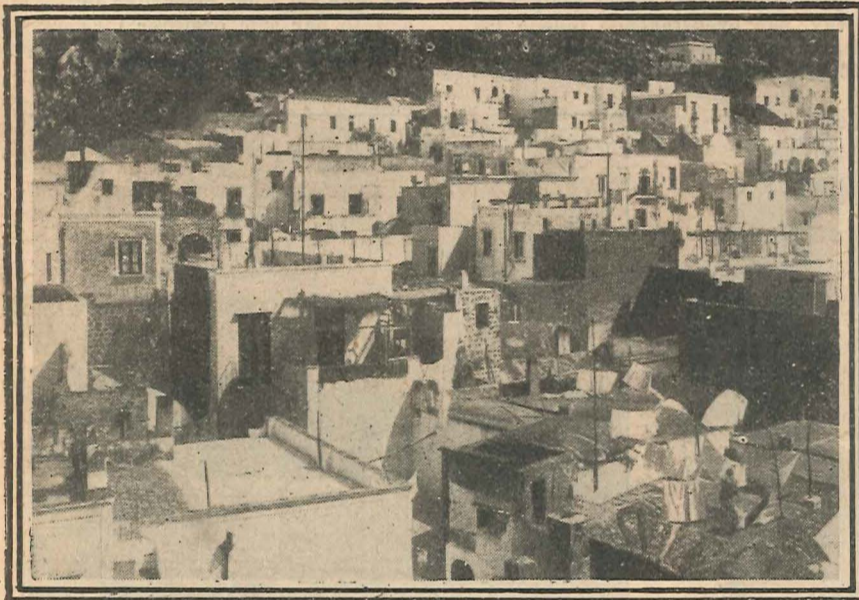
Veien til Punta Tragara, hvor man har en deilig utsigt over Capri. I bakgrunden den hvite Capri by.

Den originale spisesal paa hotel Pagano, hvis vægger er dekorert av tilreisende kunstnere fra alle land.

Gate i byen Capri med koner som leier ut æsler til rideturer, og i bakgrunden hotel Paganos berømte palme.

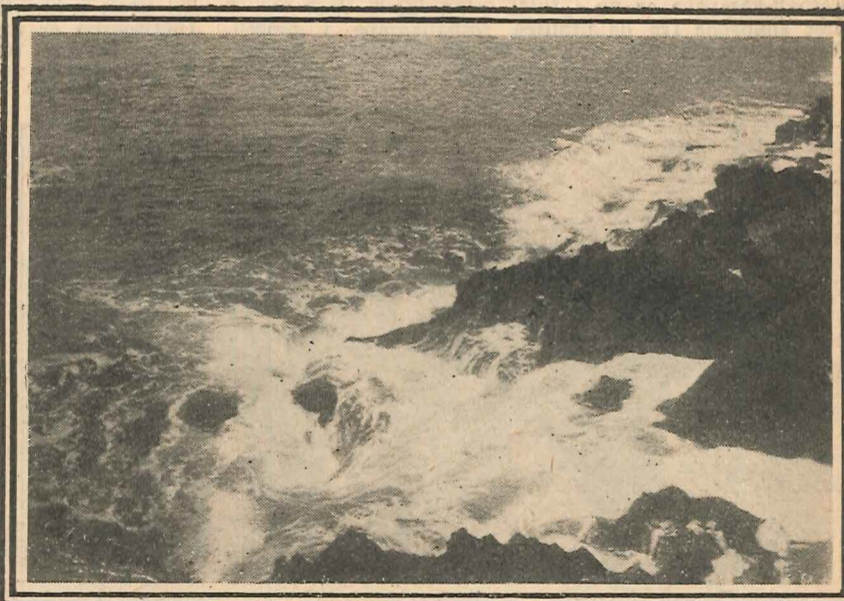
Utsigt over byen Capris eiendommelige flate tak, som har noget næsten orientalsk ved sig. Om aftenen, især om sommeren naar det er varmt, kommer beboerne op paa taket for at trække frisk luft, spise makaroni, spille paa mandolin eller henge op tøj til tork, og snakken gaar da fra tak tak. Det halvt arabiske præg som er over Capri er minder fra middelalderen da saracenerne bygget og bodde der.

Loggia paa hotel Pagano. Der findes en mængde luksushoteller paa øen, og samtidig som man spiser en ret makaroni med chiantivin til i et italiensk „osteri“, hvor verten selv staar ved ildstedet, kan man faa en parisisk middag med en mængde retter paa hotellet. Mange millionærer bor det meste av aaret paa Capri. Det var saaledes tilfældet med den tyske kanonfabrikant Krupp som bestandig opholdt sig der.

Havene paa Capri blir ofte som enslags urskog, hvis man ikke er flittig med sag og øks. Se denne haven her! Agaver, oliven, fikenkaktus, palmer, rhododendron og laurbær myldrer op. Skjult dypt inde i disse haver finder man de hvite eller blekrøde villaer, hvor kunstnere fra alle land bor. Øen er saa uendelig rik paa maleriske motiver, ikke mindst fra folkelivet.

Brænding paa Capris kyst. Capri er ikke let tilgjengelig, og baater kan bare lande paa etpar steder. Dette var grunden til at øen kom til at leve sit eget, fra omverdenen noget utestængt liv. Billedet her er tat fra det sted hvor Tiberius kastet sine slaver i havet. Klippene kaldes endnu „Salto de Tiberio“, Tiberiuspranget.

Aaret rundt, men især om vinteren og vaaren, strømmer turistene til Capri, hvis milde klima lokker saa mange. Ved vintertid er her altid lunt mellem klippene, og brisen fra Middelhavet gjør selv i den varmeste sommertid luften sval. Naar vaaren melder sig gjør Capri virkelig indtryk av at være et paradys paa jorden, saa fylt er det der med blomstrende mandeltrær, med blaaregn nedover alle mure og med honningrike agaver hvor myriader av insekter brummer og summer. Og om dette maleri av blomster og kridhvite hus, pludrende smaabækker og kneisende palmer ligger golfen som en dypblaa ramme.

Et opfindertalent.

En ung mand fra Aalesund, Thor Kringstad, synes at være en ren Edison. Han har i løpet av nogen aar gjort en række praktiske opfindelser hvorav flere allerede er tat i dagliglivets tjeneste. Bl. a. har han konstruert et apparat som ved hjælp av magnetstænger og vinden skaffer lys, et praktisk vrake- og peilingsapparat for undersøkelse av væsker i beholdere, et lysanvisningsapparat for biler, et vaskebret som yder saape fra en beholder, en alsidig tørke- og varmekolbe der kan brukes i en tran-tønde saavel som i en stasstue, samt meget andet rart. Alle hans opfindelser roses meget.

Et tyveaars jubilæum. Sjømanns kristelige forenings læseværelse i Horten som nu har bestaaet i tyve aar blev oprettet for marinens mandskaper. Det har i alle disse aar paa den mest udmerkede maate været bestyrt av frk. Aslaug Ellingsen som ses længst tilv. paa ovenstaaende billede fra den koselige salon. Hun blev ved jubilæet hædret med Kongens fortjenstmedalje og en vakker sølvbolle med blomster fra aarets rekrutavdelinger.

Telegrafbestyrer i næsten 50 aar.

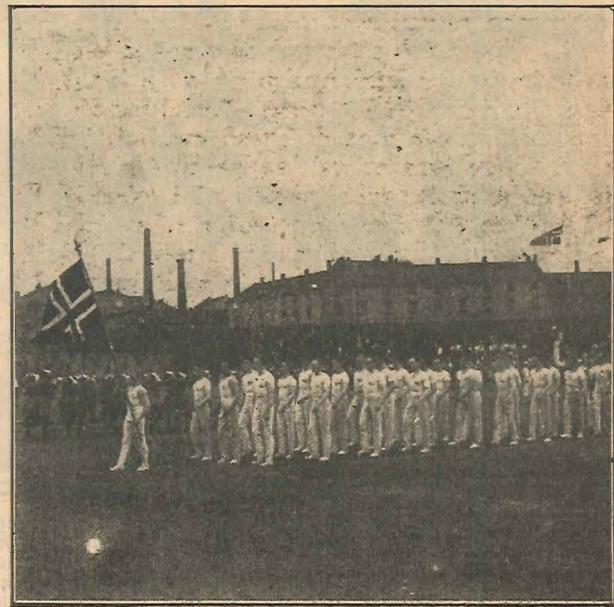
Telegrafbestyrer I. Aarstad i Drammen som nu har fratruadt sin stilling er nylig blitt hædret med Kongens fortjenstmedalje i guld for sit lange og pligtopfyldende arbeide i telegrafvæsenets tjeneste gjennom 48 aar. Hr. Aarstad begynte i 1873 sit virke som assistent ved telegrafvæsenet i Ekersund hvor han i 1898 blev bestyrer. Fra 1906 til han iaar fratruadte har han været bestyrer i Drammen hvor han har hat en strid arbeidsdag. Hr. Aarstad har ogsaa tat stor del i det offentlige liv — bl. a. i 15 aar som ordfører i Ekersund og som stortingsmand fra Stavanger amt i tre perioder.

Fotball-kampene er nu i fuldt sving igjen. Her ses et litet snapshot fra de utallige fotballkampe i pinsen. Det er hentet fra Bergen hvor Kristianiaklubben „Trygg” tapte i matchen med de bergenske „Brann”-gutter.

Til prof. i kunsthistorie efter prof. Dietrichson er utnævnt universitetsstipendiat Carl W. Schnitler. Han er 42 aar gml. og cand. mag. fra 1904.

Det første store kredturnstevne i Kristiania som var arrangert av den unge Tjøien turn- og idrætsforening blev et meget vellykket stevne og en udmerket propaganda for turnsaken. Flere tusen tilskuere overvar stevnet.

En celever fransk visit hadde man forleden i Kristiania, da en række franske kommunemænd kom hit for at studere forskjellige institutioner og forhold. De kom med eget skib, „La Marne”, og blev som man av billedet ser mottat av ordfører Martinsen, viceordfører Bergh, førsteborgermesteren, den franske minister, den franske konsul m. fl. Vore kommunemænd førte sine franske kolleger omkring til en række kommunale anlæg og søkte at gjøre dem opholdet saa behagelig som mulig.

Norsk-amerikanere paa Norges-færd. Nordmandsforbundet har gaat til realisation av den gode idé at arrangere fælles-reiser fra Amerika til Norge. Til pinsen kom henvend etpar hundre damer og herrer paa den første av disse færd under ledelse av A. T. Walby fra Hudson. Det var medlemmer av Numedalslaget, Hallinglaget, Hadelandslaget og Solørlaget. Paa billedet ses Nordmandsforbundets styre motta dem. Fra venstre: forbundets sekretær Folkestad, dets formand dr. Gade og pastor Thvedt.

Spredte træk fra verden derute.

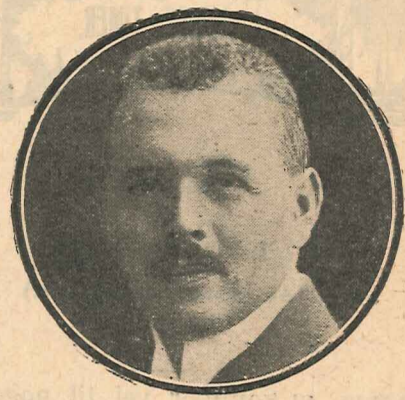
Den nye tyske vicekansler og finansminister Bauer som nu har det vanskelige hverv at finde utveier til betaling av de milliarder Tyskland skal ut med til de allierte.

Tysklands nye styre

Vistnok holdt det haardt for rikspræsident Ebert at finde den mand som kunde og vilde paata sig det store offer at danne regjering paa grundlag av godkjendelse av de alliertes ultimatum. Men det lyktes dog i 11. time, og det var neppe noget daarlig valg præsidenten gjorde da han utnævnte dr. Wirth til rikskansler. Dr. Wirth er endnu ikke 42 aar gammel. Han har solid utdannelse som matematiker og na-

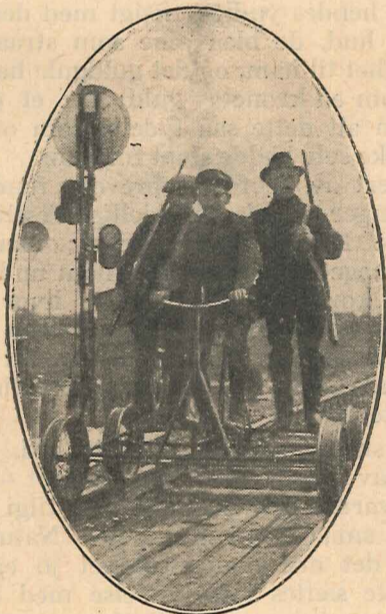

Den nye tyske rikskansler dr. Wirth som i 11. time paatok sig ansvaret for at underskrive de alliertes ultimatum om uten forbehold og uten nølen at etterkomme kravet paa den store skadeserstatning, avvæbningen og rettsforfølgningen mot de mænd som paastaas at ha gjort sig skyldig i forbrydelser under krigen.

Den nye tyske riksvernsminister Gessler som har det tunge hverv „uten forbehold og uten nølen” at gjennomføre Tysklands avvæbning, ogsaa de bayerske folkeværn, i henhold til de alliertes ultimatum.

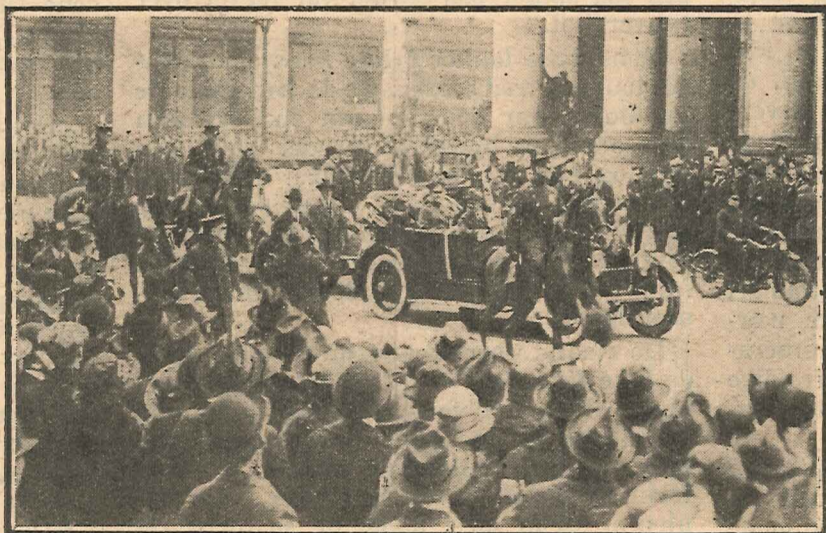
tionaløkonom og var professor i disse fag da han i 1913 kom ind i politikken hvor han straks gjorde sig fordelagtig gjældende. Han har været finansminister i Baden og senere i riksstyret. Nogen borgfred blev saavist ikke skapt i Tyskland ved dannelsen av dr. Wirths regjering, men alle sindige mennesker dernede haaber dog han maa faa fred og ro til at løse de store og vanskelige oppgaver som nu foreligger med hensyn til ordningen av Tysklands forhold til ententen.

Da polakkerne bemægtiget sig Øvre-Schlesien og dermed bragte nye disharmonier ind i den før saa skingrende „europæiske koncert”. Som man vet kom det til en hel opprørskrig med alt dens blodige væsen. Tilvenstre ser man tyske flygtninger som av polakkerne er fordrevet fra sine landsbyer komme til byen Oppeln. Paa midtbilledet ses væbnede jernbanefunktionærer paa en tralle befare en jernbanestrækning. Tilhøire ses et fransk cykkelkorps av besættelsestroppene paa en schlesisk landevei.

Det schlesiske spørsmål.

Det hadde kostet meget stræv gjennem de mange motstridende opfatninger og interesser at faa tilveiebragt den samdrægtighet som krævedes for opretholdelsen av en fast enhetsfront overfor Tyskland i det høist ømtaalelige erstatnings-spørsmål. Det var derfor visselig med stor lettelse de allierte statsmænd pustet ut da „den store skyldner” endelig bøiet sig for dens ultimatum. Ikke før hadde de imidlertid kunnet feire denne triumf før det trak op til nye uoverensstemmelser inden de alliertes rækker, og aarsaken hertil var den polsk-tyske konflikt i Øvre-Schlesien. I mars blev der som man vet i henhold til Versailles-traktaten foretatt en folkeavstemning i denne provins. Stemmeoptællingen gav vistnok til resultat flertal for Tyskland, men i endel av kretsene var der dog overveiende polsk majoritet. For en tid siden avgav den internationale kommission i Øvre-Schlesien sin indstilling angaaende folkeavstemningen utenat man opnaade enighet. Franskmandene holdt nærmest paa at landet østenfor den saakaldte Korfantylinje som

Da præsident Warren Harding for første gang besøkte New York etterat han var valgt til De forenede Staters præsident. Han blev paa det festligste mottatt av befolkningen som man av billedet ser hadde møtt frem i vældige skarer for at hylde Statens nye overhode. Han blev eskortert av ridende og motorcyklende politimænd. Besøket gjaldt bl. a. avsløringen i Central Park av Farnhams rytterstatue av Venezuelas nationalhelt Simon Bolivar.

gaar fra den tschekoslovakiske grænse langs Oder til henimot byen Kassel og derfra mot nordøst til den polske grænse, bør tilfalde Polen som dermed praktisk talt vil faa hele det øvre-schlesiske industridistrikt, mens englænderne mener at bare de kretser hvor den polske majoritet er helt overveiende skal tilfalde Polen. Italienerne synes ikke engang at ville gaa saa langt. Polakkerne som jo nærer store fremtidsplaner for sit gjenreiste land har selvsagt appetit paa mest mulig av de rike schlesiske industridistrikter, og mens de allierte var som ivrigst optatt med det tyske erstatnings-spørsmål nyttet polakkerne anledningen til med væbnet magt at sette sig i besiddelse av landet indenfor den saakaldte Korfantylinje. Vistnok har den polske regjering officielt tatt avstand fra Korfantys kup, men den er sikkert i sit hjerte av en anden mening, og franskmændene har ingenlunde lagt skjul paa sin sympati for en løsning av konflikten i Polens favør, mens Tysklands protest mot et saadant overgrep har fundet gjenklang i England. Og det er nu dette spørsmål som daner sprængkilen i ententens samhold.

Barbara.

Av
L. G. Moberly.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

„Naa, vi kommer vel til noget bedre, naar vi først er ute av denne skog,” svarte Fraser.

„Ja — naa r,” mumlet Turner. I dette øieblik kom Harrison, den fjerde hvite mand i ekspeditionen, slentrende bort til dem.

„Taler dere om Chawussi-høilandet?” spurte han. „Der er det da nogenlunde taalelig at være. Der er man oppe paa høiden istedenfor nede i et hul, og man kan se nogen flere tommer av himlen end man ser her, og man har utsigt over miler av skoger istedetfor at sitte midt i dem som vi gjør her. Chawussi-høiland er ikke som vore høiland derhjemme, men de er da til at være i.”

„Det var da et held,” svarte Fraser tørt. „Nogen av os maa sandsynligvis ta ophold der en tid for at passe telegrafstationen som skal anlægges der. Ekspeditionen vil reise videre, men en maa bli i Chawussi. Vi skal trække lod om hvem som skal bli og hvem som skal reise videre til Bung-halla.”

„Begynder vi ikke med at trække telegrafsnorer gjennom skogen fra Chawussi?” spurte John, og Turner som var ekspeditionens ingeniør nikket samtykkende.

„Vi begynder med at lægge telegrafen til Bung-halla,” sa han. „Og senere skal Chawussi bli en slags knutepunkt; vi skal anbringe telegraftraader i forskjellige retninger, saa vi tilsidst har et helt nettverk av telegrafforbindelser over det hele. Central-Afrika skal bli helt modernisert. Foreløbig —”

„Foreløbig,” avbrøt John ham ivrig. „kommer posten! Der er den — med brev-hjemmefra!”

Gjennem den tilsynelatende uigjennetrængelige grønne mur som omgav dem til alle kanter viste der sig pludselig en liten, sort skikkelse som løp i et merkelig lunte-trav og hadde en sæk over skulderen — en sæk som han la ved Frasers føtter, idet han fortrak munden til et bredt smil, da han møtte Johns øine. John Mendleys venlige smil, hans gode humør og den glade glans i hans blaa øine tillikemed noget velgjørende og kraftig i hele hans person fik alle til at føle „det bedste komme op i sig” som Turner uttrykte sig. Ogsaa de indfødte var ikke uimottagelige for hans freidige, indtagende væsen, og naar han var nærværende gik alt lettere for hans kammerater — hans opmuntrende ord og freidige latter lettet alle vanskeligheter og besværligheter.

Fraser tok nu brevene op av sækken og rakte en bunke til John som grep dem ivrig og gik tilbake til sit eget telt, smilende og plystrende. Alene synet av disse brevene fylgte ham med nyt mod. Der var en hel pakke brev fra hans mor — dem la han tilside for at læse dem senere, og avisene blev lagt ved siden av dem. Alt andet skulde vente til han hadde aapnet de brever,

han længtet allermest efter, de brever som var indesluttet i rosenrøde konvolutter og utbredte en svak duft av parfume, og paa hvilke adressen var skrevet med en stor, næsten uøvet haand.

Tre? Et uttrykk av skuffelse gled over hans ansigt, da han saa at der bare var tre brev fra Estelle, og han hadde ventet en hel bunke! En bunke som skulde svare litt til alle de lange brev, han hadde sendt hende i de maaneder som var gaat siden han forlot England. Bare tre brev! Og de syntes saa tynde og korte, tænkte han, mens han vendte og dreide dem i haanden. Han længtet efter at aapne dem og læse indholdet, men samtidig følte han en viss nydelse ved at forlænge sin forventning. Det gjorde jo egentlig ikke noget om de var lange eller korte, hvis de bare var fulde av kjærlighet og ømhet som hendes første brev hadde været. Nei, lengden hadde slet ikke noget at si! Det var bare de faa kjærlige ord han higet efter at læse. Hun hadde sagt ham at hun ikke var nogen god skriverinde; hun hadde bedt ham om ikke at vente for meget av hendes brev — og ved at mindes dette forestilte han sig selv at lange brev slet ikke betydde noget — han ønsket bare at høre ømme og kjærlige ord av sin „lille elskede” som han kaldte hende i tankene.

Da han aapnet det første brevet saa han for sig hendes yndige ansigt med den fine, skjære hud, de blaa øine som straalte av kjærlighet til ham, og det guldgule haar der lyste som en krone av guld; for et øieblik saa han alt dette saa tydelig som om den unge pike selv hadde staat for ham.

I hvert av de første brevene fandt han beretninger om de forskjellige festligheter i hvilke Estelle hadde deltatt; men hun skrev meget kjærlig og bad ham undskylde brevets korthet; hun forklarte hvor optatt hun var og hvor vanskelig det faldt hende at skrive brev, „endog til dig, du elskede, gamle John, saa du maa tilgi din egen lille kjæreste.”

Han smilte over disse sidste ord, smilte og tilgav hende det korte brevet — hans store, varme hjerte kunde nok tilgi hende hendes smaa mangelfuldheter. Naturligvis kunde det ord mangelfuldheter jo egentlig slet ikke sættes i forbindelse med Estelle — det var jo en vanhelligelse — noget aldeles meningsløst. Han vilde aldrig finde mangler hos hende — med hensyn til noget av det han ønsket — hun vilde alltid tilfredsstille hans hjertes ønsker — det var han saa sikker paa — det var hævet over enhver tvil.

Mens disse tanker fylgte hans sjæl, aapnet han det tredje brev, og da han læste de faa linjer, var det som om en kold sten grep om hans hjerte, indtil det blev som sten og han sat og stirret paa ordene, til han kunde dem utenad. Og skjønt de var brændt ind i hans hjerte og hukommelse som om gloende jern hadde svidd dem ind forekom det ham dog at de var aldels meningsløse.

De maatte være meningsløse — han kunde ikke fatte dem — ikke finde nogen mening i dem. Det var jo umulig — umulig og utrolig at de kunde være sande. Det hele var saa meningsløst at han lo — en forunderlig latter, der fik Fraser som sat utenfor til at løfte hodet og se forbauset bort paa teltet.

„Hvad ialverden gaar der av Mendley?” mumlet han. „Saaledes bør intet menneske le.”

Det var jo ogsaa et latterlig kort brev — den tanke hadde sat sig fast i Johns sind

— altfor latterlig kort til at kunne bety saa meget.

„Min kjære John!

Det gjør mig saa forfærdelig ondt og jeg kan næsten ikke bære over mit hjerte at volde dig sorg, men jeg mener det maa være det rigtigste at si dig at jeg har skiftet tanker — jeg tror ikke, jeg er nok glad i dig til at kunne bli din hustru. Tilgi mig. Jeg haaber at vi altid vil være de bedste venner. Jeg sender dig din ring tilbake.

Din

Estelle Chamberlain.

Jeg mener at burde tilføie at jeg staar i begrep med at gifte mig med Charlie Derwent.”

John Mendley knugnet brevet sammen i sin haand, saa hans knokler blev hvite. Saa lo han igjen.

IX.

„Søster Barbara, jeg tror jeg maa sende Dem ut i dette tilfælde!” Forstanderinden paa St. Helens barnehospital saa op fra et aapent brev hun holdt i haanden. „Alle vore private sykepleiersker er ute, og skjønt det er imot mit princip at sende ut en sykepleierske som bare har to aars utdanning, saa maa jeg gjøre det, og jeg tror De er den bedste sykepleierske jeg har til min disposition.”

Barbara Standish som stod høi og rank i sin blaa sykepleierskedragt ved siden av bordet i forstanderindens kontor rødmet let ved sin foresattes ord.

„Mener De at sende mig ut i privat pleie?” spurte hun aldeles aandeløs med straalende øine, for hun forstod godt hvilken tillid hendes foresattes ord indeholdt.

„Jeg har ikke andet at gjøre,” svarte forstanderinden eftertænksomt og trak øienbrynene sammen. „Der er saa stor efterspørsel for tiden. Jeg er aldeles overvældet med anmodninger om at sende sykepleiersker og jeg kan umulig etterkomme dem alle. Men De har jo været her i næsten to aar; De har gjort Deres arbeide saa godt at De har lært alle deres pligter og De forstaar udmerket godt at omgaas barn.”

Ved denne ros blev Barbaras rødme dypere. Ros av forstanderinden paa St. Helens hospital var en meget sjelden og kostbar vare, og det smil som ledsaget ordene fik Barbaras hjerte til at banke av glæde. I sin læretid paa hospitalet hadde hun gjort sit bedste og nu kom belønningen.

„Det er øiensynlig et presserende tilfælde,” vedblev forstanderinden og saa igjen ned paa brevet, hun holdt i haanden. „Det kom med et ekspresbud, og den dame, Mrs. Derwent — Estelle Derwent underskriver hun sig — ber mig om uophørlig at sende en sykepleierske. Hendes et aar gamle barn synes at være meget sykt, og jeg faar indtryk av at damen selv er uvidende med hensyn til barnesygdommer og barnepleie. Pak Deres ting sammen saa hurtig De kan og kjør dit med det samme. Huset ligger i Hampstead. Her er adressen. De maa ta en drosche og kjør dit snarest mulig.”

Efter at ha mottatt flere instruksjoner forlot Barbara forstanderindens kontor og skyndte sig til sykepleierskenes bolig for at pakke sin reisevæske. Hendes hjerte banket heftig og tankene hvirvlet i vild forvirring omkring i hendes hjerne.

„Sender hun Dem ut i privat pleie?”

spurte en av hendes kolleger misundelig, mens hun hjalp Barbara med at pakke ind hendes ting. „De er sandelig heldig. Men De fortjener det ogsaa,” tilføide hun venligere. „De har arbeidet strengt og De forstaar vidunderlig at passe barn.”

„Jeg elsker dem,” sa Barbara likefremt. Nu var hun en meget blidere og mer stilfærdig Barbara end den gang, da hun for to aar siden forlot sit hjem, og hospital-livet med dets bestemte regler, dets strenge disciplin, dets alvor og forsagelse hadde utviklet hende og forøket de erfaringer, hun allerede hadde faat i Mrs. Lanes hus. Hun var ikke længer saa selvsikker, saa egensindig som i tidligere dager; en ny og bedre Barbara utviklet sig langsomt, og hendes kollegaer følte virkelig hengivenhet for den høie, mørkhaarede pike der var saa nidkjær i sit arbeide, saa villig til at hjelpe og saa venlig og imøtekommende overfor sine kammerater.

Ikke før Barbara sat i droschen og kjørte mot sit bestemmelsessted fik hun tid til riktig at tenke over det, hun gik imøte, til at fatte at hun nu for første gang siden sin læretid skulde være nødt til at staa alene, og da hun lænet sig tilbake i vognen og hengav sig til sine tanker, var hendes fremherskende følelse en sterk nervøsitet. Skjønt der nok i hendes to aarige læretid paa St. Helens hospital av og til var blitt lagt et ansvar paa hendes skulder, saa hadde der alltid været hjelp ved haanden av dem som var klokere og mer erfarne end hun selv. Men nu, da hun blev sendt ut i pleie, maatte hun selv ta initiativet og handle paa egen haand. Der vilde ikke være nogen tilstede til hvem hun kunde henvende sig om raad og hjelp; hun maatte gjøre sit bedste selv. Ved at tenke paa dette blev hun grepet av stor ydmyghet. Hun følte hvor litet hun kunde, hvor meget hun endnu hadde at lære; hun blev ængstelig for sin mangelfuldhet, og der var meget litet tilbake av den selvsikre Barbara i den høie, unge sykepleierske som nu stod utenfor døren til Rowan Lodge, Hampstead.

I disse aar hadde hun i omgangen med andre sykepleiersker lært taalmodighet og selvbeherskelse, og for hvert besøk Barbara hadde avlagt hos sin far og mor hadde hun vist sig som en mer og mer kjærlig datter, vist sig saaledes som de aldrig før hadde kjendt hende. Den stadige omsorg for smaa, hjelpeløse barn hadde i den unge pikes hjerte utviklet en ømhet og blidhet, om hvis eksistens hun hittil selv hadde været uvidende, og hun kom langsomt til den erkjendelse at livet var mer kamp og strid end lek og lyst, at det at hjelpe andre var mer værd end at tenke paa sig selv og sin egen behagelighet — at i sandt og ærlig arbeide ligger nøkkel til al tilfredshet og glæde.

Barbara hadde endnu meget at lære, men det milde uttrykk i hendes mørke øine og hendes venlige smil viste at hun allerede hadde utviklet sig saare meget henimot den sande, egte kvindelighet. Stuepiken som aapnet dø-

ren for hende viste hende ind i en med møbler overlæst dagligstue, hvis mange smaa border og stoler saa ut som om de var parat til at vælte ved den mindste berøring av dem som var uforsiktig nok til at nærme sig dem. Hele utstyret gav Barbara en følelse av noget tungt og knugende; hun syntes hun hadde vanskelig for at puste derinde. Dertil var luften fuld av en tung, søttagtig parfume, og et pust av den samme parfume kom ind i værelset samtidig med den dame som straks efter Barbaras ankomst hurtig traadte ind med det utbrud:

„Naa, Gud være lovet at De er kommet! Vi er rent ute av det! Barnepiken vedblir at plage mig med spørmaal om hvad der skal gjøres med Baby, og jeg vet ikke mer end hun vet. Hvorfra skal jeg vite det? Det er frygtelig kjedelig — men hvorledes skal jeg vite hvad der skal gjøres? Jeg har aldrig før hat noget at gjøre med spædbarn og jeg kan slet ikke taale dem! Bare jeg aldrig hadde faat et barn!”

Hendes stemme lød ærgerlig; hun saa paa Barbara med øine som mindre uttrykte ængstelse end ærgrelse og fortrædelighet, og hun strakte sine hænder ut med en utaalmodig bevægelse som om hun skjov noget ubehagelig fra sig. Hun var meget pen, tænkte Barbara — og hun var elegant klædt og efter sidste mode. Like fra toppen av sit elegant friserte hode og ned til spidsen av sine nydelige sko var hun fuldendt paaklædt; men den unge sykepleierske følte instinktmæssig at hendes skjønhet blev vansiret av det misfornøiede uttrykk i hendes øine og de haarde linjer om hendes mund, og den maaten hvorpaa hun talte om barnet, fylgte Barbara med forbauselse og avsky.

„Er barnet meget sykt?” spurte Barbara og saa like ind i den unge dames misfornøiede øine.

„Aa ja, det tror jeg. De bør heller straks gaa op i barneværelset,” svarte Mrs. Derwent med et utaalmodig suk. „Jeg skal vise Dem veien.” Hun gik foran sykepleiersken gjennom hallen og opover trappen, mens hun talte ustanselig. „Jeg vil inderlig haabe at De kan faa barnet til at holde op at graate og skrike. Jeg har næsten ikke lukket et øie i nat. Jeg har aldrig hørt noget lignende som hun kan graate og ta paavei; det angriper mine nerver saa frygtelig. Det er i det hele tat meget kjedelig; vi skulde ha været i middagsselskap idag; men Charlie har taapelige skrupler og vil ikke gaa dit. Det er jo latterlig av ham at ville bli hjemme, fordi barnet er sykt — som om han og jeg kan utrette noget! Nu, da De er kommet, vil barnet naturligvis bli friskt igjen.”

„Er det Deres barn?” Dette utbrud undslap uvilkaarlig Barbaras læber, for hun begyndte at faa en følelse av at hun vist ikke hadde hørt riktig og at Mrs. Derwent umulig kunde være mor til det syke barn. Men hendes ledsagerinde vendte sig om med en latter.

„Ja, naturligvis er det mit barn! Hvis barn trodde De ellers det var? Jeg er Mrs. Derwent, og De er sendt hit fra St. Helens hospital for at pleie mit barn. Hvis barn trodde De ellers det var?”

„Jeg tænkte — jeg mente —” stammet Barbara forvirret — „jeg hadde forstaat at barnet var meget sykt!”

De stod nu paa toppen av trappen og hun saa med en sælsom følelse av forvirring og uforstaaenhet ind i Mrs. Derwents fortrædelige ansigt.

„Ja, hun er kanskje meget syk,” svarte husets frue spidst; „men det er da ingen grund til at jeg skal sitte her og maape fra morgen til aften! Jeg kan jo ikke gjøre noget for barnet. Jeg kjender ikke noget til sygdom — jeg vilde slet ikke være til nogen nytte. Hvad nytte skulde jeg være til, selv om barnet var meget sykt?”

Nei — hvad nytte skulde hun være til? tænkte Barbara, mens hun fulgte efter den elegant klædte dame langsomt med korridoren bort til en dør som Mrs. Derwent aapnet og ut gjennom hvilken der lød et litet barns klynkende graat. En middelaldrende kvinde gik frem og tilbake i værelset og holdt det graatende barn i sine armer, og da Barbara traadte ind, utstøtte hun et lettelsens suk og det ængstelige uttrykk i hendes ansigt gav plads for et roligere.

„Nu haaber jeg, De er tilfreds, Marta,” sa Mrs. Derwent skarpt. „Denne sykepleierske er sendt os fra St. Helens hospital, saa nu burde der ikke længer være nød, og jeg haaber av mit ganske hjerte at Baby snart vil holde op med det frygtelige spektakkel.”

„Frygtelige spektakkel! Ingen nød mer!” utbrøt den kvinde som var kaldt Marta bittert, da hendes frue efter knapt at ha kastet et blik paa barnet skyndte sig ut av værelset igjen. „Nogen kvinder burde aldrig bli mødre. Jeg blir ganske syk av at høre Mrs. Derwent tale. Hun bryr

Fikserbillede.

Hvormange dyr er der paa dette billede? Men se Dem godt for, før De svarer! Løsning paa side 24.

sig ikke mer om det vakre, lille barn, end om det var et vildfremmed menneskes barn. Ja — endog en fremmed vilde føle mer medlidenhet med et litet barns sygdom. Hun er saa søt, det lille væsen, og hun er saa syk.”

Barbara hadde hurtig tat av sig yttertøiet og iført sig sin kappe og sit forklær, og der var en meget øm glans i hendes øine, da hun satte sig i en lav stol ved ilden med det syke barn i sine armer. Barnets lille, blussende ansigt og skinnende øine, dets klagende graat og vanskelighet for at trekke pusten vidnet altsammen om at det var meget sykt, og den unge sykepleierske som hadde lært at kjende symptomene paa haard sygdom rustet sig av al magt til den kamp mot døden som hun visste forestod. Hun besluttet med hele sin viljestyrke at hun vilde kjæmpe for dette lille, gispende væsens liv; hun vilde kjæmpe og skulde med Guds hjelp vinde. Hun presset læbene taus sammen, idet hun fattet denne beslutning. Barnets barnepike Marta iagttok hende spændt.

„Er ikke barnet meget sykt?” spurte hun med taarer i sine ærlige øine.

„Jeg er ræd for det,” svarte Barbara lidet. „Men jeg har set endnu daarligere barn og allikevel klarte de det. Saa vi faar haabe at vi kan bringe dette lille væsen over sygdommen. Hvad sa doktoren? Har han været her idag?”

„Han var her imorges og kommer igjen senere,” svarte piken. „Han rystet paa hodet over hende og sa til mig at han var meget ængstelig. Jeg har prøvet paa at gjøre alt hvad han ordinerte, men jeg har været nær ved at fortvile over at se det stakkars, lille væsen bli daarligere og daarligere. Gud ske lov, at De er kommet.”

„Jeg skal gjøre mit bedste,” sa Barbara med øinene fæstet paa det blussende, lille ansigt som laa paa hendes arm. „Er barnets far mer bekymret for den lille, end moren synes at være?”

„Hendes mor bryr sig slet ikke om hende — det er min mening,” sa Marta indignert. „Men hendes far elsker hende. Han er rent ute av sig selv over hendes sygdom, og jeg kan si Dem at han vil være like glad og taknemlig over at De er kommet som jeg er det.”

Barbara maatte sande disse ord, da hun elpar timer efter hørte en mands stemme si varmt og ivrig: „Gud være lovet at De er kommet!” Hun vendte sig hurtig om, for hun hadde hørt nogen komme ind i værelset, og saa en mørk, vakker mand som

stod og saa ned paa hende og barnet. „Tror De, De kan redde hende?” tilføyde han med en stemme som skalv av angst og med et ængstelig uttryk i sine øine.

„Vi skal gjøre vort bedste,” svarte Barbara, hvis stemme hadde en klang av tillidsfuldhet og haab. „Det gaar saa hurtig op og ned med barn. De kan være heftig syke den ene time og meget bedre den neste. Vi skal gjøre vort bedste for Deres lille barn — De er jo Mr. Derwent, ikke sandt?” tilføyde hun.

„Ja, jeg er Mr. Derwent, og hun er vort eneste barn og hun er et saa yndig, livlig barn naar hun er frisk,” sa barnets far med bedrøvet stemme. „Det ser ut til at hun allerede er glad i Dem —” han pekte paa den lille haand som holdt fast paa en av Barbaras fingrer. „Hun holder ogsaa fast paa mine fingrer,” vedblev han og snappet efter pusten. „Hun vil ogsaa saa gjerne lugge mig i haaret og trekke det ned over mine øine. Jeg kan ikke tro at hun er saa syk — men hun ser saa daarlig ut. De kan ikke tro hvor pudsigt hun er, naar hun er frisk — saa fuld av liv og munterhet. Hun ligner slet ikke sig selv. Tror De ikke, De kan redde hende for os?” sa han og hans stemme sank ned til en skjælvende hvisken. Det ængstelige uttryk i hans øine skar den unge sykepleierske i brystet.

„Jeg lover at gjøre alt hvad et menneske formaar —” begyndte Barbara, men i det samme blev døren til barneværelset revet op, og Mrs. Derwent traadte ind og utbrøt med en ærgerlig stemme:

„Aa, Charlie, du kan bringe selv en helgens taalmodighet til at briste! Hvad ialverden gjør du her? Ikke engang paaklædt — og jeg har jo sagt at vi skal kjøre klokken syv. Det ser ut til at du ikke husker noget. Gaa endelig ind og klæ dig nu.”

Med megen braak og raslen gik hun tvers gjennom det halvmørke værelse ind i lys-skjæret som faldt like paa hendes vakre, misfornøiede ansigt og gyldne haar. Hun hadde paa sig en kjole av glinsende blaa silke som i høi grad fremhævet hendes skjære skjønhet; diamantene lyste paa hendes hvite hals, og over hendes arm hang en aftenkaape, rikt garnert med guldfryns. Der var ingen tvil om at hun var en skjønhetsaapenbaring, men hun syntes ikke at ha nogen lod eller del i den gruppe som stod her paa kaminteppet: faren med det vakre, bedrøvede ansigt, den bekymrede barnepike og Barbara som spændt og opmerksomt koncentrerte alle sine tan-

ker om det syke barn, hun holdt i sine armer.

„Hvad er det du taler om? Klædt paa til syv? Du maa være vanvittig, Estelle,” sa Derwent strengt med dæmpet stemme. „Du tror da vel ikke at jeg gaar i selskap, naar barnet —” han avbrøt, fordi stemmen svigtet ham et øieblik; men hans hustru trak paa skuldrene med en utaalmodig bevægelse og sendte ham et skarpt blik.

„Bli nu bare ikke hysterisk og latterlig!” sa hun. „Du gjør ikke noget godt her. Hvorfor skulde du da bli hjemme? Du tar jo bare op plads herinde og gjør ingen nytte. Sykepleiersken har det allerbedst uten os. Det er jo aldeles meningsløst ikke at gaa til Farrers, og du vet at jeg længe har glædet mig til den middagen.”

„Du kan gaa dit hvis du vil,” svarte han som før. „Jeg gaar hverken i middag til Farrers eller noget andet sted, saa længe barnet er sykt. Jeg har været i City i hele dag, men det arbeide maa gjøres, og jeg har længtet hvert minut. Jeg gaar ikke ut igjen — for at gaa i middagsselskap. Men du kan jo godt gjøre hvad du vil,” tilføyde han bittert.

„Ja, det gjør jeg naturligvis ogsaa, du kjedelige, gamle bjørn,” svarte hans hustru i en let tone. „Jeg arbeider mig ikke som du ind i slike fortvilede sindsstemninger. Barnet ser jo allerede bedre ut.” Hun saa paa barnet, hvis øine nu var lukket. „Der er ikke noget at ta slik paavei for — hun sovner jo snart. Godnat, søster. Og hvis du ikke vil være med til Farrers, saa kjører jeg alene og undskylder dig paa bedste maate.”

Raslende og larmende gik hun igjen ut av værelset, og kort efter hørte de tre tilbakeblevne gangdøren bli smældt i efter hende.

Et øieblik møtte Derwents sørgmodige øine Barbaras som var fulde av taus medfølelse, og da Marta nu gik for at gjøre istand værelse til natten, knælte han ned ved ilden og la en av sine hænder paa barnets buttede arm.

„Det er bare hvad jeg har fortjent,” mumlet han som om han talte til barnet. „Jeg opførte mig lavt mot en anden mand og nu maa jeg bøte for det.”

Han lo med en kort, bitter latter, og skjønt baade ord og latter var en gaade for Barbara, fylldtes hendes hjerte av en dyp medlidenhet med manden. Kanske det ikke hadde været hans mening at hun skulde ha hørt hans bitre, fremhviskede ord, men hun opfanget dem ganske tydelig, og

Den erteagtige kraveknap.

En liten filmkomedie i 11 levende billeder

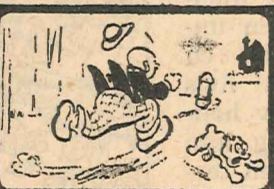
1. Mr. Bim: „Bare jeg kunde faa dette s'ipset til at sitte!”

2. Mr. Bam: „Hvad ialverden gaar det av Bim?”

3. Mr. Bam: „Bim maa være syk. Jeg vil hente doktoren!”

4. „Jeg maa visst løpe. Bim er meget syk!”

5. Mr. Bam: „Skynd Dem, doktor! Bim er blitt syk!”

6. Doktoren: „Haster det virkelig saa forfærdelig?”

7. Mr. Bam: „Ja, det maa gaa kvikt, ellers dør Bim!”

8. Mr. Bam: „Aa, Gud ske lov, Bim lever endnu!”

9. Doktoren: „Hm! Det er en meget merkelig sygdom!”

10. Mr. Bim: „Ha-ha! Der fik jeg fat i fyren!”

11. Mr. Bim: „Skjorteknappen var faldt ned paa ryggen og kilte mig!”

de forfulgte hende senere, skjønt hun gjorde sig al mulig umake for at glemme dem.

„Der kan De se at jeg hadde ganske ret i ikke at ta saken saa høitidelig og sørge mig til graa haar!” Fruen i Rowden Lodge talte i en spottende tone og med en klar latter, da hun en uke senere kom ind i barneværelset hvor Barbara sat ved vuggen, i hvilken barnet sov fredelig. „Baby er næsten frisk igjen, og Charlie hadde ikke behøvd at gjøre alle de ophævelser.”

Den talende strakte en liten fot i en elegant sko ut mot ilden og saa ned paa Barbara.

„Baby var meget syk,” svarte hun, „og det var bare naturligt at Mr. Derwent har været ængstelig.”

„Javist — ængstelig — det var naturligvis jeg ogsaa,” erklærte Estelle freidig. „Men hvad nytter det at ta slik paavei? Vi kunde jo ikke gjøre noget godt ved at sitte i dagligstuen og sørge og spekulere over, om barnet skulde dø, eller ved at være iveien her for Dem. Jeg var saa fornuftig at gaa i middagsselskapet og more mig — hvilket jeg gjorde. Charlie tar alt saa gravalvorlig. Jeg har ingen taalmodighet med folk som gjør saa mange ophævelser.”

„Doktoren mener at det er et vidunder at barnet har klart det,” sa Barbara alvorlig.

„Aa, læger er altid saa pessimistiske!” var det muntre svar. „Barn er likesom katter — de har ni liv! Jeg tror ikke Baby var saa syk som doktoren vilde indbilde os.”

„Jo, det var hun!” utbrøt Barbara sint, idet hun blev aldeles hørirød i sine kinder.

Estelle Derwent saa smilende paa hende, men tok ingen notis av hendes sinte ord.

„De har vel valgt sykepleien, fordi De visste at Deres dragt vilde være klædelig,” sa hun pludselig. „Den farven og den kappen klær Dem udmerket. Intet under at De mente at sykepleien netop vilde være noget for Dem.”

„Jeg tænkte ikke paa dragten!” Barbara kunde ikke la være at le og hun hadde for længe siden lært at ignorere slike næsvise bemerkninger. — „Jeg blev sykepleierske fordi jeg maatte tjene mit brød, og da jeg var glad i barn blev det tilraadet mig at gaa til St. Helens hospital. Jeg maa arbeide for at leve.”

„Hvorfor ialverden gifter De Dem ikke? Det maa da være behageligere end at arbeide. De ser godt ut paa Deres maate og De later til at være huslig, meget mer huslig og praktisk end jeg er — og De sier at De er glad i barn, hvilket jeg ikke er.”

Mrs. Derwent lo igjen med sin haarde latter.

„Jeg bryr mig ikke om at gifte mig,” svarte Barbara kort. Hun mindedes Arthur Drenshams ivrige bestræbelser for at faa hende til at bli hans hustru. „Jeg vil helst arbeide, være uavhengig og leve mit eget liv.”

„Hvor taapelig!” lød svaret. „De kan saamen godt være uavhengig, fordi om De gifter Dem. Der er intet i egteskapet som hindrer Dem i at være uavhengig. Jeg er saamen uavhengig nok. Jeg gaar mine veier — og Charlie gaar sine. Vi plager ikke hverandre, og jeg tillater aldrig Charlie at blande sig i det jeg gjør. Men det er behagelig at ha en mand som kan hente en og sørge for en, naar man trenger til det og som tilber en. Engang var Charlie saamen tosset nok efter mig.” Hun slog eftertænksomt spidsene av sine fine skosammen. „Kanske han ikke var fuldt saa forelsket i mig som den mand jeg først var forlovet med, men han var som sagt

tosset nok. Han trodde jeg var fuldkommen — men han ansaa mig dog ikke for en hel engel, hvilket den første mand gjorde. Han tilbød mig som om jeg var en helgen.”

„De har altsaa været forlovet med en anden, før De giftet Dem med Mr. Derwent?”

Barbara kom med dette spørmaal, fordi Mrs. Derwent ventet det.

„Javist var jeg det — og han var virkelig en prægtig mand — han var en motsætning til Charlie — meget høi og blond, vakker og statelig og en bekjendt opdagelsesreisende. Men han skulde reise til det vilde vesten, eller hvor det var, og jeg blev latt sørgende tilbake i England og jeg kunde naturligvis ikke vente i evighet. Jeg var saa ensom og det var saa frygtelig — og saa traf jeg Charlie — og saa blev det som det nu er!”

Barbara mindedes de ord Charles Derwent hadde hvisket for sig selv og nu forstod hun deres betydning. „Jeg handlet lavt mot en anden mand!”

Han hentydet øiensynlig til den mand som han hadde fortrængt — den mand, med hvem hans hustru først hadde været forlovet — og uvilkaarlig mindedes Barbara ogsaa den efterfølgende sætning: „Og nu maa jeg bøte for det!”

Barbara hadde ikke tilbragt mange dager under Derwents tak, før hun merket at der var stadig kiv og trøtte mellem mand og hustru og at Mr. Derwent fandt liten lykke og glæde i sit hjem.

Alt dette gik hurtig gjennom den unge sykepleierskes tanker og samtidig vækket Estelle Derwents ord ogsaa andre tanker i hende.

Barbara hade aldrig helt glemt den blaaøiede mand med den dype, klangfulde stemme som hadde sat nyt mod i hende i de første vanskelige dager i Mrs. Lanes hus, og ordet „opdagelsesreisende” fik billedet av „den kjære John” med hans venlige ord og smil til at træ frem for hendes indre syn. Undres hvor han var?

Estelles stemme avbrøt hendes tanker.

„Nei, jeg kunde ikke vente i det uendelige,” sa hun med den største sindsro, „og da Charlie kom og absolut vilde ha mig, giftet jeg mig med ham.”

Hun talte saa likegyldig som om det bare dreiet sig om at ta et andet stykke leketøi, naar man var kjed av det gamle. Der var ikke spor av anger hverken i hendes stemme eller væsen.

„Og den stakkars opdagelsesreisende?”

Der var sarkasme i Barbaras stemme, men det lot ikke til at hendes tilhørerinde merket det.

„Aa, han har vist ikke tat sig saa nær av det!” Estelle lo høit og hardt. „Jeg tror ikke paa mænds trofasthet, og han var saa optat av at opdage nye elver eller bil-

ler eller skarnbasser, eller hvad det er han har med at gjøre, saa han har sandsynligvis ikke skjænket mig en tanke. Alle hans tanker gjaldt hans opdagelser, og mænd som har lyst til at streife omkring i verden for at opdage nyt land burde aldrig binde sig til en kvinde.”

Hun endte med en gjæspen og strakte sine vakre armer over sit hode.

„Vet De hvad,” vedblev hun efter et øieblikks pause, under hvilken hendes øine hadde fulgt Barbaras travle fingrer som holdt paa at sy en strimmel paa en ny kappe, „jeg er meget glad over at De blev sendt til os. Jeg tror jeg kunde bli gode venner med Dem; jeg er nemlig som regel ikke begeistret for kvinder. Jeg bryr mig ikke om mit kjønn. Men der er noget forfriskende ved Dem og der er slet ikke noget falsk eller indsmigrende ved Dem. Det er der ved mange kvinder. De maa komme og besøke mig, naar De vender tilbake til hospitalet. Det kan De vel?”

„Jeg vil gjerne komme og besøke Dem,” svarte Barbara. „Det er godt at komme i andre omgivelser engang imellem. Jeg vil ogsaa gjerne se barnet igjen.” Hun saa bort til vuggen med det sovende barn. „Jeg kan slet ikke tænke mig ikke at skulle se hende mer.”

„Er De virkelig glad i hende?” spurte Estelle i en rent forbauset tone.

„Jeg elsker hende,” svarte Barbara ivrig. „Hun er det søtteste barn, og jeg har kjæmpet saa hardt for hendes liv og naar man gjør de, saa blir man særlig glad i det.”

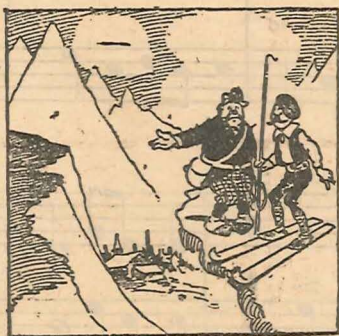
„Det blir man kanskje —” Estelle saa paa hende som om hun var et sjeldent dyr. „Naa, kom bare saa ofte De vil og se barnet — og tal med mig. Charlie liker Dem ogsaa godt.”

„Det glæder mig,” sa Barbara jevnt. „Mr. Derwent har været saa venlig imot mig.”

„Aa ja, min kjære, han anser Dem for enslags erkeengel, fordi De har reddet barnets liv, og han tar alt saa frygtelig høitidelig for øieblikket. Han er ikke saa morsom som før vi blev gifte. Han er latterlig optat av barnet. Før var han saa forfærdelig optat av mig og saa sorgløs og munter — men nu er han saa alvorlig og vil ogsaa ha mig til at være det. Men det ligger ikke for mig. Naa, jeg maa gaa. Jeg visste ikke at jeg hadde passiarst saa længe med Dem.”

Hun sprang op fra stolen og gik ut fra barneværelset, nynnende paa en fransk sang — uten at stanse for at kaste saa meget som et blik paa sit sovende barn.

En praktisk turistfører.

„Hvoriledes kommer vi over denne kløften?” spurte en tyk turist sin fører. „Her er jo ingen bro, og hoppe tør jeg ikke.”

„Det behøves heller ikke,” svarte føreren og gjorde til turistens forfærdelse i det samme et hop utøver den gapende kløft.

Og mens føreren tok sig en liten hvil med hodet ned, spaserie turistene over kløften idet skiene fungerte som bro.

X.

I den afrikanske skog.

Hvis denne korte samtale mellem de to damer i „The Rowans” var blitt hørt av en mand som befandt sig i hjertet av Afrika vilde han ha ledd høit og bittert.

„Han var saa optat av at finde nye elver eller biller og skarnbasser, saa han har sandsynligvis ikke skjænket mig en tanke. Alle hans tanker gjaldt hans opdagelser, og mænd som bare bryr sig om at streife om i verden og finde nye land burde aldrig binde en kvinde til sig.”

Hvis vinden kunde ha baaret disse ord som Estelle sa til Barbara over til John Mendley, tvers over de land og hav som laa imellem dem, vilde han sikkert ha ledd med skjærende bitterhet og smerte.

„Jeg vil bli her,” hadde han sagt til Fraser, ekspeditionens fører, da de for næsten to aar siden hadde banet sig vei gjennom junglekrattet i de store skoger og hadde naadd Chawussi Ridge. „En av os skal bli tilbake og passe telegrafstationen; det sa De til os, endnu mens vi befandt os i en av de avskyelige sumpegne. Nuvel, la det saa bli mig. Vi behøver ikke at trække lod. Jeg foretrækker at bli her.”

„Mener De virkelig det, kjære ven?” spurte Fraser og saa med en viss ængstelse paa John. „Det vil ikke bli nogen hyggelig tilværelse at sitte her paa ubestemt tid, mens vi sætter op telegrafstænger gjennom landet. Det er meget ensomt her, og skjønt

vi nok av og til kan sende Dem en telegrafisk hilsen, saa vil det bli svært trist for Dem.”

„Aa, det gjør ikke noget,” svarte John med et forsøk paa at tale i sin gamle, muntre tone. „Jeg skal nok klare ensomheten. Vær ikke bekymret for mig. Der findes sikkert en mængde blomster og insekter av alle slags i skogene paa disse høide-drag, og det vil gi mig nok at bestille. En komplet florasamling fra Chawussi, for ikke at tale om avhandlingen om dets forskjellige insekter og krybdyr, vil bli resultatet av mit ophold her. Reis bare dere, kjære venner, og la mig bli her i fred og ro.”

Den anden mand betragte ham endnu litt tvilende. Det hadde været tydelig for ham som for alle at der hadde hændt John Mendley noget — noget som hadde forandret ham og fra den muntre, freidige ungersvend der hadde sat liv i dem alle, forvandlet ham til en stille, alvorlig mand, i hvis øine der altid var et uttryk av smerte. Ingen av hans venner kjendte grunden til den forandring der hadde foregaaet med ham. De tilskrev den naturligvis en eller anden etterretning, han hadde faat i de brever, han med saa stor glæde hadde baaret ind i sit telt dengang, de hadde slaat op sin leir i de sumpete skoger. Men han hadde ikke betrodd sig til nogen, og ingen av hans kammerater vovet at spørre ham om det. De visste bare allesammen at hin skjæbnesvangre aften var han kommet ut

av sit telt som en helt forandret mand; men han hadde ikke talt til et eneste menneske om det brev der hadde knust hans forhaabninger, det brev i hvilket Estelle, den kvinde, han hadde elsket av hele sin sjæl og næret den urokkeligste tillid til, hjerteløst hadde sagt ham at hun vilde gifte sig med en anden mand. Det brev var blitt revet i tusen stumper som var blitt spredt omkring i den sumpete skog, og han hadde ikke værdiget at sende noget svar; til hvad nytte skulde det være? Længe før det kunde ha naadd hende vilde hun være blitt en anden mands hustru, og ingen bitre ord eller bebreidelser kunde gjøre det skedde ugjort.

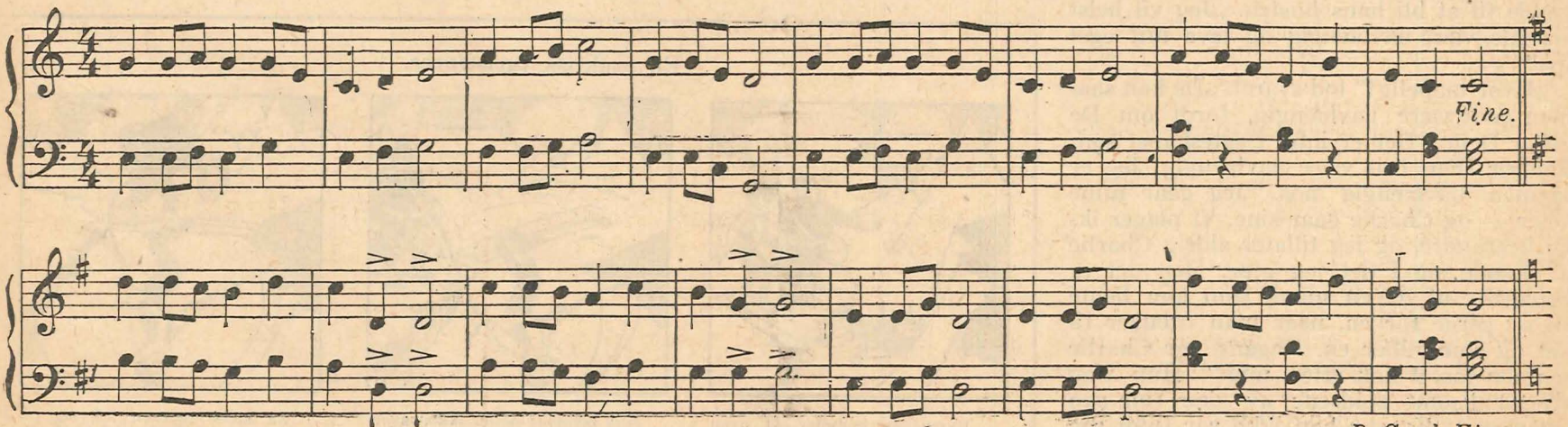
Derfor fik Estelle aldrig noget svar paa sit hjerteløse brev; og John skrev bare kort til sin mor at hans forlovelse var hævet og at han ønsket at der ikke blev gjort nogensomhelst hentydning til det i fremtiden — og saaledes var saken tilende hvad den ydre verden angik.

Men for ham selv hitførte den en uberegnelig forandring. Han blev haardere og koldere, mindre hjertelig og likefrem, mindre gemytlig i hele sit væsen. Den straalende glans i hans øine var dæmpet, og naar han smilte var der en bitterhet i hans smil som aldrig hadde være der før. Han syntes pludselig at være blitt meget ældre, og om hans mund og øine var der kommet smaa furer som berøvet hans ansigt dets uttryk av ungdommelig glæde og sorgløshet. Men ingen vovet som før sagt at ut-

Pianoet som lekekammerat. IX. Paryktroldenes greiekamsgalop.

Det er ikke altid saa morsomt at bli kjæmmet naar haaret er langt og filtret. Det er der mange barn som kan gi sit besyv med om. Men det er rogen som glæder sig naar barna rigtig hylar og graater under kjæmningen, — det er paryktroldene, disse merkelige væsener med den vældige bust. Hver morgen naar barna blir greiet før de skal paa skolen synger paryktroldene den greiekamsgalop som staar her. Prøv at spille den og la nogen kammerater spille paa greiekam till! Og lyt saa rigtig godt efter! Det vil ikke slaa feil at man ganske tydelig kan se de haarriske paryktrold danse sin greiekamsgalop og høre dem stampe i jorden av glæde, hver gang kammen hænger igjen og der kommer et litet skrik fra „offeret” som skal greies. Men da maa man som sagt lytte meget godt efter!

D. C. al Fine.

spørre ham. De andre mænd følte instinkt-mæssig at John vilde ha tat spørsmål eller deltagelse ilde op og deres instinkt var rigtig. Ikke et øieblik vilde han ha taalt noget der lignet medlidenhet, og heller ikke vilde han tillate Fraser eller nogen av de andre at gjætte den virkelige grund til at han ønsket at bli alene med sin indfødte tjener i Chawussi, mens resten av ekspeditionen drog videre.

„Jeg vil bli her,” var alt hvad han sa og gjentok: „Dette sted passer netop godt for mig.” Saa var han blit i disse høidedrag uke efter uke.

Den træhytte som var hans hjem laa paa en liten lysning, hvor ogsaa den primitive telegrafstation var opført, og fra dette sted utgik de traader som satte ham i forbindelse med de andre mænd der trængte videre frem gjennom Afrikas skoger.

Johns indfødte tjener bodde i et skur paa den andre siden av lysningen, og faa meter fra denne lukket træne sig sammen og dannet de første av de tætsluttende rader som strakte sig i hver retning saa langt øiet kunde se.

Fra døren i Johns hytte var der en vid utsigt, først utover lysningens ujevne grund, saa utover skraaningene med de store træer, og saa hvilte øiet endelig paa alle de miler av store tætte skoger som strakte sig over store deler av Afrika.

Naar John saa ut over disse skoger fik han et indtryk av en slik solid masse grønt at det forekom ham som om han fra sit høidedrag kunde gaa like over paa træernes topper og vandre langsmed dem saa langt han vilde.

Men den deilige, vide utsigt vækket ingen glæde hos John; hans hjerte var for bittert saaret til at han skulde ha øie for naturens skjønheter. Og eftersom dagene og ukene gik, blev den ensomme hvite mand i sin hytte paa høidedraget rent syk ved at se alle disse masser av skoger med de enkelte, solbeskinte, bare sletter. Uke efter uke levde han sit liv som han bedst kunde, kjæmpende med sin sorg og smerte, stadig forfulgt av en kvindes søte, indsmigrende stemme. Bare han visste, hvilken dødelig kamp han maatte kjæmpe mot de fristelser der møtte ham i hans ensomhet.

Undertiden streift han med nogen av de indfødte omkring i skogene, undertiden vandret han alene og samlet sjeldne blomster og insekter; undertiden sat han i døren til sin hytte og stirret ret frem eller læste omgjen og omgjen de faa bøken han hadde faat med sig. Ofte laa ensomheten over ham som en knugende nattemare, indtil han hadde en følelse som om han ikke kunde holde den ut, som om den vilde gjøre ham gal. Undertiden blev han grepet av en vild længsel efter at drukne alt — fortid og nutid — i drik og saaledes glemme al den elendighet og sorg der knuget ham. Men han bekjæmpet denne fristelse likesom andre der var endnu større. Engang i et øieblik, da ensomheten holdt paa at gjøre ham avsigindig, kom høvdingen fra en vennligsindet stamme som bodde litt længer borte mellem høidedragene, med en plan til at mildne den hvite mands ensomme liv.

John vilde aldrig glemme den morgen da den gamle høvding kom bort til hans hytte, førende ved haanden en ung, slank pike med blide, sky øine og i besiddelse av en utvilsom skjønhet, trods hendes brune hudfarve. Blomster snodde sig gjennom hendes mørke krøller som bølget ned om hendes kappe, og en stor krans av blom-

ster hang om hendes hals og naadde næsten ned til hendes føtter.

„Jeg har bragt min datter til den hvite mand for at hun skal være hans hustru, lyde hans bud og holde ham med selskap,” sa den gamle høvding med værdig høflighet, idet han bukket dypt for John. „Det er ikke godt for den hvite mand at være alene i dette fremmede land. Min datter vil være ham til hjælp og trøst.”

(Fortsættes.)

Løsning paa fikserbilledet side 17.

18 dyr ialt, nemlig: 4 harer, 1 teddybjørn, 1 leketøihund, 2 støere, 2 negle, 1 isbjørn, 1 hjort, 1 elefant, 1 abe, 1 næshorn, 1 ko, 1 ræv, 1 mus.

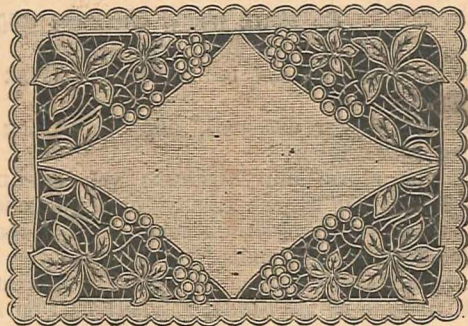
Løsning paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 20:

- 61. Stines egghandel: Hvormange egg Stine hadde i sin kurv sidst hun var paa torvet, kan man uten at anvende ligning finde paa følgende maate: Først solgte hun 1 portion egg, saa 2 portioner, deretter 4 og endelig 8 portioner. Men hvormange egg var der i hver portion? La os anta at der netop var et snees! Hun vilde da faa $5 + 9 + 16 + 28 = 58$ kroner ind i det hele for sine egg. Hun fik imidlertid bare $14\frac{1}{2}$ krone, hvilket er $58 : 14\frac{1}{2} = 4$ ganger saa litet. Følgelig maa hun ogsaa ha hat 4 ganger saa litet egg, eller — hvad som er det samme — hver av de 15 portioner hun solgte maa ha været 4 ganger saa smaa som antat. Vi satte dem til 20 egg, men de var altsaa bare paa 5 egg. Derfor er det nu let at se at Stine i sin kurv maa ha hat $15 \times 5 = 75$ egg eller $3\frac{1}{2}$ snees.
- 62. Billedrebus: Lykkelig — dag — skal — D — uro — SE om AF — ten — en = Lykkelig dag skal du rose om aftenen.
- 63. Logograf: Ort, kork, trone, løk, trop, Po, kløne, løn, nøle — Portnøkkel.

25de haandarbeide.

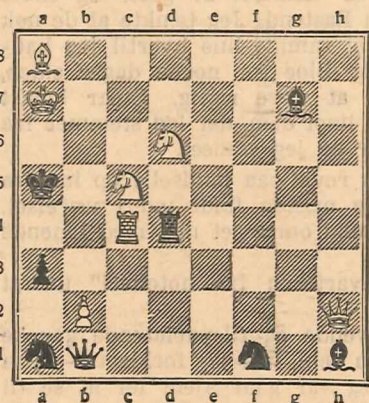
Brodert bretserviet.

Denne pene serviet med det nydelige venetianske broderi syes paa hvitt lin med glansfuldt, hvitt brodergarn. Servietten er 34 cm lang og 25 cm bred. Kanten bestaar av broderte tunger.

Materiale: Paategnet lin, garn, pris kr. 3,00 + porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" paa side 28.

Litt hodebrud.

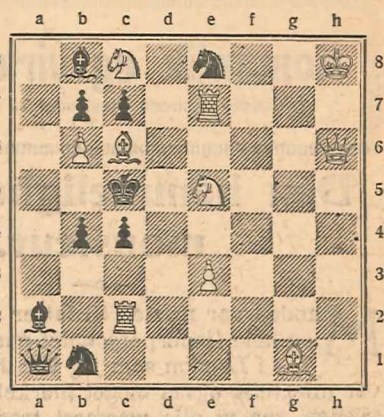

Schakopgave nr. 1842.

Av B. Hülsen, Tyskland. (Reichsbote 1912.)
Sort: K, D, T, 2 S, 2 L, B = 8 br.
Hvit: K, D, T, 2 S, L, B = 7 br.
Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakopgave nr. 1843.

Av K. A. K. Larsen, København. (3. pr. i hollandske schakforbunds turn. 1918.)
Sort: K, D, 2 S, 2 L, 4 B = 10 br.
Hvit: K, D, 2 T, 2 S, 2 L, 2 B = 10 br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

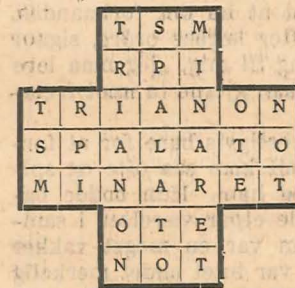
Løsning av schakopgave nr. 1839.

1. S d 3 — b 2, c 5 — c 4. 2. b 3 × c 4.
1. ; K a 5 — b 5. 2. a 8 — a 4 †.
1. ; ellers. 2. S b 2 — c 4 †.

Løsning av schakopgave nr. 1840.

1. T f 2 — e 2.

Løsning av bokstavkorset i forr. nr.:

Løsning av regneopgaven i forr. nr.:

Tallene 81 — 16 — 3.

Løsning av regneopgavene i nr. 19:

1. I 560 forskjellige dragter.
2. Bonden var 33, faren 63, og datteren 3 aar gammel.

Beregningsopgaver.

- 1. Ved to egte brøker er tellerne og nævnerne positive tal. Den ene broks nævner er lik den andres teller. Summen av tellerne er lik 11, summen av nævnerne lik 23. Brøkenes produkt er lik $\frac{1}{4}$. Hvilke brøker er ment?
- 2. Find et trecifret tal, hvis tversum er 46 ganger mindre end tallet, og hvis sidste ciffer er dobbelt saa stort som det andre.

Talkvadrat.

Disse tal skal stilles saaledes om at summene av tallene i hver lodret og vandret rad samt i de to skraa rader fra hjørne til hjørne blir 15.

1	2	3
4	5	6
7	8	9

Stavelsegaade.

Saa vel feltherrer som diplomater har i høi grad bruk for mig i sit kald, naar du læser mine stavelser fra venstre til høire; men læser du dem fra høire til venstre, da er det noget som dit lommeur kan snakke med om.

Prisfortegnelse og bestillingsseddel til bondesømmen (side 9).

Materiale til servietten: Paategnet lin, garn, pris kr. 12.50 + porto.
Materiale til løperen: Paategnet lin, garn, pris 12.50 + porto.
Materiale til ostebaandet og brikken: Paategnet lin, garn, pris kr. 4.50 + porto. Faas gjennom „Nordisk Mønster-Tidende"s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel.

Fra vor broderiavdeling, Storgt. 49, Kristiania. utbedes materiale til

Nr. _____ Pris _____

Navn _____

Adresse _____

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortellinger fra nær og fjern.

Den hemmelighetsfulde monsieur.

Manden var næsten til latter for alle gjestene og hele tjenerpersonalet paa det store hotel X— i London som jeg var direktør for. Han var unegtelig ogsaa meget merkelig i hele sin optræden, saa vi alle nærmest trodde han var litt gal. Men saalænge han betalte hadde vi jo ikke noget at si paa ham.

Han kaldte sig monsieur Emile Bloc og han lebedde den kostbareste suite værelser i hele hotellet. Han betalte hver uke forskud, men paa alle andre omraader viste han den forunderligste sparsomhet. Der blev aldrig lagt i ovnen hos ham, og det trods veiret var kaldt, og han frøs forfærdelig. Han spiste ogsaa meget tarvelig, om morgenen var alt som blev servert for ham en karaffel kaldt vand og et rundstykke med en liten asjet smør til. Det pleide at staa midt paa bordet hele dagen, han sa at hans læge hadde git ordre til altid at ha det forhaanden.

„Jeg maa rette mig etter lægens ordre, signor Dalmasso,” sa han en dag til mig, „jeg maa leve meget tarvelig, men jeg kan gjerne ta imot fremmede.”

Denne sidste sa han rimeligvis bare for at forklare hvorfor Lady Rosett kom saa ofte og spiste middag sammen med ham. Hun bodde ogsaa paa hotellet og hadde etpar værelser i samme etage som han. Hun var en meget vakker og statelig dame og der var intet andet merkelig ved hende end hendes interesse for den lurvete, gamle fyr som bodde i den bedste leilighet i hotellet.

Da jeg hadde ansvaret for hotellets gode rygte, besluttet jeg at undersøke monsieur Blocs forhold litt nøiere og en aften da han forlot hotellet listet jeg mig etter ham. Han gik til et berygtet kvarter av byen hvor fattigdom og forbrydelser har hjemme, og der forsvandt han ind i et hus. Jeg ventet omtrent en time, saa kom han ut og gik derefter ad en omvei tilbake til hotellet.

Klokken halv tolv viste han sig til min overraskelse i kafeen, iført den blankslitte snipkjole han pleide at bære, og i samme øieblik kom Lady Rosett og de gik sammen bort for at souper. Folk saa paa dem og lo, og det ærgret mig at en av hotellets gjester skulde optræ saa latterlig.

Saa gik jeg op til min datter Marietta. Hun sat ved kaminen og læste og jeg kunde ikke la være at tenke paa hvor vakker hun var bli. Jeg var vant til at tale med hende om alt som foregik i hotellet, og nu fortalte jeg hende om monsieur Bloc.

„Jeg tror han er litt sindsforvirret, far, men der kan være en metode i galskapen som ikke er at stole paa. Du skulde anlægge en av dine forklædninger, far, og spille opvarter. Kanske du kunde faa noget at vite paa den maaten.”

Vi talte litt om saken og tilsidst gik jeg ind paa Mariettas forslag.

Tre dager senere møtte jeg monsieur Bloc i vestibulen, han stanset mig og sa at han ventet en ven til middag.

„De har set ham før, han har været her tidligere. Lady Rosett kommer ogsaa, saa De maa være saa venlig at reservere et bord til mig og dække til tre,” sa han.

Det var den leilighet jeg hadde ventet paa. Hans ven kjendte jeg godt av ydre, det var en vakker, ung mand som de kaldte Ernst. Jeg anla min forklædning og henvendte mig til overkelneren med mine anbefalingsskrivelser og et brev fra mig selv — som direktør — som bevirket at jeg straks blev antatt og fik ordre til at servere ved monsieur Blocs bord.

Han blev meget fornærmet da han ikke saa sin sedvanlige opvarter. Jeg sa at han hadde faat ferie.

„Ferie! Da jeg var i hans alder visste jeg ikke hvad ferie betydde,” brummet han; men efterat fisken var servert blev han mindre grættent. Han talte med de andre paa forskjellige

sprog, men forøvrig hovedsagelig paa italiensk, saa jeg forstod det meste av hvad jeg hørte.

„Vet De ikke datoen endnu?” spurte Lady Rosett med ett.

„Jeg faar vite den paa fredag,” svarte Ernst.

„Stanser de i Paris?” spurte monsieur Bloc.

„Ja, rimeligvis bor de paa hotel Bristol.”

„Det passer udmerket,” sa monsieur Bloc og saa betydningsfuldt paa damen. „Vore venner er næsten færdige.”

„Og hvad saa?” spurte hun og vendte sig mot Ernst.

Han bød sig frem og hvisket til hende, idet han kastet et blik paa mig som om han var ræd for at jeg skulde forstaa ham. Jeg hørte heller ikke alt, men omtrent saa meget som:

„Det er en vanskelig sak og maa tas forsigtig. Men det kan gjøres uten at nogen blir klokere.”

„Og derefter, kjære venner —” De smilte og klunket med hverandre som om de drak en skaal.

„Jeg vil være henrykt — aa, saa henrykt! — over at forlate dette kjedelige land og dets kjemmelige befolkning,” sa Lady Rosett pludselig. „Jeg har holdt ut længe nok.”

Denne bemerkning overrasket mig. Saa var hun altsaa utlænding. Var hun kanskje til syvende og sidst slet ingen fornem dame, men en eventyrske? Jeg tænkte ved mig selv, at jo før disse folk kom bort fra hotellet desto bedre. Jeg var glad over at jeg hadde fulgt Mariettas raad.

„Husker De, madame Tatjana,” sa Ernst, „at da hun sidste gang var i Belgrad saa benyttet De Dem av —” han sa her et navn som jeg ikke

En skare mænd omringet mig.

hørte tydelig, men det lød nærmest serbisk for mig.

„Ja, jeg husker det godt,” lød svaret, „og det vil jeg gjøre igjen!”

Saa var altsaa min mistanke vel begrundet. Lady Rosett var hverken „lady” eller englænderinde. Hun var simpelthen madame Tatjana — hendes efternavn kjendte jeg ikke.

Men pludselig kom jeg til at tenke paa at en av stuepikene hadde fundet et visittkort i en korridor. Paa kortet stod: Madame Tatjana Stavenitch. Etter hvad jeg nu hadde hørt forstod jeg hvem kortet hadde tilhørt.

Da jeg var optatt med at varte op selskapet, kunde jeg bare nu og da opsnappe brudstykker av samtalen, men det jeg hørte gjorde mig sikker paa at der var en hemmelig plan igjære.

Da klokken var halv ti kjørte hele selskapet avsted i en automobilrosche, og da jeg var forberedt paa dette fulgte jeg etter i en anden. Vi kjørte gjennom en vrimmel av gater og endte tilslut langt ute i Eastend. Jeg tænkte at de nok skulde bort til det samme hus hvortil jeg hadde fulgt monsieur Bloc for noen dager siden, og det viste sig at være rigtig. Etpar lurvet klædte mænd tok imot dem, der lød stemmer fra en halvaapen dør og jeg stanset.

Men døren blev revet saa pludselig op indefra at jeg snublet og næsten faldt ind i værelset, hvor en skare mænd omringet mig med truende miner.

„Det er jo opvarteren fra hotellet!” utbrøt monsieur Bloc.

Jeg stod skjælvende og tilsynelatende ganske sønderknust foran dem, idet jeg forklarte — paa italiensk — at jeg var gaat hjem for at se til min mor som bodde her like ved, og da jeg hadde

de set herskapene som jeg hadde vartet op tidligere paa aftenen gaa hitbort, saa hadde jeg av nysgjerrighet fulgt etter dem.

De lot ikke til at være sikker paa om de skulde tro mig eller ikke.

„Hvorledes kan vi være sikker paa at De ikke er fra politiet?” spurte en av dem.

„Aa, se her!” utbrøt jeg og rakte mine papirer frem — de anbefalinger og lignende som jeg hadde hat med for at vise frem paa hotellet.

De saa ut til at bli lettet etter at ha undersøkt papirene. De mistrodde mig ikke lenger. Monsieur Bloc tok frem noen pengesedler.

„Hør nu,” sa han strengt, „nu vaagar De ikke at nærme Dem hotellet mer! Forstaa De mig! De maa aldrig mer gaa derbort. Og saa maa De aldrig nævne et ord til nogen som helst om at De saa os her. Forstaa De? Paa de betingelser vil jeg her gi Dem 50 pund sterling. Er De enig med mig?”

Jeg lot til at være meget lettet og overvældet av taknemlighet. Saa ga den gamle mand mig pengene og jeg skyndte mig avsted.

Der hendte ikke mer i løpet av den næste uke, men da ankam der to meget fornemme gjester, prins Nicanor Aristoff og prinsesse Feodora, hans hustru. Jeg hadde hørt meget fortalt om prinsessens skjønnhet og vidunderlige smykker og ved middagen den første dag var, der heller ingen som ikke la merke til begge dele. Hun og prinsen kom sent til middagen og de vakte megen opsigt at de kom. Især kunde jeg ikke la være at beundre en meget stor diamant som hun bar fæstet til en lang, meget tynd og tilsynelatende skrøpelig platinakjede.

Siden prinseparets ankomst hadde monsieur Bloc været endnu mer ekkentriske end vanlig, men den aften overgik han sig selv. Da prinsen og prinsessen efter middagen var alene i den salon jeg hadde reservert til dem og hvor jeg i øieblikket ordnet noen blomster, gik døren pludselig op og monsieur Bloc kom ind. Han saa sig likegyldig om og gik saa rolig bortimot dem.

„Faar jeg lov at forestille mig selv?” spurte han og bukket dypt. „Jeg er monsieur Emile Bloc, en videnskapsmand som jeg er viss paa De har hørt om.”

Jeg ærgret mig over at en av vore gjester glemtet sig selv i den grad og jeg spekulerte paa hvad jeg skulde gjøre, da jeg saa prinsessen smile.

„Det glæder os meget at hilse paa Dem, monsieur Bloc,” sa hun, og hendes øine røbet hvor hun moret sig, „ikke sandt, Nicanor?”

„Jo,” svarte prinsen høflig men uten interesse. „Vær saa god at ta plads, tal litt med os,” sa prinsessen, skjønt prinsen rynket panden.

Monsieur satte sig uten den ringeste forvirring. Han talte flydende og muntert etpar minutter, saa opdaget jeg at „Lady Rosett” ubemerket var kommet ind i stuen. Straks efter fik han ogsaa øie paa hende, han reiste sig og førte hende frem for prinsessen, idet han sa:

„En kjær slegtning av mig som jeg gjerne vil faa lov til at presentere for Deres høihet!” Jeg hørte „ladyen” med dæmpet stemme si til prinsessen:

„Deres høihet maa tilgi, jeg er sikker paa at De bærer over med ham. Han mener ikke noget ond med det, det gjør han ikke, men han —”

Et betydningsfuldt blik sluttet sætningen, et blik som sa at han ikke var ansvarlig for sine handlinger.

De fire sat i et hjørne og talte sammen, men saa mistet „Lady Rosett” en liten brosche, eller sa det da. Prinsen bøiet sig frem for at lete etter den og monsieur Bloc fulgte hans eksempel. Jeg forlot blomstene og skyndte mig til hjelp saa vi alle sammen lette, men broschen var ikke til at finde.

„Aa, her er den,” sa Lady Rosett pludselig, „den henger fast i mit ærme! Jeg er lei over at ha gjort saa meget uleilighet.”

Etpar minutter senere reiste hun og monsieur Bloc sig for at gaa. Prinsen og prinsessen hilste meget naadig paa dem, men opfordret dem ikke til at komme igjen.

Næste morgen faldt slaget. Aristoff-diamanten var bli stjaalet — stjaalet i vort hotell

Det lot til at følgende var skedd:

Prinsen og prinsessen var kommet til London specielt for at sælge Aristoff-diamanten. De hadde været ledsaget av opdagere, var reist direkte til Paris, hvor de hadde bodd paa hotel Bristol. —

„Hotel Bristol?“ avbrøt jeg opdageren. „Hvilken dato var det?“

„Det var den fjerde i denne maaned, hvorledes det?“

„Jeg fortalte ham alt hvad jeg hadde hørt og oplevd den aften da jeg spilte opvarter. Da hadde der ogsaa været tale om hotel Bristol.“

Han fortalte nu videre hvorledes prinsessen hadde opdaget sit tap. Dagen iforveien hadde hun bragt stenen til en diamanthandler i Hatton Garden, som hadde undersøkt den meget nøie og gjenkjendt den efter sine optegnelser angaaende den verdensberømte diamant. Derefter blev det bestemt at prinsen og prinsessen skulde komme igjen næste dag, da skulde salget avsluttes.

„Men da prinsen og prinsessen kom der idag,“ sluttet han, „erklærte diamanthandlere den straks for ikke at være den ekte diamant, men en meget god efterligning. Der blev et stort opstyr, og nu, Dalmasso, hvad skal vi gjøre? Vi maa se at faa fat paa diamanten saa hotellet ikke mister sit gode ry.“

Jeg fortalte det hele til Marietta.

„La mig tænke mig litt om, far,“ sa hun, og

omtrent et kvarter blev vi sittende i dype tanker. Pludselig saa Marietta op med straalende øine.

„Nu tror jeg at jeg har det, far,“ sa hun. „Husker du at den stakkars Lady Rosett mistet en brosche, eller sa hun gjorde det, og at dere allesammen lette efter den, men tilsidst fandt hun den selv i sin egen kjole?“

„Hvad har det med saken at gjøre?“

„Det har alt med den at gjøre! Hun mistet den med vilje! Der var ingen andre i værelset end hun og monsieur Bloc, prinsen og prinsessen — og saa du. Naa, mens dere allesammen saa efter hendes brosche lukket hun forsigtig prinsessens platinakjede op, lot diamanten gli av og anbragte isteden en efterligning. Det var ikke vanskelig at gjøre. Og vet du hvor den falske sten var blit laget? Det var naturligvis i det huset hvor du overrasket dem om aftenen. Det var derfor de lot dig slippe i stilhet fordi de nødvendig vilde ha spektakler som kunde røbe dem. Hele saken har været et utpekulert komplott fra begyndelsen. Monsieur Bloc optraadte som særling udelukkende for at faa leilighet til at trænge sig ind paa prinsen og prinsessen, saa de kunde stjæle diamanten. Han visste at det ikke var mulig paa nogen anden maate at komme sammen med dem.“

Hvad hun der sa overvældet mig næsten og jeg utbrøt:

„Marietta, du er vidunderlig!“

„Ja, det er netop det jeg er,“ lo hun, „men gaa nu og faa det undersøkt!“

Jeg fortalte det til opdagerne som vi hadde sendt bud efter, og en time senere blev monsieur Bloc og Lady Rosett arrestert paa mistanke. De blev undersøkt og Deres værelse med — men ingen sten blev fundet. Tilsidst opgav politiet videre undersøkelser, men saa fik jeg en idé.

„Jeg vil gjerne at min datter skal se litt efter i værelsene før vi opgir det,“ foreslog jeg.

Politifuldmægtigen trak paa skuldrene. Han ansaa det for en dumhet. Jeg saa at alle opdagerne smaalo da Marietta traadte ind i stuene som var blit saa nøie gjennemsøkt. Hun gik litt rundt derinde, fra det ene værelset til det andre. Pludselig smilte hun og saa bort paa noget. Paa et litet bord stod en karaffel vand, en tallerken med et rundstykke og en smørstet. En kniv laa ved siden av. Hun gik like bort, tok rundstykket og brøt det midt over.

„Jeg tænkte det nok,“ utbrøt hun og rakte haanden frem. „Her er Aristoff-diamanten!“

Der laa den, halvt inde i rundstykket.

Og saa er der folk som sier at kvinder mangler indbildningskraft!

Men kanskje min datter er en undtagelse.

„Paa sjøen, naar den skummer vred,“

The diagram consists of several vertical columns of letters and words. Lines connect letters from one column to another, forming a path. The words and letters are as follows:

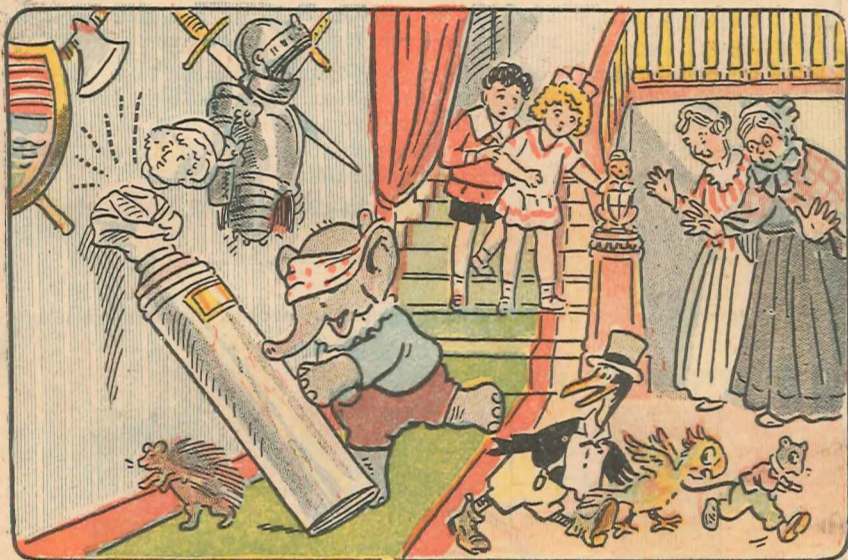
- Column 1: den, te, rop, i
- Column 2: skum-, er, der, or-, fel-, les
- Column 3: mer, ref-, rig-, som, lød, i-, gjen-, nem-, stor-, mens-, tu-, ten-, ti, drift, les
- Column 4: vred, naad, hed, som, lød, i-, gjen-, nem-, stor-, mens-, tu-, ten-, ti, drift, les
- Column 5: un-, der-, gang, er, ven-, trod-, ser, e-, le-, men-, ten.
- Column 6: sjø-, han, tet, ger, jæl-

A circular inset shows a typewriter keyboard with a zikzak line tracing a path across the keys. Below it is the text: "Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter mens den øverste del av bladet bøies ned bak om loket. Følg zikzakstreken med øinene, anslaa tangenterne i den rækkefølge streken angir, og hold tangenterne nede længere eller kortere tid, alt eftersom merkerne er bredere eller smalere, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse."

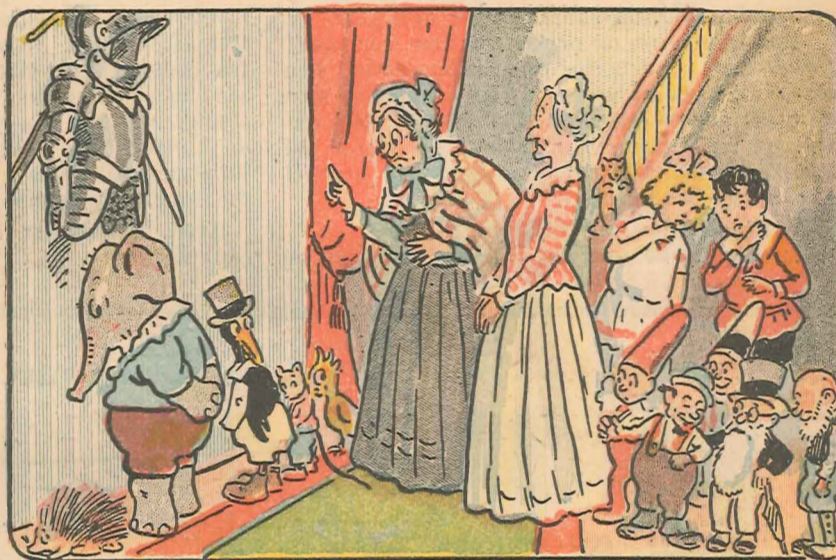

Her præsenterer Per og Sofie hele den lange række av morsomme lekekammerater som de har oplevd saa mange morsomme eventyr med i mor Huldass hjem og hos tante Rikke. Det er Baby-elefanten Jumbo og Ole Pingvin og Jakob Papegoie og Rasmus Pindsvin og Mikkell Mus paa den ene siden, og paa den andre siden staar de seks smaa mænd som Per og Sofie fandt ute i skogen under en stor sop en dag det regnet sterkt. Det var et lystig liv som nu blev ført i mor Huldass hjem, løier og kommers hørte til dagens orden. Men ofte gik det jo galt. Det ser man bl. a. av historien nedenfor. Senere vil der komme andre historier og da er det kanske andre det gaar utover end netop Jumbo. Hvem vet?

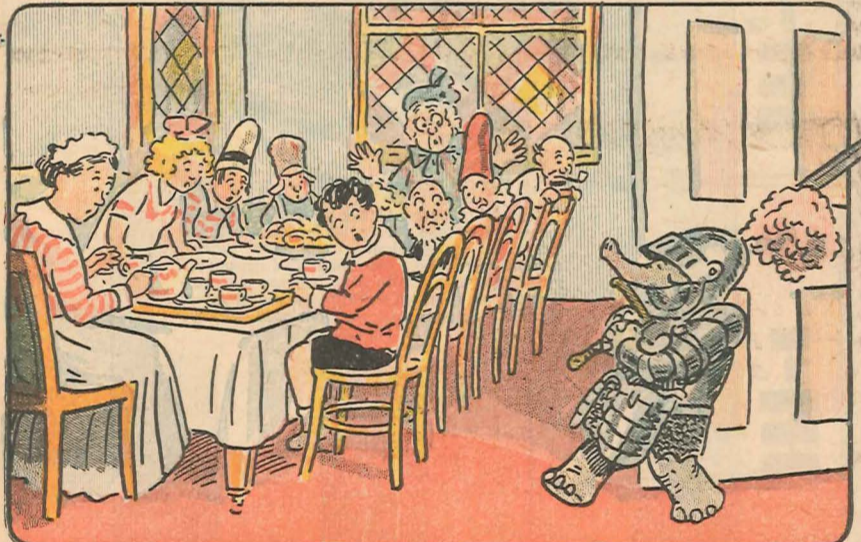
Da baby-elefanten Jumbo optraadte som ridder fra middelalderen med brynje og hjelm og slagsverd.

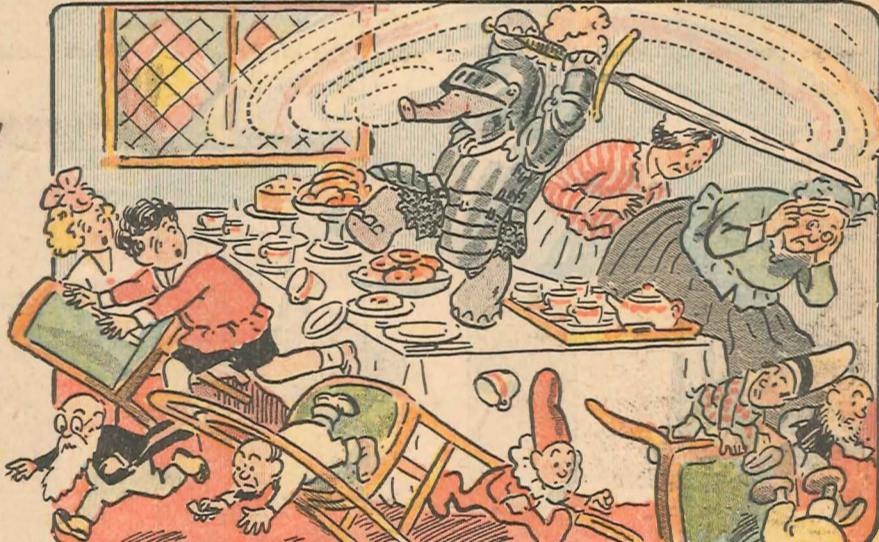
1. Leken gikk lystig i mor Huldass hjem. Dyrene lekte blindbuk, og Jumbo, som var blindbuk, skulde netop til at fange Rasmus Pindsvin, da han kom til at velte en soile med en byste.

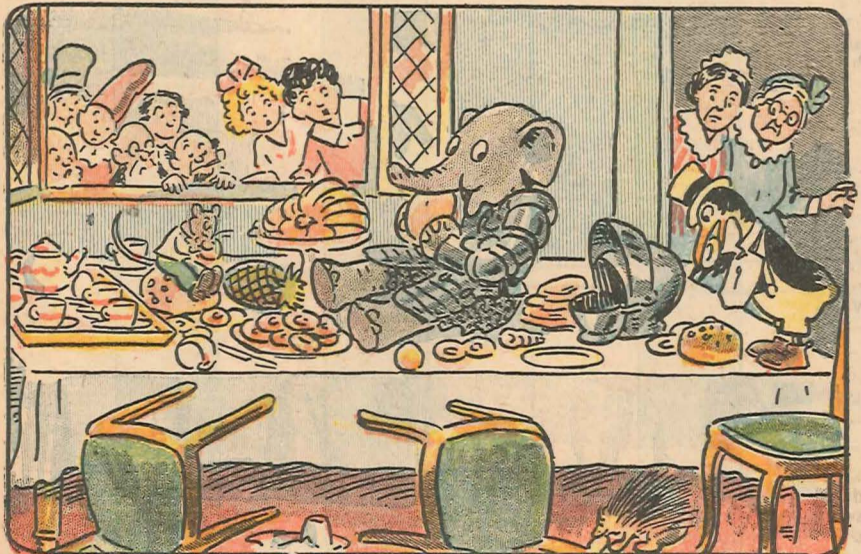
2. Det var en kjedelig historie, for bysten gikk istykker, og mor Hulda domte ikke alene Jumbo men ogsaa de andre dyrene til at staa i skammekroken ute i entreen mens de andre spiste aftensmat.

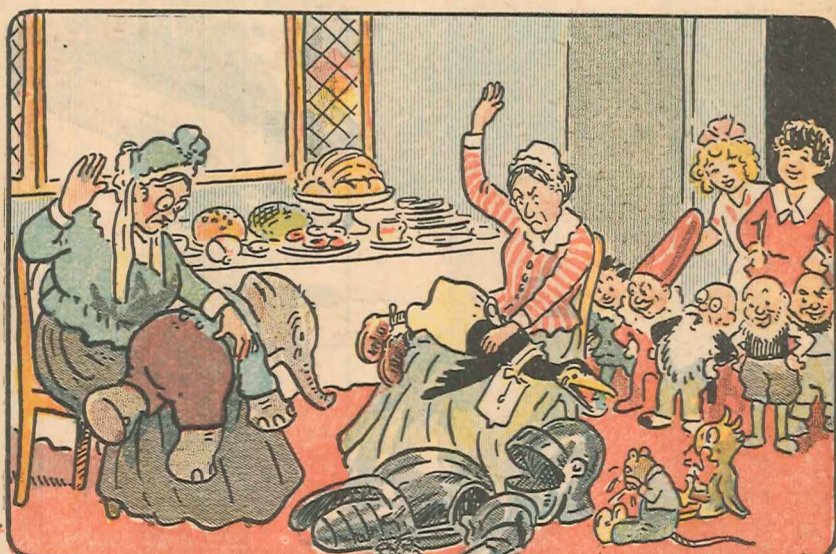
3. Men Jumbo sa til sine lidelsesfæller: „Nu skal dere faa se — jeg skal nok skaffe os allesammen aftensmat!“ Og saa tok han paa sig den rustningen som hang ute i gangen — baade brynje, hjelm og slagsverd.

4. Og iført denne for en elefant meget usedvanlige dragt gikk han ind i spisestuen, sprang op paa bordet, og opførte der en krigsdans som fikk hele det forsamlede selskap til skyndsomst at flygte.

5. Saa kastet Jumbo hjelmen, og og han og de andre dyrene ga sig nu ilag med bordets lækre retter og det med god appetit. Hverken Per eller Sofie eller mor Hulda hadde forstaat hvem „ridderen“ var — nu saa de det.

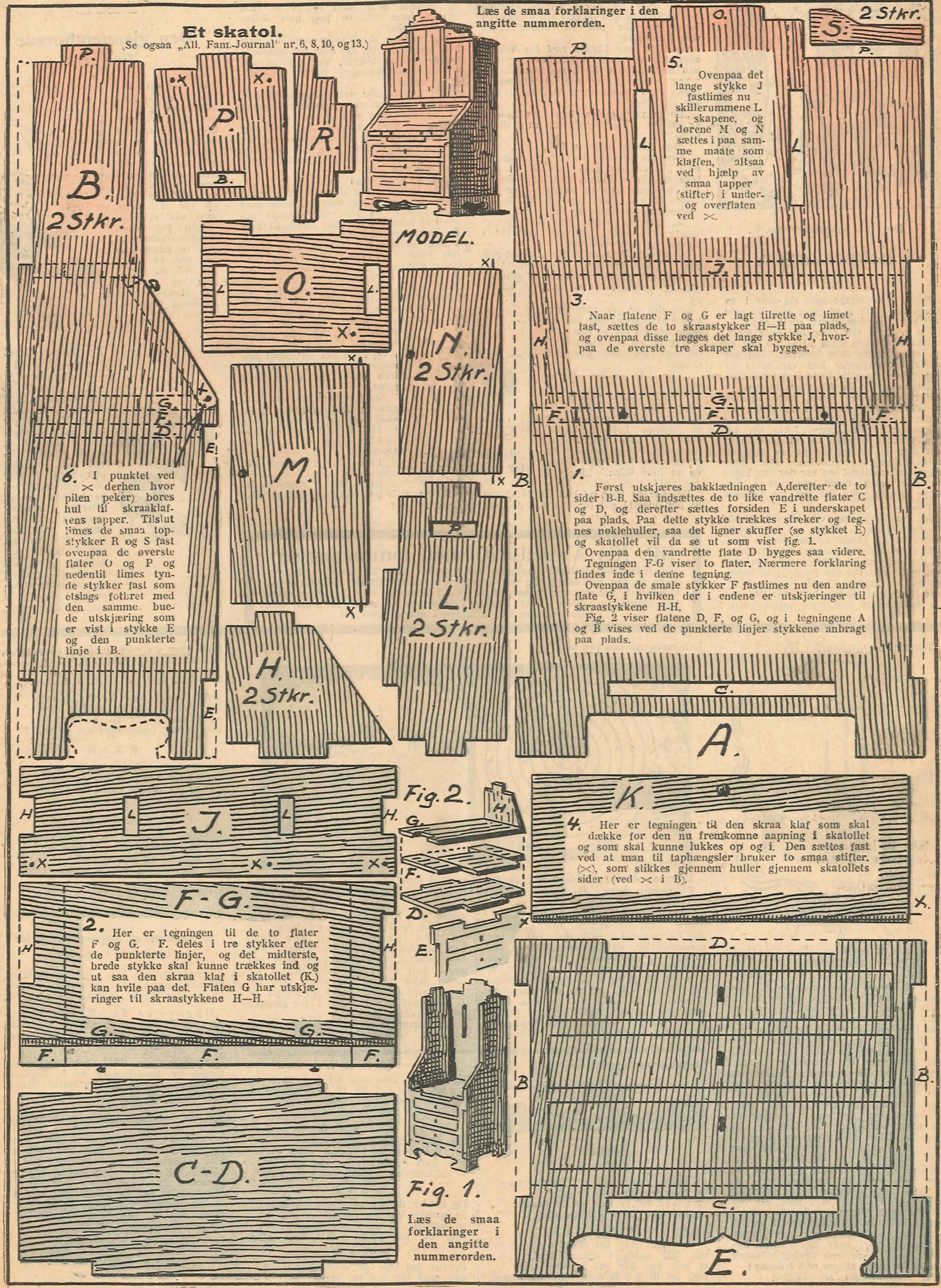
6. Og saa blev dyrene tat ordentlig fat. Mor Hulda og tante Rikke fikk det travlt med at banke støvet av dyrenes tøj — li. vældig jubel for Per og Sofie og de seks smaa mænd.

Dukkestuemøbler i empirestil, laget av cigarkassetre.

Et skatol.

(Se ogsaa „All. Fam.-Journal“ nr. 6, 8, 10, og 13.)

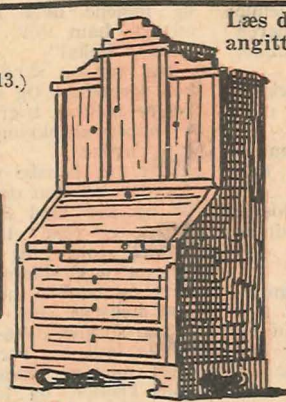
Læs de smaa forklaringer i den angitte nummerorden.

B. 2 Stkr.

P. B. X. X.

R.

MODEL.

O. X. X.

N. 2 Stkr.

M. X.

L. 2 Stkr.

H. 2 Stkr.

6. I punktet ved X derhen hvor pilen peker) bores hul til skraaklaffens tapper. Tilslut limes de smaa topstykker R og S fast ovenpaa de øverste flater O og P og nedentil limes tynde stykker fast som et slags foðbret med den samme buede utskjæring som er vist i stykke E og den punkterte linje i B.

5. Ovenpaa det lange stykke J fastlimes nu skillerummene L i skapene, og dørene M og N sættes i paa samme maate som klaffen, altsaa ved hjælp av smaa tapper (stifter) i under- og overflaten ved X.

3. Naar flaterne F og G er lagt tilrette og limet fast, sættes de to skraastykker H-H paa plads, og ovenpaa disse lægges det lange stykke J, hvorpaa de øverste tre skaper skal bygges.

1. Først utskjæres bakkledningen A, derefter de to sider B-B. Saa indsættes de to like vandrette flater C og D, og derefter sættes forsiden E i underskapet paa plads. Paa dette stykke trækkes streker og tegnes nøkkehuller, saa det ligner skuffer (se stykket E) og skatollet vil da se ut som vist fig. 1. Ovenpaa den vandrette flate D bygges saa videre. Tegningen F-G viser to flater. Nærmere forklaring findes inde i denne tegning. Ovenpaa de smale stykker F fastlimes nu den andre flate G, i hvilken der i endene er utskjæringer til skraastykkene H-H. Fig. 2 viser flatene D, F, og G, og i tegningene A og B vises ved de punkterte linjer stykkene anbragt paa plads.

4. Her er tegningen til den skraa klaf som skal dække for den nu fremkomne aapning i skatollet og som skal kunne lukkes op og i. Den sættes fast ved at man til taphængsler bruker to smaa stifter (X), som slikkes gjennom huller gjennom skatollets sider (ved X i B).

Fig. 2. H. G. J. L. X. X. X. F-G. H. H. G. F. F. F.

2. Her er tegningen til de to flater F og G. F. deles i tre stykker efter de punkterte linjer, og det midterste, brede stykke skal kunne trækkes ind og ut saa den skraa klaf i skatollet (K) kan hvile paa det. Flaten G har utskjæringer til skraastykkene H-H.

C-D.

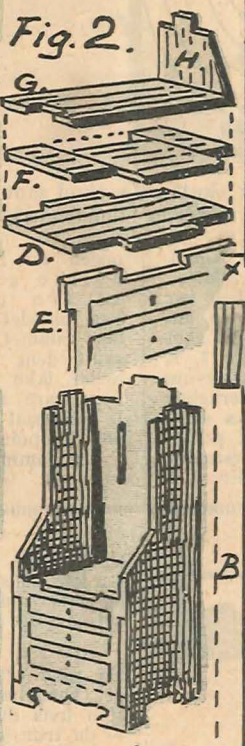

Fig. 1.

Læs de smaa forklaringer i den angitte nummerorden.

D. B. E.

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, gitarer, messing-instr., sextetnoder, tale-apparater og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRKÖPING 1.

KJØR DE BESTE RINGE
KJØR
DUNLOP

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

ZEISS
PRISME KIKKERTER

mere end 20 forskj. modeller
for reise, sport, jagt, teater
Største lysstyrke.
Stort synsfelt.
Prospekt T 67 gratis.
Faas i optiske forretninger og fra

Lagerpriser for Private

Perleringe, diamantringe, armringe, naale og smykker. Forlovelsesringe, 14 karat, kr. 36-42 og 48 pr. par. Staaltraadmaal indsendes. Navnegravering utføres. Uhrkjeder og armbaand 14 karat massivt guld kr. 4,90 og 4,50 pr. gram. Sølvplet, frukt, kake, crembolle elegant moderne facon reklamepris kr. 32,00. Til utenbys boende ekspederses omgaende som postopkrav.

Obs. I Fast guldkontrol ved herr **Chemiker Schmelck.**
GULDVARELAGERET,
(Norsk Guldmedakties. Finnell),
Hægdehaugsveien 27, 3. etage, Kristiania.

Lilleborg
„Royal“
toiletsæpe.

Tiger-Cyklen
er den bedste! Glimrende anbefalet. Forlang Prislister. Agenter antas.
Olaf B. Anseth,
Kristiania.

Fløte Lanolin
sæpen

FOR BARNABEST

Dens cremeliggende skum har en heldig indflydelse paa huden.
Stk. 65 øre.
Fløte-Lanolin
Creme tube 1.30.
M. ZADIG,
Kristiania.

PINGVIN
LADEROLJE

for overlær og saaler
brukes altid
naar en gang prøvet.

Løvsag og Træskjæverektøi og Materialer.
Bøker i stort utvalg. Prislister gratis.
Ulrick Riedl, Bodø.

En vitenskapens triumf

Tusinder av taknemlige damer og herrer.

Dr. Lefrangs atmosfæriske hudbehandlingsapparat utsuger alle urenheter i huden, animerer de slappede hudceller til fornyet arbeid, spænder slappe muskler, utfyller hulheter i ansikt og krop. Utvikler brystet, borttager fregn og hudorme paa et par dager, gjør huden jevn og frisk. Pris fuldstændig komplet med bruksanvisning kr. 6.50.

Den patenterede amerikanske næseformer forandrer alle grimme næser til den ønskede form. Smertefri behandling. Pris model 21 kr. 12,00, enkeltformet kr. 6.50.

Ørets form rettes med prof. Hektors øreapparater. Tykke utstaende ører faar efter nogle dages anvendelse en pen form. Pris kr. 5.50.

Generende haarvekst fjernes smertefrit med rod med „DEPILATOR“. Fuldstændig ny og smertefri behandling. Pris kr. 5.00.

Sendes fuldstændig diskret (passerer ikke tolden) mot postopkrævning.

KEM. TEKN. NEDERL. PARFYMERI, Avd. 2. Stockholm G.

Det er blankt det,
Mor
—VIM igjen

RENGER VIM & PUSSE

5 N A/S Brødrene Lever, Kristiania.

tilstand kan kjendes og hvorav man kan dømme om tiden vil frembringe mennesker, sunde og kraftige paa sjæl og legeme eller om det er en syk og vanskapt slegt som sættes i verden. — Her lægges den grund hvorpaa fremtiden skal bygges, og allerede derav ser man det mægtige ansvar hvert eneste hjem har.

Staar dette klart for nutidens hjem? Dette og vogter de om de skatte som er blit dem betrodd, er de sig sine pligter og sin betydning bevisst? Holdes de gamle husguder endnu i ære eller er de faldt til jorden og nedtrampet, staar støvet og forglemt i en mørk krok! —

Er dette tilfældet i et eller andet hjem, da la det ikke lenger være saaledes! Løft dem atter op fra deres fornedrende stilling og sæt dem paa hæderspladsen midt iblandt eder. Hent dem fra mørket og stil dem paa hjemmets alter i solskynet, saa alle kan se dem og frynde sig derover.

Da vil I merke at et nyt liv begynder at spire frem i hjemmets verden: Gudsfred, husfred og hjertefred fører de med sig, og uten disse tre ting kan intet virkelig hjem eksistere.

Et saadant hjem vil bli et fristed for dem som eier det, og fremmede som for en stund faar ly under dets tak vil ta billedet av hygge, fred og harmoni med sig naar de forlater det. Og de barn som faar lov at begynde livet under disse gode aanders varetægt, vil senere hen i tanken eller handling alltid søke tilbake til dette utgangspunkt. Hvor de end færdes vil kjærlighetens flammer fra hjemmets arnested alltid lyse som et blinkende fyrtaarn paa deres

vei og advare dem mot skjulte klipper og skjær paa livets farefulde hav. I. Th.

Hjemmet.

Et godt raad og en liten reform i den daglige rengjøring.

For den husmor, ung eller gammel, som skal klare hjemmets gjerning ganske alene er den daglige gulvvask et stadig tilbakevendende onde, som baade tar paa krefterne og tiden. Forskjellige apparater til lettelse av dette arbeide er fra tid til anden kommet i handelen; men disse er ikke ganske billige, hverken i indkjøp eller ved stadig bruk. Et udmærket surrogat herfor har man imidlertid i hvert hjem i sin — feiekost! Den kan meget godt anvendes av og til istedfor gulvskrub og klut.

I mange hjem, hvor familien bare bestaar av etpar medlemmer, blir gulvet ikke saa skiddent at det behøver at vaskes daglig, men trenger dog at renses for støv. Dette kan gjøres paa en meget let og snar maate. Feiekosten anbringes i vasken og børstene fugtes godt med vand fra vandspringen. Den rystes litt av og gulvet feies nu omhyggelig med denne „moderne gulvskrub“. Kosten kan, om ønskes, fugtes flere ganger under feiningen og vil gjøre god fyldest for sig. Gulvet er fint og rent bakefter, støv, rusk, fraadstumper og lign. er feiet bort og det uten nogensomhelst kraftutfoldelse fra husmørens side. Det ellers saa trøttende arbeide er tilfredsstillende utført paa et øieblik. Prøv det — og dette enkle husraad vil bli til stor nytte og lettelse i det daglige liv.

I det hele tat bør man aldrig feie med tør kost; ti denne hvirvler bare støv med al sin urenhet og sine tusener baciller op i luften og rundt om i værelsene. De fleste feier gulvet før det vaskes. Men dette er efter hvad foran er sagt, slet ikke etter hygieniske regler. Nei, vask gulvet og fei bakefter! Derved faar man al smaasøppel med, som

ofte findes paa gulvet efter at dette er vasket og man slipper støvet. I sykeværelser burde denne fremgangsmaate alltid brukes! Samme metode anvendes rundt om paa hospitalet, og de fleste vil sikkert indse det sunde og nyttige heryed. Den vaate feiekost vil herefter for mangen husmor bli et av hendes dyrebareste huslige hjelpemidler! Etter feiningen skylls kosten godt, saa alt støvet fjernes. Den rystes av, hænges op til tork og er færdig til at gjøre nytte igjen en anden dag.

Et par smaaavink til bruk i sykeværelset.

Den som har passet en syk hjemme vet av erfaring hvor litet der ofte skal til for at forstyrre eller virke enerverende paa en patient som trenger ro. Man vil gjerne ha døren aapen til det tilstøtende værelse for derfra at holde øie med den syke; men den mindste lyd derinnefra vil da genere patienten. Lukkes døren, kan den ikke aapnes igjen uten at knirke og vil kanskje paa gang vække den sovende, som blir urolig herav og faar vanskelig for at sove. Man kan imidlertid trods alt opnaa hvad man ønsker ved en meget enkel forholdsregel. — Luk døren op og læg et haandklæ eller et andet stykke tui henover haandtaget paa dørens indvendige side og herfra paa samme maate over haandtaget paa den utvendige side av døren, slik at klædet gaar omkring døren og holdes oppe paa begge sider av de to haandtak, hvorfra det hænges ned. Døren kan da omtrent lukkes, saa stilheden i sykeværelset bevarer; men den kan da likesaa let aapnes paany ganske lydlost og derpaa atter trykkes til, uten at patienten merker det mindste. Haandklædet mellom døren og karmen virker som lydæmper. — Den irriterende støi av en stadig knirkende dør kan forebygges paa samme maate.

II.
Naar sykesengen redes op eller ordnes, lægger man ofte overlakenet hen over patientens ansigt, mens man tar teppet eller dynen og lægger paa sengen. Patienten generes av dette. Man kan undgaa denne ulempe, hvis man bretter det øverste av overlakenet let sammen under patientens hake. Derefter puttes lakenet ned ved føttene, teppet lægges paa og lakenet ordnes saa det ligger glat og pent oventil. Det kan synes at være en bagatel, men livet bestaar jo av saanne smaa bagateller og for en syk blir enhver liten smaating av stor betydning. I. Th.

En praktisk sikkerhetsforanstaltning.

Mange smaaabarn, især gutter, som nu i sommertiden dyrker friluftsliv fra sengen til kveld i alslags veir, setter sig under laken i et slags veir hvor de finder for godt, uten hensyn til om det er midt paa en fugtig grønnplén eller paa vaat jord. De er her meget utsatte for at faa en vaat liten ende, da al fugtighet hurtig trenger igjennem de tynde sommerbenklær, og forkjølelser og værre ting er ofte følgen.

Et stykke vokduk, som synes fast indl de smaa permisjoner bak, vil være et udmærket middel mot fugtighet utefra. En gammel badehætte vilde for eksempel gjøre god nytte her, og moren kan da med større sindsro se sin lille gut tumle sig ute i naturen. I. Th.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 25

Pris..... kr.øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

Musikinstrumenter
kjøp av disse er en tillidssak

MINE INSTRUMENTER
TILFREDSSTILLER DE HØIESTE FORDRINGER

Joh. Heint. Zimmermann
Leipzig, Querstr. 26-28

KATALOG MOT INDSENDELSE AF 50 ØRE.

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

Phillips RUBBERS

PHILLIPS' saaler og hæler fabrikeres i England og sælges over hele verden.

Tynde gummiplater med forhøinger til at fæstes paa almindelige saaler og hæler, hvorved der opnaaes fuldständig beskyttelse mot slit.

Lavet av Phillips' forsteklasses sorte gummi, som er al den sort eller graa gummi paa markedet overlegen.

Tredobler stovlernes levetid

SAALER OG HÆLER	
Damer og Barn	per par Kr. 4.50
Voksne: lettere Kvalitet	.. 6.00
sværere Kvalitet	.. 7.00
HÆLER ALENE	
Damer, kr. 4.50	Voksne, kr. 2.50, 2.00

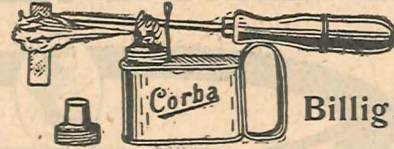
Enhver, som lider af Blegst, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser have fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Selsk. ved paa Apotekerne.

Praktisk!
Montører, Haandværkere og alle hjem bør ha loddelampen »Corba«. Denne er praktisk og billig i bruk. I ethvert hus er der en eller anden ting som trænges at loddes, ved hjælp av loddelampen »Corba« kan man utføre lodningen selv.

Skriv til
SØRLIE & KARLSENS
elektriske verksted,
KIRKEGATEN 34 . . KRISTIANIA.

Billig!

Bruksanvisning medsendes hver lampe. Der medfølger loddebolt og loddefærdig tin (loddevand og syre overflødig). Pris kr. 5,00 med tillæg av 0,50 til porto.

ANKER-PAIN-EXPELLER

den eneste ekte, verdensbekjendt i 50 aar, er atter at faa paa alle landets apoteker. Det bedste mot gift, rheumatisme, forkjølelse og tandpine etc.

Generalrepresentant for Norge:

ALF NØLKE A/S
Parkveien 62, Kristiania.

„NILFISK“

er støvsugeren De bør ha,
Husmoderens beste ven.

Demonstreres gratis.

4 størrelser fra 350—1000 watt.

Maskinaktieselskapet NILFISK

Telefon: 12,364. Drammensveien, Kristiania.

Sportsartikler
for vinter- og sommersport.
Geværer og Ammunition.

Fiskeredskaper.
Fabrikasjon av de anerkjendte
Thor- og Diamant-Cykler.
Motorcykler.

Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFØRBETNING
STORCATEN 20
KRISTIANIA.

12—15 mdr. garanti
kr. 8,50, 10,50, 12,50.
Slinger kun bedste kvalitet, kr. 4,50.

Agenter ant. Gummifabrikken, Fredensborg, Danmark

PHOSPHO-ENERGON-PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed,
Nervøsitet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkjemmed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

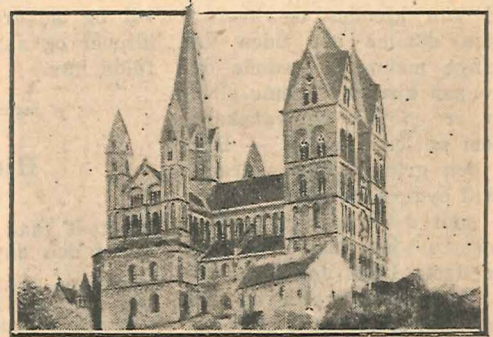
Elegant underliv for damer.

Det smukke, fine underliv syes av fin hvit batist, og pyntes med kniplinger, flot broderi og kulørte silkebaand. Der brukes 1 m. stof av 80 cm.s bredde. Mønsteret består, som bill. viser, av 2 deler: Fig. 1. Det halve underliv. Fig. 2. Linning. Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet, saaledes at midten av forstykket ligger langsmed stoffets bredt.

Bestillingseddell paa
Sykurv nr. 25. Pris 15 øre.

RAADGIVER FOR HUS OG HJEM

Navnkundige kirker: Domkirken i Limburg

Vort hjem.

Hjem, hjem, mit kjære hjem!
Nei, ingen, ingen plet, er saa skjøn som du, mit hjem!

Hvad er hjemmet? Er det bare en slags hotel, hvor vi spiser og sover og opholder os som i en venteral, hvorfor da vi daglig døgnets brogede, flagrende liv? — Er det et sted hvor hver især gaar kaldt forbi den anden, kun optat av sine egne private affærer og hvor man av sine nærmeste ofte behandles mer skaanselsløst end av fremmede? — Er gamle og unge hjerter her skilt som ved en mur der stænger for al kjærlighet, fortrolighet og tillid, saaledes at man bare utenfor hjemmets ramme finder disse goder? —

Nei og tusen ganger nei! Et saadant sted fortjener ikke navn av hjem, men er bare en uhyggelig karrikatur av et saadant.

Hjemmet er en sammenknytning av tilværelsens inderligste og inimeste traade og det

faste punkt midt i alt det viken- de og gyngende om os. Det er et av de sterkeste baand som knytter menneskene sammen fra slegt til slegt, og kjærligheten til hjemmet stammer fra de ældste tider. Enten saa hjemmet er indbegrepet av skjønhet og pragt eller bare en fattig hytte, et slot under aapen fimmel eller et telt med kneisende taarne. Kjærligheten til det kan være like stor fra de forskjellige hjerter, som kalder netop dette sted for sit hjem. Ikke bare mennesker, men ogsaa dyr har den samme følelse, og luftens vingede skare kommer hvert aar fra fjerne lande tilbake til det samme træ, i hvis løv de hadde sin lille rede.

Naar sin lille rede. Naar menneskelige oprindelse sier: fra hjer- tet utgaar livet, kan man med samme ret, naar talen er om den strom, si at: fra hjem- met utgaar livet; for i hvert land er det dog hjemmene som er folkeslagenes hjerte. Herigjennem gaar slegtene i sit kredsløp, her banker den puls hvorpaa folkenes

Fra modens verden.

Jumper og bluse i nye faconer til at bære utenpaa skjørtet.

1. Jumper av blaåt uldtrikotstof med sandfarvet besætning (kan brukes aapen eller lukket.

2. Graa silketrikotbluse med terrakottafarvet besætning.

2 a.

Moderne bluser (jumper) av trikot stof.

1. Jumper (bluse til at trække over hodet) for unge damer. En av modens største nyheter denne vaar er de fortryllende bluser av uld- eller silketrikot, som trækkes over hodet og bæres utenpaa skjørtet. Enten er de i en ret, beltøls facon som bill. 1 og ligner da de fra sporten kjendte sweaters, eller de syes i en mer almindelig blusefacon og avsluttes nedentil med et ret hoftebelte (se bill. 2). De er praktiske paa grund av sin elasticitet og meget dekorative som følge av de deilige farver der bys i disse tøier, og man benytter dem derfor saa at si til alslags bruk, til sports- og hjemmebruk (av grovere, uldent stof), til selskaps- og spaserbruk (av fint silketrikotstof).

En meget yndet farvesammensætning er anvendt til modeljumperen bill. 1. Her dannes selve blusen av blaåt uldtrikot i en klar farve, mens kraven og forstykkene forreste kant, som kan brettes om til opslag, beklæses med lyst, sandgraat trikotstof. Paa billedet sees blusen tilknapet, men den kan efter behag brukes mer eller mindre aapen. Langs den lange split er der tætsittende knapper og snorestropper. Nedentil avsluttes jumperen med en oppbrettet lys, sandgraa kant, hvori der foran anbringes smaa lommer som kan knappes igjen. Til denne bluse brukes i størr. 45: Ca. 1½ m. blaåt uldtrikot og ½ m. sandgraa uldtrikot, begge av 120 cm.s bredde.

Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i størr. 45 og 48.)

Blusen bill. 2 av graat silketrikotstof er baade foran og bak besat med paasydde tverstriper av terrakottafarvet silketrikot (se ogsaa bill. 2 a); paa de lange, glatte mansjetter anbringes en tilsvarende tverstripe, og man lukker mansjettene og det brede hoftebelte med tøyknapper og snoreløkker. En bred, dobbelt stripe av det terrakotta stof pynter halsutringningen og ender foran i enkel sløife. Til blusen brukes i størr. 48: Ca. 1 m. graat silketrikot, ½ m. terrakotta silketrikot, begge av 140 cm.s bredde.

(Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i størr. 45 og 48.)

Vaarens barnemoder.

Selv om de smaa pikers garderobe ikke er gjenstand for saa megen forandring som de voksne damers, maa de dog saa smaa følge med og i

hovedtrekkene bøye sig for den strenge fru Modes forskrifter. Man maa indrømme dette naar man kaster et blik paa de tre nye modeller som her er gjengit. Man ser to nydelige kjoler for store piker i 13—17 aars alderen og en kaape med lue for smaa piker fra 3—11 aar. Kjolen er saa pene at de kan brukes som selskapskjoler naar man syr dem av finere stof, og allikevel er de saa enkle i snittet at de kan syes som almindelige hverdags sommerkjoler, naar man benytter passende vaskestoffer.

Til sommerkjolen bill. 3 passer lette stoffer i lyse, klare farver bedst; man kan derfor anvende bløtt silketøi, musselin, voile og eolienne f. eks. i følgende farvesammensætninger: laksefarvet og mellemblaat, lyseblaat og hvitt med lyseblaa spetter, terrakotta og graat. Spettet stof paa hvit bund er altid av ypperlig virkning naar spettene vælges i det ensfarvet stofs farve, og man bruker det spottede stof til den rette, rynkede overkjole samt til livets krydsede pynt som danner en fortsættelse av kraven og skjuler kimoblusens lukning. Baade skjørt og liv syes til et bredt livbaand, og utvendig skjules paasyningen med en række tråperler i spettens farve eller en vævet eller haandbrodert pyntebord (se ogsaa 3 a).

Til en overvidde av 84 cm. vil der til denne kjole gaa med ca. 2½ m. ensfarvet stof av 100 cm.s bredde og 1,30 m. spettet stof av 100 cm.s bredde.

(Tilklipte snitmønstre 35 øre; lev. i st. 13—15 aar og 15—17 aar.)

Bill. 4 viser en kjole for unge piker fra 14 aar. Den er av mellemblaa eolienne og utstyrt med broderi i en litt mørkere nuance. Man kan ogsaa brodere med silke i en helt anden farve eller i flere brogede, bulgarske kulører. Broderiet strækker sig om kimoblusens halsutringning og anbringes paa de to garnituredele, som paasyes foran. De føres ind under beltet og griper som en rem op paa livet og nedover

3 a. 3. Sommerkjole av to slags stof, ogsaa anvendelig som festkjole.

4. Kjole av eolienne med silkebroderi. (Sydd av vaskestof anvendelig til sommerkjole.

skjørtet, som er ganske ret og rynkes til et livfor. I hver side fæstes til beltet dobbelte stoffløkker, av hvilke de underste er saa lange at de kan brettes om den nederste kant av kjolen, hvor de syes fast. En tilsvarende besætning av stoffstriper og løkker pynter hvert ærme.

Kjolen lukkes i ryggen med trykknapper og etpar hegter. Den lette kimonofacon egner sig godt for bomuldsstoffer og andre praktiske vaskestoffer.

Man bruker til en overvidde av 86 cm.: Ca. 2¼ m. stof av 105 cm.s bredde.

(Tilklipte snitmønstre samt broderimønstre 35 øre; leveres i st. 14—16 aar samt i st. 45.)

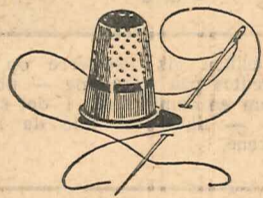
En fortryllende vaar- og sommerkaape med tilsvarende lue sees paa bill. 5 og 5 a. Begge deler syes uten for av graa vaskefløiel eller andet stof, og kaapen

forsynes med staalblaa opslag paa ærmene og en staalblaa kant paa den brede, bløte sjalskrave. I denne farve vælger man ogsaa det smale skindbelte som holder laapen sammen om livet, og som i ryggen og paa sidene føres gjennom en løpegang der dannes av et stykke stof, som pastikkes indvendig. Beltet føres ut foran paa hver side gjennom en liten, kantet split. Forstykkene belægges indvendig med smale belæg av stoffet og derpaa anbringes kantede knapphuller og avlange perlemorsknapper.

Man syr luen av samme stof som kaapen og lar snippene falde ned paa hver side med en blaå dusk. Luens nederste, oppbrettede kant kan pyntes med blaå lisser eller snorer som syes paa i takkemønster.

Med en overvidde av 70 cm. vil der trænges til kaapen og luen: Ca. 1,60 m. stof av 160 cm.s bredde, 1 stykke pyntestof som er 40 cm. langt, 80 cm. bredt.

(Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i størrelse 3—5, 6—8 og 9—11 aar.)

Bestillingsseddel for snitmønstre.

Til de modeavbildninger, hvor det i teksten nærmere er angit, leverer vi færdig tilklippede snitmønstre av silkepapir til en pris av 35 øre pr. stk. og i den angitte størrelse. Betalingen bedes vedlagt bestillingen i frimerker.

Utbedes efter nedenstaaende adresse:

Snitmønstre til bill. i nr. størrelse

Broderimønstre

..... øre i frimerker vedlægges.

Navn

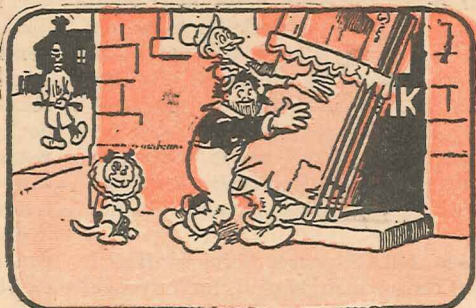
Adresse

Bestillingsseddel indsendes, til „Nordisk Mønster-Tidende“'s broderi-afdeling, Storgaten 49, Krania.

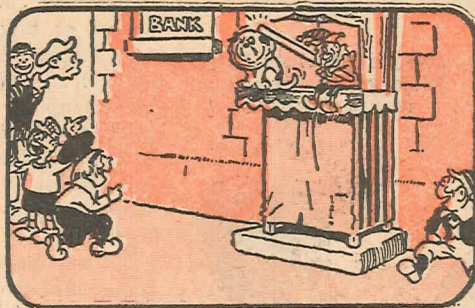
En god oppfindelse — et daarlig resultat.

1. „Et slikt marionet-teater kan brukes til mange ting!“ sa min tykke kammerat forleden dag da vi var paa veien bort til en bank med vort lille teater.

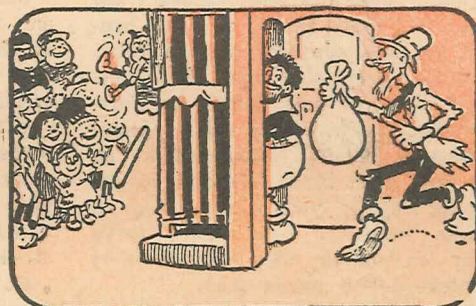
2. „Ja,“ svarte jeg, „det kan f. eks. brukes som skalkeskjul mens man foretar en hastig revisjon av bankens verdisaker!“ Og saa satte vi teatret fra os.

3. Vi stilte det op foran indgangen til banken, og min kammerat begynte straks at gi en liten forestilling for et hurtig samlet, skuelystent publikum.

4. Selv byens konstabler stod og moret sig over marionet-løerne, mens jeg moret mig paa en anden maate, idet jeg i ly av teatret smat ind i bank-lokalet...

5. . . og her meget hurtig fandt den av min kammerat og mig i sin tid deponerte kontante pengebeholdning. Der var — ja, nu husker jeg ikke beløpet mer.

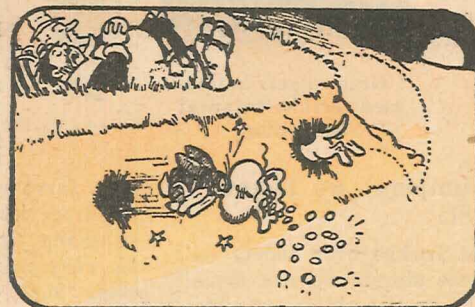
6. Saa lukket vi omhyggelig døren til banken, gjemte pengesækken i teatret og bar det hele bort, fulgt av den jublende ungdom og konstablenes muntre smil.

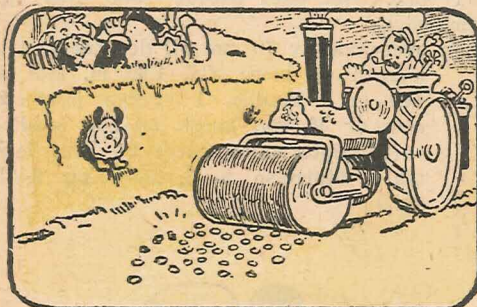
7. Men nu gjaldt det at finde et sikkert gjemmedest for alle pengene. Det fandt vi i en bakke utenfor byen. Pengesækken puttet vi ind i et hul..

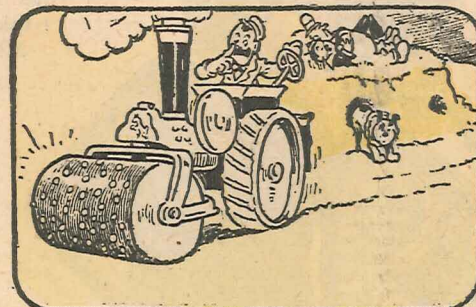
8. . . og da det nu var blitt aften, la vi os til at sove ovenpaa høiden. I bakken var der to huller. I det ene søkte en forskrækket hare ly.

9. Vor trofaste Karo, som ikke liker harer, løp etter den. Men hullene var forbundet ved en gang. Haren sprang ut av det andre hullet og tok sækken med i farten.

10. Sækken gik desværre op, pengene spredtes paa veien, og — uheldigvis — kom en dampveivals i det samme kjørende — like over alle de blanke guldstykkene.

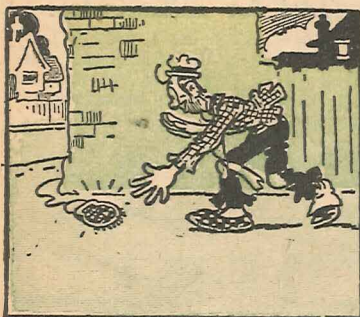

11. Men hør nu videre: Dampveivalsen var fugtig av tjære saa at pengene hang fast paa den, og bum — bummelum tromlet den avsted med hele vor gyldne skat.

12. Saa det var ikke saa rart at vi fandt hulen tom da vi vaaknet. Vi indhentet ganske vist dampveivalsen, men: „Det som henger ved valsens er mit!“ sa valsemanden.

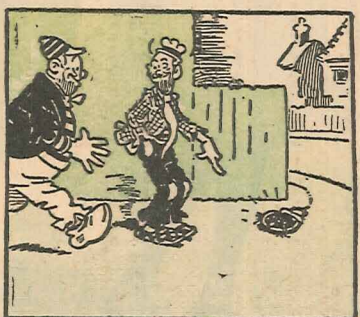
Første gang var det spøk — sidste gang var det alvor.

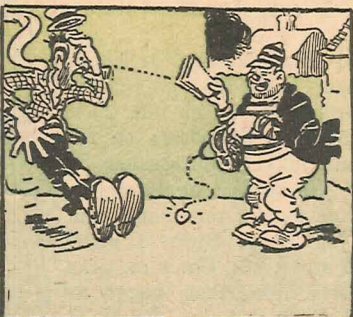
1. „Bedrar mine øine mig, eller hvad?“ mumlet lediggjænger, da han ved et gatehjørne fandt en guldbrodert damevæske. „Mine øine bedrar mig ikke, — det er en værdifuld væske!“ utbrøt han høit. „Den maa jeg ha!“ Og saa bukket han sig raskt for at ta den op.

2. Vips! der forsvandt væsken rundt hjørnet like for øinene paa den forbløffede lediggjænger. Og forklaringen var ganske enkel: Om hjørnet stod en gut og trak væsken til sig i en snor. Han hadde bare villet holde litt leven med den ledige herren!

3. Saa hendte det samme dag at den samme lediggjænger ved et andet gatehjørne igjen saa en kostbar damevæske ligge paa gaten. „Ta den du!“ sa han til en kammerat som samtidig var kommet til, idet han i sit stille sind tenkte: „Jeg skal ikke la mig narre mer!“

4. „Det kan jeg godt!“ sa kammeraten, grep væsken, aapnet den og fandt den fuld av gangbare pengesedler. Da var den gode lediggjænger nær ved at besvime av forbauselse og ærgrelse. „Denne gang var det alvor!“ tenkte han. „Det skal jeg huske for fremtiden!“

Smaapluk.

Paa en plakat utenfor en kinematograf staar:

„Tredie del av Raha-jamas yndlings-hustru.“

En skikkelig bonde som kommer forbi med sin kone, peker hoderystende paa plakaten og sier: „Nei, se der, mor, det er godt at du ikke er filmskuespillerinde, nu har de sandelig partert hende i tre deler!“

Modeforretning.

Vennen: „Betro mig hvorledes du bar dig ad med at skaffe dig en stor og fast kundekreds saa hurtig?“

Forrettingsmanden: „Jeg kjøpte en papegoie og dresserte den til at si: „Aa, hvor hun er henrivende, hver gang en dame kom ind i butikken.““

Paa kunstutstillingen.

Damen (overfor Laokoongruppen): „Jeg kan nok se at det er brandmænd, men jeg forstaar ikke hvorfor de er blitt saa indviklet i brandslangene!“

En dommer som var noksaa skjeløid, hadde tre fanger staaende foran sig. Han spurte den første hvad han het, og den anden svarte: „Jørgen Pedersen!“ „Det var ikke Dem jeg talte til,“ snurret dommeren, hvorpaa den tredje bemerket: „Undskyld, hr. dommer, jeg har ikke sagt et ord!“

Kammerherren: „Jeg vil gaa til Deres mand og forsøke at faa ham til at gi en gave til vor velgjørenhetsforening. Hvilken fremagsmaate kan De anbefale mig, frue?“

Fruen: „Prøv først at graate . . . og hvis det ikke hjelper, saa faa et hysterisk anfald!“

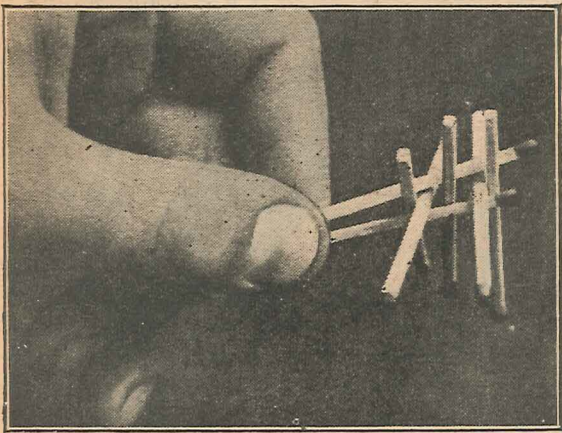

Amerikansk.

Dommeren: „Har De ellers noget at anføre til grund for at vi ikke skulde dømme Dem?“

Fangen: „Alt hvad jeg ønsker at si er, at hvis De henger mig, saa henger De den bedste passangeren i De forenede Stater!“

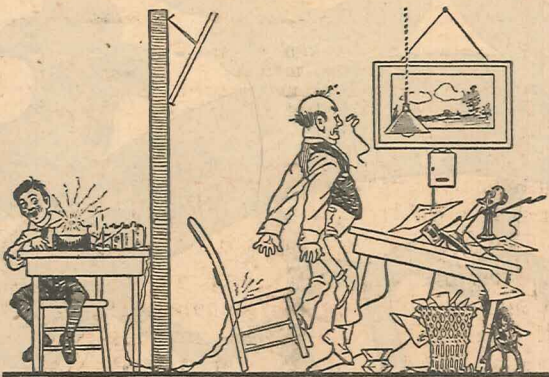
Smaa kunststykker og eksperimenter.

Hvorledes man med to fyrstikker kan løfte et større antal fyrstikker.

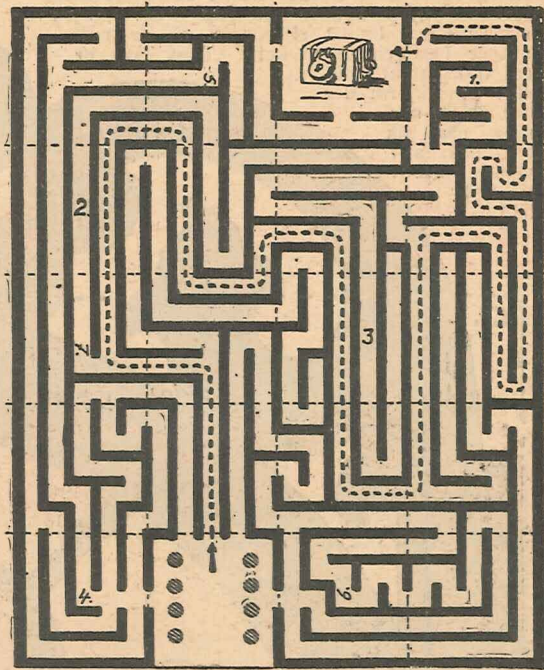
Hvis man uten at kjende til fiffet fik i opgave at prøve hvormange fyrstikker man er istand til at løfte ved hjælp av to andre fyrstikker som vel at merke skal holdes i samme haand, vilde de fleste sikkert ikke naa noget særlig imponerende tal. Kanske mange ikke var istand til at løfte en eneste fyrstik paa den stillede betingelse. For en kineser som er vant til at bruke to pinder naar han spiser vilde det rimeligvis

falde let at samle en hel mængde fyrstikker med sine to pinder og løfte dem op. Det samme gjælder den som vet hvorledes man ved et trick kan omgaa vanskeligheden. Billedet viser tydelig fremgangsmaaten. De to fyrstikker holdes som vist, og de fyrstikker som skal løftes stilles ind mellem de to andre paa den maate som billedet antyder. Derved kan man løfte mange fyrstikker — mange fler end der er vist paa billedet. I en ledig stund vil man kunne underholde sig selv og andre med at prøve hvem som kan løfte flest.

Elektrisk starter. Ny opfindelse — dog endnu ikke bragt i handelen!

Løsning paa mosaiklabyrinten i nr. 22.

Billige, varige og vakre
Gravmonumenter

Repræsentant for Kristiania: Havearkitekt E. Grobstok, Smestad, V. Aker.

NORSK KUNSTSTEN A/S

Forlang Katalog **PORSGRUND** Forlang Katalog

Chesebrough's Vaseline

OG DETS PRÆPARATER SAA SOM: COLD CREAM, PARFUMERET VASELINE, KAMFER VASELINE CREAM, IS KAMFER og MANGE ANDRE

Gør Huden fin og blød

Bemærk Kløverblad-Varem.

F. M. Gethmann, København, Danmark.

Reumatisme og Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enesteaaende. Principielt bekjendtgjør vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshed. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sykdommen.«

Helene Persson, Tvärlandsmölle, Sörflärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.«

Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarens løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. »Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet, Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33, STOCKHOLM.

Gratis og portofrit

sender vi en prima cycleslange med 12 mdr. gar. og vort katalog til enhver cyclist, der sender os sin adr. og 1 kr. i Frim. til omk. Utelukkende reklameiemed. Gummifabriken, Fredensborg, Danmark.

Haveslanger direkte til forbrugere til en gros priser. Varerne sendes mot efterkrav eller forskudsremisse. (Større ordre end kr. 50.00 sendes fragtfrit).
Hampeslanger. Indv. gummiert hampeslange
3/4" 1" 3/4" 1"
1.60 2.25 pr. m. 3.00 3.60 pr. m.
Gummislange med 3 indl. straalærer med spreder
5/8" 3/4" 1" 3/4" 1"
3.00 3.30 5.00 pr. m. 6.75 8.75 pr. st.
Slangekuplinger 2.75 og 3.35 pr. st.
W. EGELANDS Eftfg., Rørhandel, Kristiansand S.

De drømmer ikke!

De faar virkelig perlehvite og blanke tænder med

DECI-Perletur.

Bruk speilet!

Se virkningen!

DECI-Perletur opfylder alle krav, som fordres av et virkelig tandpleiemiddel.

Av modtagne anbefalinger:

Det er mig en glæde at meddele Dem, at mine før saa gule og mørke tænder allerede nu efter 1 ukes bruk av DECI-Perletur er bli skinnende

blanke og lyse. — Jeg er begejstret for dette tandmiddel og anbefaler det til alle.
Kristiania 7/4 1921. Ingeniør D. Th.

Faaes paa apotek — i parfumerier — samt hos farvehandlerne. Kan ogsaa bestilles direkte fra

Kemisk fabrik - I. B. Møller - Kristiania.

Utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling + porto.

[Dragtposen „ALTIDFIN“]

Det eneste sikre middel mot møl. Beskytter bluser, dragter, dresser, frakker etc. mot støv. Faaes hos bok- & papirhandlere m. fl.

HALVORSEN & LARSEN LD. Kristiania.

Tegn abonnement

paa **Allers Familie-Journal**

Køb i Tide!
30 forsk. Krigs m. Kr. 1.—
50 > > 3.—
150 > > 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 > > 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.
Frimærkebørsen, KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Papirhyssing.

Papirsnorer passende for papirhyssingmøbler eksped. pr. efterkrav. Kr. 3.— pr. kg.

A/s **Papirprodukter,** Drammen.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katalog og Prisliste.

Gummiballer med feil,

men fuldt brukbare, sælges direkte fra fabriken mot efterkrav til kr. 8.— pr. dusin, kr. 4.— pr. 1/2 dusin, indeholdende forskellige dimensioner.

A/s **Gummiindustri,** Dilling st.

Lønnende, varig stilling med god fast gage eller prov. ledig for en energisk mand m. anlæg for salg til private av i hvert hjem absolut nødv. letsælgt. artikler. Kan ogsaa drives som bierhverv m. sikker ekstraintægt. Prøver og oplysn. mot 1 kr. i frim., som godtgj. v. første salg. Gummifabr., Kvistgaard St. Danmark.

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34, Kal. 7,65 Kr. 36. Jagtvaaben, Prismeglas, Prislister 50 Øre. Benekendorff, Berlin-Friedenau.

Torvald Vispebinder, bygdefortælling av Magnus Skottevik

er netop utkommen. En gripende fortælling om en fattig husmandsguts kamp for tilværelsen og samtidig en vakker og morsom kjærlighetshistorie. En bok for alle hjem, men især for kvinder og mænd inden arbejderklassen i bygd og by. Utmerket sommer- og ferielæsning. Trods de uhyre indbindingspriser koster boken kun kr. 3.60 indbundet i smukt illustreret bind og tilstilles portofrit mot indsendelse av beløpet (om ønskes i frimerker). Mot efterkrav beregnes kun 50 øres tillæg. **Kjøp denne gode bok straks; De vil ikke angre det.** Forhandlere faar hoi rabat.

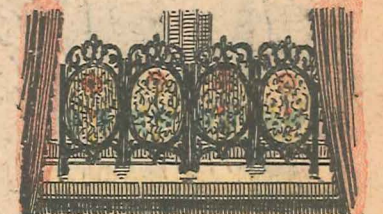
Olsens Bokhandel (Aksel Olsen), Forlag og handel en gros i billeder, gratulationskort o. a. papirartikler. Kristiania. Toldbodgt. 30.

Dekoratív mosaik-papirskjerm med transparent.

Mosaikpapirtransparenter er av overordentlig stor dekoratív virkning, og er et overmaade taknemlig emne for hjemmearbeide. De kræver ikke særlige færdigheter av dem som skal lage dem, og materialene som skal brukes koster en ren bagatel, idet man bare bruker litt pap og nogen smaastumper kulørt silkepapir, og av redskaper bare en skarp kniv. Som gave er en transparent som f. eks. den skjerm der her er gitt anvisning paa sikkere paa at vinde fortlønt biffald.

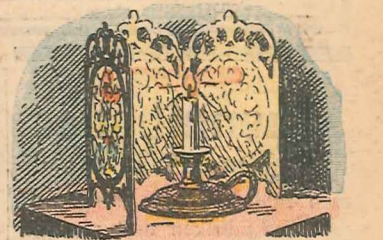

Man begynner med at kalkere ytterrammen A paa saa mange stykker tykt pap som der ønskes sider i skjermen. Skal denne benyttes som vindusskjerm, vil 4 sider som regel være passende. Hvis man har tænkt at lage en lys-skjerm til dekoratív opstilling paa et bord, kan man nøies med 3 sider. Derefter kalkeres det ovale midtfelt B over paa tyndt pap, hvorefter baade A og B skjæres omhyggelig ut, hvorved man maa passe paa at bortskjære alt inde i ovalen som ikke er sørt. Ovalen B limes saa fast paa rammen A og paa baksiden av netverket i

ovalen klæbes smaa stykker silkepapir av farver som svarer til dem, man ser paa tegningen.

Naar det arbeide er færdig og alt er blitt tørt, binder man med kulørte, smale silkebaand sidene sammen, saa de danner en skjerm, og denne kan nu anbringes i en vinduskarm som anlydet her, men saaledes at baksiden — der hvor det kulørte silkepapir er klistret paa — vender ind mot værelset hvis man bor i første etage, da skjermen isaafald maa anlås at bli set av de fleste utenfra, mens man hvis man bor høiere oppe, vender forsiden indad mot stuen. Set indelra, med lyset faldende dempet gjennem netverkets kulørte mosaikfelter, vil en slik skjerm være et oplivende og pent syn. Og vil man bruke en slik mosaik-

skjerm som borddekoration, behøver man — som nævnt — bare 3 sider i skjermen, der da stilles op som vist her, med et tændt lys mellem de i vinkel stillede sider, saa at lyset selv ikke sees, men skjules bak skjermen, gjennem hvis kulørte felter dets stråler skaper en eiendommelig lyseffekt, særlig naar det er aften og ingen andre lys er tændt i værelset.

Skal den ovale mosaiktransparent indsættes i firkantede rammer og brukes til ophængning i vinduet, benyttes hjørnestykket C istedenfor rammen A, som skjæres helt bort, like ind til ytterkanten av den ovale ramme omkring blomstermosaikken.